

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תשע"ב

ספר

תיקונים חדשים

שהם ע' תיקונים ע"פ ולכל היד החזקה וכו'

מאת רבנו הגדול איש האלקים
רבי משה חיים לוצאטו זצוק"ל

הוגה ותוקן מעצם כתי"ק של רבינו

פעיה"ק ירושלים ת"ו

ה'תשנ"ז

כל הזכויות שמורות

©

Copyright by the Publisher

יוסף ספינר

רח' סורוצקין 47

ירושלים

טל. 02-386685

ציון לנפש חיה

לזכות נשמת הגה"צ
מוהה"ר אליעזר בהרב משה זצ"ל
גלב"ע ט"ז אלול תשמ"ז

* * *

הגאון הגדול הרב שלמה
בהרב רפאל אלטר זצ"ל
גלב"ע ט' טבת תש"נ

* * *

האשה הצנועה פייגא בת הרב יעקב ע"ה
גלב"ע ז' אדר ב' תשרי"ם
ת' נ' צ' ב' ה'

הונצח ע"י בני המשפחה

פתח דבר

כתב רבינו מהרח"ו (כשערי קרושה ח"ג שער ז') תנא דבי אליהו — מעיד אני עלי שמים וארץ בין איש בין אשה בין גוי בין ישראל בין עבד בין שפחה הכל לפי מעשיו רוח הקודש שורה עליו. והנה באזנינו שמענו ובעינינו ראינו יחיד סגולה השיגו למדרגת רוח הקדש בזמננו זה. והיו מגידים עתידות, ומהם בעלי חכמה לא נתגלית בדורות שקדמו אלינו עכ"ל. מהרח"ו מונה שם כמה מדריגות של רה"ק וז"ל: הג' הוא, שע"י חסידות כנ"ל יתגלה אליו אליהו ז"ל, וכפי חסידותו יגדל גלוייו אליו. הד' היא גדולה מכלם, והוא כי יזכה שיגלה אליו איזה נפש מהצדיקים הנפטרים הראשונים... והזוכה למעלה זו ישיג שיודיעוהו חכמות וסודות גנוזים שכתורה עד להפליא עכ"ל.

ואכן זכה רבינו הרמח"ל שהופיעה רוח הקודש בבית מדרשו ונתגלה אליו אליהו ובני מתיבתא דרקיע, ועל פיהם חיבר כמה חיבורים ובתוכם חיבור הקדוש והנורא שלפנינו ספר "שבעים תיקונים" (הנקרא ע"י המצתיקים — תיקונים חדשים. אמנם בכל האגרות של רבינו ותלמידיו נקרא החיבור ע' תיקונים, או: ספר התיקונים. ברם לפני תיקון א' נרשם בכתי"ק: תיקונים חדשים, ויתכן שכיוון בזה לשם החיבור, לכן המשכנו להשתמש בשם "תיקונים חדשים"). והם ע' תיקונים על פסוק ולכל היד החזקה — סוף התורה, שענינם השלמת התיקון החוזר ומתקשר ממטה למעלה ע"י משה ותרין משיחין, וזה אחרי הע' תיקונים דרשב"י על פסוק בראשית — ראשית התיקון ממעלה למטה ע"י הג' אבות (כמבואר כל זה בהקדמה בר"ה ובזמנא דאתעבידו).

באגרת לרבו מהר"י באסן כותב רבינו על ספר התיקונים שלפנינו: "הן אמת כי הלשון עמוק וסתום וכולל בדבר אחד ענינים רבים. מקום גדול הניח לי [האר"ז] ענין קשר העולמות, ודרך ההנהגה, וגילוייה מאצילות על הגשמים, והן ענינים כולם מתוקים מדבש ורבו בתיקונים ויותר בקהלת".

רבינו חיבר כל הספר במשך זמן קצר — משך חודש אלול שנת תפ"ט. החיבור היה גם למראה עיניו של זקן וגדול המקובלים בדור ההוא — רבינו בנימין הכהן זצוק"ל (תלמיד הרמ"ז) אשר קילס ושיבח הספר אחרי לומדו בו ביחד עם חתנו מהר"י באסאן (רבו של רבינו). וז"ל מהרב"ך באגרת לרבינו — ששתי כעל כל הון בקראי עם האלוקי חתני נר"ו שפ"ר התיקונים של האדון נר"ו ועליו יציץ נרו, בהנהו כבשי דרחמנא, דגלי יתהון בהורמנא, והיה כאשר צץ מהודרו

עלינו, כן יציץ כל דבריו אלינו, ובפרט בכמה מקומות שכתב וכו', אות הוא לרזין נפלאים שלא רצה לגלות בכתב, אך טוב וחסד יעשה עמנו שלא נכחד קימנו מהנהו מילי מעליתא, לעילא על כל ברכתא, כיון שהרשות נתונה לזכות את הרבים ולפתוח שערי בינה...

גובהו ורומו של הספר מבואר בהרבה מקומות בפנים מפי בני מתיבתא דלעילא, ולא לדידי ודכותי לתאר נוראות קדושת הספר ומחברו.

הספר נדפס לראשונה בשנת תשי"ח מתוך כת"י יחידי שהיה אז (אוקספורד 1901 מאוסף ריגיינו 31) ע"י הרבנים הגאונים בנו"נ רבי שמואל דביר, רבי חיים פרידלנדר זכרונם לברכה, ולהבלח"ט רבי יצחק שלמה זילברמן, ורבי שלום אולמן שליט"א, והשקיעו הרבה עמל וטורח בהשגת הכת"י בפענוחו והעתקתו, ובציון מראי מקום של הפסוקים. גם יזכר לטוב שמו של המו"ל הראשון איש יקר רוח הרב חיים גיטלר ז"ל.

ברם בהיות לפניהם אז כתב יד שהוא רק העתקה, היה בו הרבה טעויות וכמה דילוגי שורות כדרך המעתיקים. ונדפס שנית על ידינו מתוך כת"י נוסף (שוקן 8) אשר ר"י אביבי הי"ו נהג טובת עין למסור לנו. כעת זימן השי"ת צילום עצם כת"י ק של רבינו שהגיע לאחרונה מאוסף גינזבורג אשר בספריית לגין במוסקבה (1679) אשר על ידו יכולנו לתקן הרבה טעויות ושינויי לשון אשר נפל בשתי ההעתקות הנ"ל, ולהחזיר העטרה ליושנה כפי אשר יצא מידי רבינו. כמו כן הוספנו מ"מ לדברי חז"ל זוהר, והוספנו מ"מ לשאר ספרי רבינו (בדרך כלל הסתפקנו בציון מראה מקום אחד, ושם במקומו מצויין עוד מ"מ). גם הוספנו פיסוק, וחילוק לקטעים. יש מקומות בכת"י שיש ספק בפיענוח של מלה, רשמנו את הספק: באצ"ל, תוך סוגריים מרובעות, או בסימן שאלה על ידו. לא כל המלים המודגשות הם כך בכת"י, הוספנו כיוצא בו לפי הענין. אפריון נמטיה לידיד נפשי הרב המופלג בתוי"ש ר' שלום וילנסקי שליט"א על טרחתו ועמלו בהוצאה לאור של הספר. ועל הטוב יזכר ידידנו היקר הרב הנכבד ר' משה מילשטיין שליט"א, אשר עזר ועוזר בהוצאת הספרים.

יה"ר שנזכה לאור חדש על ציון תאיר ויקויים דברי אליהו נביאה מהימנא לרבינו הרמח"ל (בתיקון מ') דכמה אינון דיתכנשוין לאתקרבא למלכא בהאי חיבורא בשעתא דיתגלי להו.

בהנו"א

הקדמת התיקונים

בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ (בראשית א א). ולכל היד החזקה ולכל המורא הגדול (דברים לד יב). נעיץ סופא ברישא ורישא בסופא, לאתהדרא כלא חד בקטרא דיחודא עלאה.

קם אליהו נביאה מהימנא פתח ואמר, ר' ר' והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע וכו' (דניאל יב ג). דשוואו גרמייהו בדרגא דצדיק לאנהרא נהורין לכל סטר, בג"כ משכילים אקרון. כזוהר הרקיע, דא זוהר דנטיל האי צדיק מההוא רקיע דקאים עליה. זוהר דנהיר ונציץ, זוהר דכליל כל זהרין דעלמא. שיתא זהרין אינן וחד דכליל לון וכלא אתכליל בהאי זוהר לאזודהרה ולנצצא לכל סטרי עלמא.

זוהר קדמאה, דא זוהר דנהיר ונציץ. ביה תליא נהירו דאורייתא ותורה אור דחסד אע"ג דביוכלא קאים ומתמן מתפשט לכל סטר. אבל תוקפא דיליה בימינא אתתקף, וגבורה בשמאלא. וימינא מתמן זוהר דא אתכליל הכא לאנהרא נהירו דאורייתא כדקא יאות. זוהר תנינא, דא זוהר דביה תליא חדותא דאורייתא. ודא איקרי חמרא דאורייתא, דביה ויין ישמח חיים (קהלת י ט) מסטרא דחו"ב. ואלין מארי קבלה מסטרא דעץ החיים. אבל מסטרא דעץ הדעת טוב ורע אתמר ביה שתוי אל יורה (עירובין סד). דעץ הדעת תמן יורה יורה ידן ידן (סנהדרין ה). יורה לימינא יורה לשמאלא, ידן לימינא ידן לשמאלא, ותמן יין המשכר דאצטריך לאסתמרא מיניה. אבל מסטרא דעץ החיים, ויין ישמח חיים, חדותא דזוהר דא. ת"ת, תלת משקין דאתרמיזא בהו אורייתא אינן מים יין וחלב, מסטרא דתלת זהרין אלן. מים מסטרא דזוהר קדמאה. יין מסטרא דזוהר תנינא חלב מסטרא דזוהר תליתאה. זוהר דא איהו זוהר דתמן קאים יניקו דאורייתא, ומזונא דנשמתא דאתונת מינה ואתערנת בעידונא דילה. זוהר רביעאה, ביה קאים תוקפא דאורייתא ונצחונא דילה, ודא נצח. ביה כל הקובע מקום לתורתו אויביו נופלים תחתיו (עי' ברכות ז: ובע"ז). דמסטרא דהוד שכנינא אולת מגדא מאתר לאתר. אבל מסטרא דנצח אקבעת בימינא, דאתמר ביה נעימות בימינך נצח (תהלים טז יא) וכיה וגם נצח ישראל לא ישקר וכו' (שמואל א טו כט) ודא לדוד אתמר דאיהו אתקין לה בנצח לימינא. זוהר חמישאה, ביה הוד דאורייתא, ודא הוד מלכות. דמסטרא דשכינתא אתמר

א. עי' אגרות סי' ה' (אוצרות רמח"ל עמ' שי"ג, ושם עמ' רס"א).

מאן מלכי רבנן, ודא זוהר שביעאה. ומסטרא דזוהר דא חמשה אתיהיב להו הוד מלכות. ובגיניה מפני שיבה תקום והדרת פני זקן (ויקרא יט לב) ורזא דא הוד זקן דבההיא דיקנא עלאה קאים הוד עלאה ואתמר, ומיניה הוד זקן דאצטריך להדרא ליה. זוהר שתיתאה, ביה תליא גיליא דאורייתא, לאתגלאה לכל סטר בכמה רזין עלאין, לכל חד כמה דאתחזי ליה. שבע זהרין אלין כלהו כליזן בההוא זוהר דנפיק מצדיק. ובהו והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע לנצא לכל סטרי עלמא.

ת"ח, זהר דכליל כמה רזין. ז' אלין ז' זהרין דאתמרו. ה' אלין ה' ספרין דאורייתא, ה' אורות מסטרא דלעילא, דמינייהו מתפשטן לבתר ז' זהרין דאתמרו. ר' אלין מאתן עלמין חו"ב עץ החיים. כלא כליל בהאי זהר. ובזמנא דנפיק, כלהו נהורין אלין מנהרן. ואתון בתיקונא דא קיימין בדרגא דצדיק דאיהו משכיל, בג"כ והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע. ושאר כלהו צדיקיא דעלמא קיימין לאנהרא לכלהו ישראל, אבל כלהו מנכון נטלין, בג"כ ומצדיקי הרבים, מסטרא דשכינתא, ככוכבים דנטלין משמשא. ואתמר בכו (בראשית ב י) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן, דא נהר עלאה צדיק ודאי. להשקות את הגן, דא שכינתא דאשתקיא ואתרויאת מאורייתא דלכון. ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים, אלין ד' מחנות שכינתא, וישראל מתפרשאן בד' דגלין. וכלא מאורייתא דא משתקיין ומתפרנסן.

ובגין דכלא מתברכן מנכון, אתמר בכון כל המברך מתברך. דהא כמה דאתון יהיבין לאחרנין הכי אתון תבין ומקבלין מלעילא. כגונא דא מאן דיהיב צדקה לעניי, אתמר ביה כי בגלל הדבר הזה יברכך ה' אלקיך (דברים טו י) גלגל הוא שחורר בעולם (שבת קנא:): כהאי גלגלא דאסחר במיא, מסטרא דא שפיך מיא ומסטרא דא סליק ונטיל. עליכון כתיב ברוכים אתם לה' עושה שמים וארץ (תהלים קטו טו) דהא אתון ברוכים אתון מסטרא דצדיק, מזומנין לשמא קדישא לאתגהרא על ידיכון בעלמא. דמאן דלא בעי למיהב ברווחא לאחריני, לא אתחזי ליה לאתדבקא בזרעא קדישא. דאברהם אתמר ביה והיה ברכה (בראשית יב ב) ומאן דאיהו מזרעיה אצטריך כגונא דא למהוי מברך לאחריני. ודא סימנא דנטיל אליעזר בידוי ברבקה והכי אתחזי זכאה חולקכון.

פתח ואמר שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד (דברים ו ד) דא רזא דיתודא. כללא דכל דרגין שמא קדישא הוי"ה. לבתר אתפריש לכמה רזין לכמה סטרין. ועכ"ד לבתר תב ואתכליל כלא ביקוק כבקדמיתא, דהא כלא בחיבורא קאים ולא בפירודא. ורזא דא ה' אלקינו, דא אתפשטותא דשמא קדישא דאתפשט בדרגוי, והכא קאים בריבויא, אלקינו ודאי, ודא אלה, שית סטרין. לבתר תב כלא ואתכליל כבקדמיתא, יקויק אחד.

ובשעתא דחבו ישראל בעגל אמרו אלהיך ישראל (שמות לב ד) ורזא דמלה דנטלו ריבויא ולא יחודא. ואומין עע"ז וכלהו סטרין מסאבין מרזא דאלה תליין עד לא תבין לאתחברא בהוי"ה, ואינון בפירודא קיימין, דאתמר בהו יתפרדו כל פועלי און (תהלים צב י). וישראל אתמר ביה גוי אחד, דקאים ברזא דיחודא דתב כלא לאתקשרא ברזא דהוי"ה.

ובזמנא דהוו ישראל אזלין לקרבא, בחילא דא הוו מתתקפן. ורזא דמלה שמע ישראל אתם קריבים היום וכר' (דברים כ ג) בחילא דשמע ישראל (סוטה מב). בההיא שעתא כלהו דרגין קדישין אזדמנן לאגחא קרבא בגינייהו, וכמה זיני קרבא תליין מינייהו בזמנא דמתפשטן לכמה סטרין. אבל כלא תב לאתכללא בקטרא חד בשמא קדישא יקו"ק. כדין כלא אתכליל בחרבא חדא דאזדמנת לגביה, ודא אתקריאת חרב לה' ממש. דהא כמה דהוי"ה דא כלילת כל דרגין וכל זיני קרבא בכללא חדא, הכי חרב דא בכללא דכלא אתחברת בה, ומינה נפקין לבתר כל זיני מאני קרבין. וגדעון ברזא דא אמר חרב לה' ולגדעון (שופטים ז כ) דא שכינתא, חרב דאתחזיאת לה', בשעתא דאתקשרת ביה. ולגדעון למישרי עליה.

ובשעתא דקיימו ישראל על טורא דסיני לקבלא אורייתא, שירותא דכלא אנכי ה' אלקיך (שמות כ ב) דהא כדין אורייתא אתגליאת להו בכל אנפאה, דסלקת בהו לכל סטר בכמה צירופי רזין דשמהן, ועכ"ד מאן דאסתכל בהו אשכח דכלא איהו יקוק ולית דמתפרש מיניה, בג"כ אנכי ה' אלקיך. ודא רזא דביה אפיק לון ממצרים. דהא מצראי בשמא דאלקים אתתקפו מרזא דלבר. ובזמנא דאתגלי שמא קדישא יקו"ק כלא תב לאתורבקא ביה, וביה אתתקפו ישראל, וסטרין אחרנין אתברו קמייהו. וכמה מחאן מחאן לפרעה ולמצראי, ואלין מחאן מסטרא דאלקים דהוו בעאן לאתתקפא ביה, ורזא דמלה אלקים האדירים המכים את מצרים (שמואל א ד ח) וכמה מחאן נפקין מינייהו ברזין עלאין. וישראל בשמא דלגו שמא קדישא יקו"ק אתתקפו, בגין דאיהו מקורא דכלא. בג"כ ה' אלקיך אשר הרצאתיך מארץ מצרים, לאשתמודעא דאורייתא כלא הכי, אע"ג דלכמה סטרין אתפשטת, כלא כללא חדא ברזא דשמא קדישא, ה' אלקינו ה' אחד. ולזמנא דאתי יהיה ה' אחד ושמו אחד (זכריה יד ט) ה' דא כללא דהוי"ה קדישא, ושמו דא חרב לה', כלא ברזא דאחד.

ואורייתא נעיץ סופה בתחלתה, לאתהדרא כלא כללא חדא, בראשית ברא אלקים וכר' ולכל היד החזקה וכר', אלין קראי דאתתקנו בע' תיקונין, לאשלמא בהו תיקונין לשכינתא בשירותא וסיומא, לאתתקנא בתיקונא שלים ברזא דאחד. ורזא דא ן חולם חירק שורק, עילא ותתא ואמצעיתא, וכלא אתקשר בקישורא חדא ודא

א' י' לעילא י' לתתא ו' באמצעיתא וביה שורק מתקשר בקישורא חדא, כלא אתהדר ברזא דאחד א' ודא'.

תו פתח ואמר, ר' ר' והמשכילים יזהירו כוהור הרקיע בזמנא דיתנצצון נציצין עילאין מסטרא דע"ק על רישא דמלכא, דהא נהורא דע"ק שרי הכי לתתא על תרין משיחין, דאתמר בהו ונחה עליו רוח ה' (ישעיה יא ב) וביה והמשכילים יזהירו כוהור הרקיע. וכמה נציצין יתנצצון מתמן לכל סטר, ורזא דא ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד, אלין נציצין דמתנצצון מנהורא דעלייהו, דאתחזון כגון כוכביא לכל סטר. ומצדיקי הרבים, תרין משיחין דקיימין לאתקנא לה לשכינתא, ולאשראה לה על רישא דכל ישראל. ואינון תרין, חד מסטרא דלאה ודא מב"ד, וחד מסטרא דרחל ודא מב"י. הרבים, אלין אבהן דמתחברין בה. ומיעוט רבים שנים (גדרים לח:) אלין קו"ש דלא מתפרשאן דא מן דא לעלמין, בג"כ פחות מן דא לא אשתכת. ורזא דמלה אני ה' לא שניתי (מלאכי ג ו) דקב"ה לגבי שכינתא לא אשתני לעלמין.

ואית רבים מסטרא דתלת אבהן כמה דאמינא, ובהו הלכה כרבים (הקדמת ת"ז א:): דשכינתא באבהן אתקשרת למיהוי רתיכא שלמתא בד' סמכין כדקא יאות. כדין אתמר בה אין לו להקב"ה בעולמו אלא ד' אמות של הלכה (ברכות ח.). ורזא דמלה יחיד ורבים הלכה כרבים (ברכות ט.) דצדיק איהו יחיד, ובזמנא דגלותא איהו לא יכיל לאקמא לה לשכינתא, אלא קב"ה דאתמר ביה ואח לצרה יולד (משלי יז) בזמנא דכתיב ביום צרה צר כחכה (משלי כד י) דלית חילא לההוא צדיק למיעל בימא. ורזא דא בקרבך קדוש ולא אבוא בעיר (הושע יא ט) דאי תימא דקב"ה אתפרש משכינתא ח"ו, אלא בקרבך קדוש, דאיהו בגו שכינתא קאים ולא אתפרש מינה. אלא ולא אבא בעיר, מסטרא דצדיק. בג"כ בההוא זמנא אצטריך קב"ה לאתקפא בה. ואח לצרה יולד, דא לילי' חייבתא דבגינה אצטריך צדיק לאתטמרא מינה דלא לאתחזאה, אלא קב"ה איהו ייקום לקבלה לאתקפא לשכינתא. ועכ"ד מרחיק איהו, ורזא דא מרחוק ה' נראה לי (ירמיה לא ב). ולזמנא דאתי טוב שכן קרוב (משלי כז י) דא צדיק, דביה ויה' שוכן בציון (יואל ד כא) דכדין איהו קרוב. אבל השתא יחיד ורבים הלכה כרבים, דאינון אבהן. וכדין איהו סמכא רביעאה לון ואיהו אדני', ד' אתון לקבלייהו. ואלין ד' אמות של הלכה, דקב"ה לא אשתעשע השתא בשכינתא ברזא דצדיק אלא בחיבורא דאבהן. ורזא דא ד' אמות של הלכה.

ואי תימא אמאי אמות. אלא כלא רזא איהו. דאמה איהי שית טפחים, וד' אמות אינון כ"ד, ואלין כ"ד צירופין דאדני'. ודא כד דאתמר ביה הגמיאני גא מעט מים מכדך (בראשית כד יז). ודא מעט מים, סלע דאפיק טפין טפין מגו כמה

מחלוקות. וכ"ד אלין אינון לקבל כ"ד ספרין דאורייתא, ובהו אל ישוב ד"ך נכלם (תהלים עד כא). אבל לזמנא דאתי יתקף צדיק למפרק לה, וכדין אתמר כי תורה חדשה מאתי תצא (ויק"ד יג ג) לקבל כל אלין יפוק כ"ד אחרינא דאיהו לגו, כדין ושמתי כדכד שמשותיך (ישעיה נד יב). מאן אתר. אלא מציון דא צדיק, כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים (ישעיה ב ג). מאי דבר ה'. דא רזא דכתיב בדבר ה' שמים נעשו (תהלים לג ו) דא דבר דה', דכלהו בריין דעלמא במילולא דשמא קדישא דא אתבריא, דהא בכמה צירופין אצטרפין לאתמלא, וכל מלה דאתעבדת בעלמא באדכרותא דשמא קדישא אתעבדת. ורזא דא ואמרו לי מה שמו (שמות ג יג) והא אתמר. ודא תורה חדשה ממש, רזא דצירופי שמהן דאתכלילו באורייתא, דעליהו אמרו רבנן כל התורה כלה שמותיו של הקב"ה. ובה עתידין צדיקים שיחיו מתים (פסחים סח). דאורייתא בה אתבריא כל בריין דעלמא ובה מתקיימין. ובזמנא דישתמודעון בה ברזא דלגו, בה יכלון לאחיא מיתא. ורזא דא ואיש משענתו בידו (זכריה ח ד), כגון ושמת משענתי על פני הנער (מלכים ב ד כט) ודא צדיק דמיניה נפקין חיים. אבל כלא מרזא דע"ק מההוא מזלא עלאה, דאתמר עליה בני חיי ומוזני לאו בזכותא תליא מלתא אלא במזלא (מ"ק כח). ורזא דא מרוב ימים (זכריה ח ד) מסטרא דא"א, ומהכא נפיק טלא דביה יחיון מיתא ודאי. ורזא דא כי טל אורות טלך (ישעיה כו יט) ודא יו"ד ק"א וא"ו בח"ס. ואיהו טל דאתפרש לתרין, בתרין מזלין עלאה ותתאה. בג"כ כי טל אורות טלך. ותרין זמנין טל איהו לחם, ודא מן דכתיב ביה הנני ממטיר לכם לחם מן השמים (שמות טז ד). ורזא דמלה טל לעילא טל לתתא לחם באמצעיתא ואלין תלת הויות דנחתין לתתא באו"א ודעת ומינייהו למוחין דרישא. ורזא דמלה הנני ממטיר לכם לחם מן השמים ודאי.

ועוד והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע אלין תרין משיחין דקיימין ברזא דצדיק לאתקנא לשכינתא, ולגלאה גילויא דנהורא לעלמא. וכמה אחרנין דכלהו קיימו הכי ברזא דא, לגלאה נהירו דאורייתא לעלמא. בג"כ משכילים, אלין תרין משיחין, והמשכילים, כלהו דקיימין כגונא דא. כגון דוד דאיתמר ביה (שמואל א יח יד) ויהי דוד לכל דרכיו משכיל, דגלי מסכתא (עירובין נג). וגרים לצדיק לאנהרא לשכינתא. דבג"כ וה' עמו, שהלכה כמותו בכל מקום (סנהדרין צג): ודא שכינתא דאתמר בה הלכה כרבים ואלין אבהן, ואיהו צדיק, יחיד דשקול כרבים, דאיתמר ביה שקול זה כנגד כל העולם כלו (ברכות ו): כמה דאתמר. ואלין כלהו משכילים אקרון וכלהו יקומון לזמנא דאתי, בזמנא דכתיב כי מלאה

הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים (ישעיה יא ט) דכרין כלהו אלין צינורות יהון פתיחין לאפקא מינייהו נהירו לכל ישראל.

ועוד המשכילים אלין תרין משיחין כמה דאתמר. והמשכילים, אלין כלהו ראשי סנהדראין, דכלהו קיימין הכי ברזא דמשכילים לאפקא נהירו לישראל, ואלין בני מתיבתא דתרין משיחין, ואלין ואלין יקומון בתוקפייהו לאפקא נהירו לישראל. וכמה מנהון יתפרשון כל חד לסטריה. ורזא דא שרי אלפים שרי מאות שרי חמשים וכו' (שמות יח כא) דכלהו קיימין לאנהרא מינייהו מאן דאתחזי להו. ומצדיקי הרבים ככוכבים, אלין דקיימו לאגנא על דרא בעובדין דלהון. ואינון קדמאין יקומון לגלאה נהירו. אלין, לישבא נהירו באתריה לכל ישראל. ואלין ואלין צריכין כל חד לפום דרגיה, ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד. וכל האי נהירו במאי יפוק. אלא בזוהר דא ודאי, כללא דכל נהורין דכלהו דרגין בוצינין עלאין.

ובזמנא דאתעבידו ע' תיקונין ע"י דרשב"י בוצינא קדישא, שרא תיקונא לאתתקנא מעילא לתתא, משירותא דכלא עד שכנתא קדישתא, ודא בראשית. והשתא אשתלים תיקונא דאתהדר מתתא לעילא ברזא דא, דכלא הכי אצטריך. ותלת אבהן אינון שרשין דישראל מעילא לתתא. משה ותרין משיחין לקשרא מילין מתתא לעילא. הא שלימו דתיקונא אדם, אדם דוד משיח. דאדם איהו כללא דכלא. ואתתקן לבתר בתלת אבהן ואינון יי ודא א' דאדם. ובודוד אשתלים רתיכא ודא ד'. וכלא מעילא לתתא. לבתר כלא אשתלים במשיח ודא מ'. כללא דד' מתתא לעילא. ומ' דא רזא דמשיח. ומ' דא משה. אתפשטת כגונא דא מ"ם ודא משיח משיח.

הכא תלת ממי"ן ואינון ק"כ, בהו אתכלילו י"ב שבטין ארבע לחד. ורזא דמלה [אצ"ל: דכלא] תלת הוי"ן עלאין דנחתן מלעילא, והכי אתפרשו ביי"ב אתוון. ובאלין ק"כ יתבסמון ק"כ צירופין דאלקים. וכמה אלקים אחרין יתברון בההוא זמנא. ורזא דא (תהלים נו ו) רומה על השמים אלקים על כל הארץ כבודך, הכא רזא סתים, דכמה אלקים אינון דמתפרשאן דרגא בתר דרגא, ומתמן מתאחרין זינין מסאבין לתתא, אבל בזמנא דסליק שרשא לעילא לגבי ההוא מקורא דכלא דמתמן נפקין, כדין כלהו מסאבין מתברן משלשהון. ורזא דא רומה על השמים אלקים, על השמים ודאי, דא בינה אלקים חיים. ורזא ה'

ג. ע"י אגרות פחוד' סי' י"ד בסופו (שערי רמח"ל עמ' שע"ב) שמשה ותרין משיחין בנה"י. וע"י תקט"ו תפלות סי' קצ"ט.

ד. ע"י להלן עמ' ט"ו — פטוק לעיני כל ישראל הוא ממטה למעלה. וכראשית ברא — ממעלה למטה.

ה. ע"ע להלן עמ' צ"ח; קכ"ד; קל"ח.

תיקונים   הקדמת התיקונים   חדשים   יא

רמה ירך (ישעיה כו יא) יד שמאלא, כדין כל יחיוין. בההוא זמנא וארץ רפאים תפיל (שם שם יט). ורוא דא ערב רב אמרו אלה אלהיך ישראל (שמות לב ד) לאפרשא אליה ממ"י. וכדין מתמן מתתקפן אלקים אחרים מגו אלקים דקדושה. ורוא דא קום עשה לנו אלקים אשר ילכו לפנינו (שם שם א) לפנינו דייקא ולא דיסתלקון לעילא לגבי אי. דאי איהי מארא דדינא, ובזמנא דאלקים דלתתא סליק לגבה, אתקשר כלא בקדושה עלאה, ואלקים אחרים מתברן כמה דאתמר. כדין על כל הארץ כבודך, בגין דארץ רפאים תפיל דאינון ערב רב, וכדין יתעברון מעלמא ויפלוך בגיהנם. ורוא דמלה תהומות יכסיומו (שם טו ה) לאתמשכא זינא בתר זיניה. לבתר רע יתעבר מעלמא וטוב אשתאר, כדין על כל הארץ כבודך. ובזמנא אחרא כי קללת אלקים תלוי (דברים כא נג). ועשו באלקים אלין אתתקף ודאי. וד' אלקים ואתון דלהון איהו השט"ן, ודא' עשו. ולקבליה משיח דאיהו נחש, דאתמר ביה ועם עקש תתפתל (תהלים יח כו) דנחש איהו עקלתון, ומשיח לקבליה אצטריך למיהך אבתריה לאעקרא ליה מכלא. וכד דא יתעבר מעלמא, כדין על כל הארץ כבודך.

בההוא זמנא יתחברון יק"ק אלקים כלא בחיבורא חדא. ורוא דא יעקב, ביה תליא פורקנא. יאקלוקקיים דא יק"ב מיעקב. ע' אלן ע' ניצוצין דאלקים מבינה יק"ק, דבהו מתחברן הוי"ה ואלקים כחדא בע' תיקונין אלן מסטרא דאי דאיהי שביעאה לשית, כתרא ברישא דמלכא. כדין (שם כ ב) יענך יהוה ביום צרה דא יב"ק יאקלוקקיים, ישגבך שם אלקי יעקב. ישלח עורך מקודש אלן רוין דאורייתא מסטרא דעץ החיים. ומציון יסעדך דא צדיק, כי מציון תצא תורה (ישעיה ב ג) ודא טוד מיסוד ודאי, בע' תיקונין אלן. כדין (תהלים עה ט) כי כוס ביד ה', דא שכנינתא אלקים, ויין חמר אלן ע' ניצוצין דיליה, כדין אך שמריה ימצו ישתו כל רשעי ארץ, אלן שמרין דנפליק מלעילא, דזמינין למנפל על רישיהון דאומין עע"ז, כדין תהומות יכסיומו, ועלמא בניחא ישתאר בתיקונא שלים.

ועוד הכא אצטריך לאהדרא לאתריהון כמה נשמתין דאולן מנודן בגלותא, ואתמר בהו גם צפור מצאה בית ודרור קן לה (תהלים פד ד). והכא רוא כי יקרא קן צפור לפניך וכי (דברים כב ו) ... מאי כי יקרא. אבל קרא דא כמה זמנין אתפרש, אבל הכא רוא דפורקנא. כי יקרא קן צפור לפניך דא שכנינתא (זח"ג רג:). מאי כי יקרא. אלא דשכינתא אולת וסחרת בגלותא, וכמה אינון דקיימו

ו. עי' זוהר ח"א כ"ה ע"ב.

ז. עי' כונות ויהי נועם של מוצש"ק. וע"ע אדיר במרום ח"א עמ' שמ"ג — ד"פ אלקים עם ל"ב בני' עשו.

לאתקנא לה, וכמה תיקונין עבדו לה, ועב"ד תיקונא שלים לא אתתקנת עד דייתי ההוא דאתמר ביה אני לדודי (שיר ו ג) ודא מלכא משיחא, וליה אתמר פיקודא דא כי יקרא קן צפור לפניך. ומב"י אתמר ביה אני לדודי ודא צדיק. ועוד, כי יקרא קן צפור, למאן דאתחזי תיקונא דא למעבד קינא לשכינתא ולכלהו נשמתין דאולן אבתרה. ובג"ד כי יקרא, דאזלת וסחרת עד דאזדמנת למאן דאתחזי ליה תקונא דא. ורות אתמר ביה ויקר מקרה חלקת השדה וכו' (רות ב ג) דהשתא אתחזי לה לאתתקנא ולאתפרקא על ידי. ומשה אתמר ביה ויבא אל הר האלקים חורבה (שמות ג א) דאזדמנא דא לגבי דא ואתחברו כחדא, כדין תיקונא סליק כדקא יאות. וכל חד אתחזי ליה תקונא לגרמיה, ואתמר אין אדם נוגע במוכן לחבירו (יומא לח:). בג"כ כי יקרא קן צפור לפניך. וצדיקיא אינון עבדין קינא לשכינתא, ואתמר בהו גם צפור מצאה בית ודרור קן לה אשר שתה אפרוחיה וכו'. דהא בזמנא דמשכחת קינא לגרמה תמן מתחברין נמי כלהו נשמתין דאולין אבתרה. וכדין אע"ג דאיהי בגלותא קביעת לה אתר. ורזא דא ואהי להם למקדש מעט (יחזקאל יא טז). וגרליה בן אחיקם כגונא דא בזמנא דאתחבר מקדשא, ביה קביעת שכינתא גרמה. וכיון דאתקטל, אתמר שקולה מיתת צדיקים כשריפת בית אלקינו (ריה יח:). דבזמנא דאתקטיל מיד לא אשכחת שכינתא לגרמה נייחא, ורשו אתיהיב לס"א לאתאחדא, ורזא דא שריפת בית אלקינו. ועוד, דעד דצדיק אשתכח בעלמא איהו מנחם לה לשכינתא בכמה נחמתא. ובזמנא דאיהו אסתלק, אסתלק מינה נחמתא, ואתחזי לה כאלו ההוא יומא אתחבר מקדשא.

אבל יקרא קן צפור לפניך בדרך, בגלותא, ברזא דמשיחין אתמר. ככל עץ דא מב"י. או על הארץ דא מב"ד. אפרוחים אלין מארי תורה. או בעים אלין מארי עובדין כל דא בפשטא דאורייתא. אבל תיקונא דכלא ברזא דאורייתא דאיהו לגו, וביה לא תקח האם על הבנים. מאי אס. אלא שכינתא מסטרא דלגו אתמר בה כי היא היתה אם כל חי, מסטרא דעץ החיים, ודא רזין דאורייתא. דבהו אחת היא לאמה ברה היא ליולדתה (שיר ו ט) אחת היא בלא מחלוקת בלא פלפולא. ברה, מסטרא דאור ולא מסטרא דחשך. ואתמר בה מי זאת עולה (שם ג ו) אי' וברתא בשקולא חדא. דמסטרא דילה איה עץ הדעת טוב ורע, דתמן קאים פלפולא לימינא ולשמאלא אור וחשך. אבל מסטרא דלגו ברה היא ליולדתה, ודא קבלה, דאתקבילת ממלכא. אבל הלכה, בגלותא, בה בסוף יומיא כי יראה כי אזלת יד (דברים לה לו) דאזלת בגלותא,

ח. ע"י זוהר ח"א רס"ב ע"א וז"ל הר חורב אתקרי כד אזדווג עמה וא"י. ואי בני נשא מפרישין וא"י מינה אקרי חרב.

ובה עתידין ישראל שלא ימצאו הלכה ברורה בכל מקום (שבת קלח:): בגין חשך דקאים לבר. וביה במחשכים הושיבני כמתי עולם (איכה ג ו) דא תלמוד בבלי (סנהדרין כד:). אבל מסטרא דלגו, אחת היא לאמה ברה היא לילודתה. כדין לא תקח האם על הבנים אלין תרין משיחין, דלית מאן דיכיל למקרב לגבה לאבאשא כלל כיון דאיהי מתתקפת עלייהו, שלח תשלח את האם מגלותא כדין ואת הבנים תקח לך, אלין משיחין דזמינין למיהך למעבד נוקמין באומין עע"ז.

כדין בצפרים עפות כן יגן ה' צבאות (ישעיה לא ה) דא צדיק דאתתקן ע"י דאינון מארי קבלה. דמסטרא דעץ הדעת אצטריך למסבל כמה חבלי משיח, דכתיב והיתה עת צרה וכו' (דניאל יב א). אבל מסטרא דעץ החיים, כן יגן ה' צבאות (ישעיה לא ה). וכלהו נשמתיך אתהדרן לאתרייהו בנייחא דכלא, מסטרא דאי' שופר עלאה דיתער ע"ג שופר תתאה דאיהו מב"י, כדין (זכריה ט יד) וה' אלקים בשופר יתקע והלך בסערות תימן, דא מב"י דיהך בגו קליפין לאכפיא לון, ה' צבאות יגן עליהם על משיח ועל שכינתא, ה' צבאות ודאי, בגין מארי קבלה דאינון משזבין ליה למב"י דלא יימות.

ועוד ע' אנפין לאוריתא מסטרא דאי', וברזא דא שכינתא דאיהי שבע סלקת נמי לשבעין, ושבעין אנפין אינון מארי כמה דאמינא. ועוד, מ"ט פנים טמא מ"ט טהור, ורזא שער החמישים טמיר וגניז, מתמן ולהלאה טהור וטמא בימינא ושמאלא. וכד מתפשטן מילין אינון ששים רבוא כגונא דנשמתיך, ולכל נשמתא אית באוריתא חולקא דיליה ודאי, וכלא כליל בשמא קדישא יקו"ק, דמכל את ואת דיליה נפקין כמה רתיכין משמשין לההיא את.

ושכינתא בעוברין אתתקנת ברזא דנר מצוה, ואתקשטת בקישוטיך דילה לאתחזאה בתיאובתא קמי מלכא. ואתמר ואל אישך תשוקתך והוא ימשל בך (בראשית ג טז). אבל באוריתא, אני לדודי ועלי תשוקתו, דכדין איהי אתקשטת בלבושין דמלכא, ודא ותורה אור, דמצוה נר דאצטריך לאדלקא לה, אבל תורה אור דנחית ואדליק לנר. ורזא דא ועלי תשוקתו.

ובזמנא דקבילו ישראל אוריתא על טורא דסיני, כתיב ה' מסיני בא וכו' (דברים לג ב) ורזא דא סתים איהו. דשכינתא חולקא דישאל איהי ולית חולקא לכל אומין בה כלל. ולית לה חולקא בהו ולא בארעאן דלהון, אלא בארץ ישראל. אבל עכ"ד אומין מתקיימן בעלמא. אלא בגין דהכי אצטריך, ומלכא בעי דיתקיימון עד זמנא דאצטריך. ומלכא מקורא דכלא כללא דכלא איהו, בג"כ אלין נמי דמתקיימן בעלמא, ממאי דאתגזר מיניה עלייהו איהו"ט. בג"כ

אומות העולם מונין לחמה וישראל מונין ללבנה (סוכה כט.). אבל בשעתא דקבילו אוריתא, כדין ה' מסיני בא וכו', בגין דאיהו מארי כלא ובעא לשעברא כלהו תחות שכינתא. ולזמנא דאתי והיה אור הלכנה כאור החמה (ישעיה ל כו) כדין שכינתא תשלוט על כלא. ואינן גרים גרורים מאן דאתחזי לאתעברא אתעבר, מאן דחזי לאתקיימא יתקיים.

ועוד, קב"ה אות הוא בצבא שלו (עי' חגיגה טז.). דהא כלהו רתיכין נפקין מגו צירופין עלאין, דכל את ואת משמא קדישא בכמה צירופין אצטרפת, ולפום צירופא הכי בריאת בריין. וכד מסתכלין בהו אשתכח כלא ההיא את ולא אחרא. ובג"ד אות הוא בצבא שלו, דהא כל צבא באת חד מיניה תליא ואכתרה אתרבר. ושמא קדישא כלא ברזא דיחודא אשתמודע ודא כ"ו, א' דאיהו אחד יו"י. וכלא רזא דנקודה חדא טמירא וגניו. דא' איהי יו"י כמה דאתמר, ואינן עילא ותתא ואמצעיתא. ורזא דא' י' ברזא [ד]תלת קוצין, לאשתכחא כלא בקיטרא חד ביחודא שלים. והכי אוריתא לכמה רזין אתפרשת וכלא אתהדר ביחודא חדא ברזא דא', ורזא די'. ולזמנא דאתי כלהו אלין רזין עלאין יתגלון בעלמא, וישתמודע יחודא עלאה קדישא דאיהו כללא דכלא. בההוא זמנא יהיה ה' אחד ושמו אחד (זכריה יד ט). זכאה חולקהון דישראל בעלמא דין ובעלמא דאתי.

הקדמה שניה

בראשית ברא אלקים וכו' (בראשית א א) ולכל היד החזקה (דברים לד יב). קם אליהו פתח ואמר, ר' ודאי אלן תרין קראי קיימין ברזא למארי חכמתא, לאשתמודעא דא לקבל דא סלקין באתון כדקא חזי, ברזא דשמא קדישא דביה אתבריאו שמיא וארעא, שמא דמ"ב אתון דאינון שבע שמהן קדישין אבגית"ץ וחברוי, דנפיק מתרין אלן, ואיהו כללא דכל בריין. ואתמר כהו הבל הבלים אמר קהלת (קהלת א ב) לאחזאה דכלא איהו אוריתא. דאוריתא איהו שרשא לכל בריין דאתבריאו בעלמא. ואלן תרין, חד בשירותא מעילא לתתא וחד בסיומא מתתא לעילא. וכהו אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמתי (ירמיה לג כה) דמהכא תליין כלהו חוקין דשמיא וארעא. ודא ברית דבראשית, ברית אש, מימינו אש דת למו (דברים לג ב) וכיה תליא כלא, את השמים ואת הארץ.

וקדמאה איהו יומם ובתראה איהו לילה. דלעילא אית יום בקדמיתא ולבתר לילה, בג"כ יומם ולילה, ולא לילה ויומם. אבל תתאי נטלין מלילה בקדמיתא ולבתר מיום, בג"כ ויקרא אלקים לאור יום (בראשית א ה) בקדמיתא, ולבתר ולחשך קרא לילה ודא ברזא דלעילא. ויהי ערב בקדמיתא ויהי בקר לבתר, ברזא דתתאי דנטלין מתתא לעילא. והכא יומם, בראשית ברא אלקים. ולילה, ולכל היד החזקה.

ואית מ"ב אחרינא דקאים לגו ודא יקו"ק יו"ד ק"א וכו"ב. ודא לגו, רזא דאוריתא ודאי. דקדמאה לבר, וכליל מילין דעלמא. והאי לגו, כליל מלין דאוריתא. ותרין זמנין מ"ב איהו פ"ד מסטרא דאי דא אחה"ע. דאתמר ביה חכו ממתקים דא גיכ"ק, וכלו מחמדים (שיר ה טז) דא אחה"ע, ודא אוריתא מחמד ודאי. ופ"ד איהו ד' אקיי"ק מסטרא דאי ודאי (זח"ג קח:). ואינון סלקין דא בדא ואינון אמת אמת. כהו אשר נתן לנו תורתו תורת אמת, וישראל כלה זרע אמת (ירמיה ב כא) וחותרו של הקב"ה אמת (שבת נה). דביה מסתדרן כל מילין דעלמא, דכלא כליל באוריתא ודאי. ולקבליהו אמת ויציב אמת ואמונה, אמת בצפרא אמת ברמשא (ברכות יב). זכאה חולקהן דישאל דאוריתא דא אתמסרת להו, ואינון שליטין בה לפתחא

א. עי' פרד"ס לרמ"ק ש' פרטי השמות פי"ב — איך יוצא שם מ"ב גם מפסוק לעיני כל ישראל. ועי' להלן באורא הגה"ה ט'.

ב. עי' ביאור ב' מיני מ"ב — אדיר במרום עמ' רכ"ב. וע"ע להלן עמ' כ"ד, מ"ב דמ"ה נגד הג' ידים.

לה מכל סטר. דאתמר בהו וממדבר מתנה דבמתנה אתיהיבת להו ודאי (נדרים נה.) מאי דלא אתמסר אפילו למלאכי עלאי, דכתיב כעת יאמר ליעקב ולישראל מה פעל אל. דמלאכין לא יכלין לנפקא מדרגייהו כלל, אבל ישראל שלטין בכלא, למיעל בכל אתר ולית דימחי. על דא אתמר בהו ישראל גוי אחד בארץ (שמואל ב ז כג) דנטיל כלא ביחודא חדא לשלטאה בכלא.

פתח בצלותא ואמר, רבון עלמין, אנת איהו פנימאה דכל פנימאין, ובראה דכל בראין, דאנת מלגו ומלכו ולית אתר בעלמא בר מינה. אנת כללא דיחודא, וכך את מקשר כלהו ספירן דילך ביחודא חד, ובהו אנת מנהג עלמין כרעותך. ולית מלה דנפקא מאורחא כלל, אלא כלא בשיעורא שלים. ואוריתא כללא דכלא יהיבת לעמך קדישא, לאתקנא על ידיהון תיקונא שלים. יהא רעוא קדמך לגלאה נהירו דאוריתך דתנהיר בעלמא, ויתנהרון מיניה כל בריין דילך, ויתהדרון כלהו לפולחנך. וכע' תיקונין אלין ישתלים תיקונא עלאה לאתקשרא כל דרגין בקשרא חדא, ויתעטרון כלהו בשכינתך קדישא, דאיהי מאנא דכלא קשרא דכלא יחודא דכלאי, וכלא יתקשר ברישא דברך יחידאה מלכא משיחא, לשלטאה ביה על כל עלמא, ולאנגלאה נהורך עד סופא דכלא. וכל רע יתעבר מעלמא, ויתהדר כלא לאשתעבדא קמך. ויסתלק יקרך על כל סטרין דעלמא, כמה דאתמר יהי כבוד ה' לעולם ישמח ה' במעשיו (תהלים קד לא). עד הכא רזא דיחודא, מכאן ואילך יתפרשון רזין בתיקונין עלאין.

והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע (דניאל יב ג) אלין מארי קבלה. יזהירו כזוהר דא דאיהו כללא דכל נהורין. בשבעין תיקונין אלין, דבהו אתכנשו כלהו נשמתין עלאין דמתקשרן בעידונא דגנתא, והכא משתבחן קו"ש וכל משריין דלהון וכלהו ספירן עלאין רשו אתיהיב להו לארקא חכמתא עלאה לאתנגלאה בעלמא. זכאה חולקהון דישראל ברודי.

בהנ"א
תיקונים חדשים

תיקונא א'

ולכל היד החזקה וכו'

תיקונא קדמאה, אשריך ישראל מי כמוך עם נושע בה' (דברים לג כט) שמא דכליל כל שמהן. וכלהו שמהן אחרנין נפקין מיניה כענפין מאלנא, וכלהו ענפין מתחברין באלנא ולא מתפרשאן מיניה, ומיניה נטלין כלהו חילא. תו, עם נושע בה', דא שמא שלים. דשאר זמנין אתפרקו ישראל מאת חד דשמא קדישא, אבל לזמנא דאתי בכלהו אתוון תהא פורקנא, פורקנא שלים בכל שלימו.

אבל ת"ח ודאי שמא דא כללא דכלא איהו, וכל בריין דעלמא עלאיין ותתאיין ביה אתבריאו, ואפיק מגרמיה כינויין לאסתרא יקריה, ואיהו מלגו מתפשט ונטיל כלא בכללא. עכ"ד מותב יקרא קבע לגרמיה בההוא עמודא דאמצעיתא, ותמן יתיב ביקריה כחד מלכא רברבא ושליט דאשתלים בכלא וכליל כלא ושליט בכלא. והכא אשתרשו עמא קדישא בשרשוהי, הה"ד (שם לב ט) כי חלק ה' עמו, דא הוי"ה שמא יחידאה. יעקב חבל נחלתו, מאי חבל. אלא כחבל דא דכיה מתקלען חוטיין בחיבורא חד. כגונא דא ישראל כללא דכלא אינון, בגין דמהאי שמא כללא דכלא נפקין, ושמא דא קאים להו אחסנת עלם.

ואינון אית להו חילא ליחדא שמא כדקא יאות, מאי דלא אשתכח חילא אפילו למלאכי עלאי, בגין דמגו רזא דא קטירו דיחודא נפקין ודאי, מה דלא אשתכח לשום בריה אחרינא בעלמא. ואתמר בהו ממקומו הוא יפן ברחמיו לעמו ויחון עם המיחדים שמו, דאית להו חילא ליחדא יחודא דשמא דא קדישא. בג"כ יפן, ברזא דאנפין. דאית פנים ואית כנפים, ושמא דא איהו פנים. ביה ופניתי אליכם והרביתי אתכם (ויקרא כו ט) יפן ודאי. ואי תימא דבלא שכינתא אשתכחת מלה, לאו הכי, אלא ממקומו יפן ודאי. אבל כלא אתכליל בשמא דא. כדין ולא יכנף עוד מוריך והיו עיניך רואות את מוריך (ישעיה ל כ) דלא יהון כינויין מכסיין על שמא דא. וישראל יחודא דקריאת שמע אתמסר להו ברזא דשמא דא, דלא אתמסר אפילו למלאכי עלאי, דבגין שמא דא אית להו חילא ליחדא למאריהון. ואתמר בהו את ה' האמרת היום (דברים כו יז) וה' האמריך היום, ואוקמוה (ברכות ו). אתם עשיתוני חטיבה אחת אני אעשה אתכם חטיבה אחת ברזא דא דיחודא עלאה. ולזמנא דאתי יתגלי האי שמא קדישא בתוקפיה, ומיניה יתגהרון ישראל, וכדין יטלון שלטונותא על כלא, אפילו על מלאכי עלאי. דישאל מהאי שמא קדישא דלגו נפקין, ומלאכי עלאי מלבר, בג"כ אינון ישלטון על כלא. כל שכן על כלהו תתאי ועל כלהו סטריין מסאבין.

וברכת כהנים בה מתברכן ישראל בתלת ברכאן, יברכך יקו"ק יאר יקו"ק
 ישא יקו"ק (במדבר ו כד). הא הכא תלת הויין לחברא כלא ברזא דשמא דא
 ביחודא חד. בג"כ יברכך בע"ק, יאר באו"א, ישא בקו"ש. וכלא בשמא דא
 אתקשר, בג"כ יקו"ק יקו"ק יקו"ק, הוי"ה לעילא הוי"ה לתתא הוי"ה
 באמצעייתא, ה' מלך ה' מלך ה' ימלוך לעולם ועד. כדין ברכתא מטאת ושריא
 על ישראל ברזא דשמא קדישא דא, כלא בחבורא חד. הה"ד (במדבר ו כז) ושמו
 את שמי על בני ישראל, לאתקנא שמא דא לגבייהו בתיקונא שלים, כדין ואני
 אברכם. לקבל דא תלת קדושות קק"ק בע"ק באו"א בזו"ג, כלא אתכליל
 בשמא דא קדישא ה' צבאות, ושמר את שמי ודאי. לכתר ברוך כבוד ה'
 ממקומו, דא ואני אברכם, ברכתא כלילא בשמא דא דאתפשט מאתריה
 לברכא להו. ובקדמיתא אתער תיקונא ביחודא דק"ש, וביה אתער שמא דא
 ברזא דא לאתתקנא כדקא יאות. לכתר קדושתא אשתכחת הכי ברזא דא
 לחברא ביה כלא. אבל חילא דיחודא לא אתמסר אלא לישראל, בג"כ מלאכיא
 אמרין קדוש ולא יחודא דק"ש, דלא אתמסר להו. אבל ביחודא דישראל
 מתתקפי מלאכיא לקדושה דילהון. על רזא דא כתיב קדמו שרים אחר נגנים
 (תהלים סח כו) קדמו שרים, אלין ישראל ביחודא דלהון. אחר נוגנים, אלין חיון
 קדישין דסלקין ניגונין בגדפייהו. בתוך עלמות תופפות, אלין בתולות אחריה
 (שם מה טו). ורזא דמלה קדוש וברוך, קדוש, אמרו ליה שרפים דכורסאי דשמע
 להו ישעיה. ברוך, שמע יחזקאל מפומא דחיון. בג"כ אחר נוגנים בתוך עלמות
 תופפות.

וכלא בזכותא דישראל סבא דאתמר ביה ויחלום וכו' והנה מלאכי אלקים
 עולים ויורדים בו (בראשית כח יב) חמא אינון מלאכיא עלאי דסלקין ביה ונחתין
 ביה, דהא בתיקונא דיליה ויחודא דבנוי מתקפין למפלח פולחנא קמי מארייהו.
 אמאי. אלא בגין והנה ה' נצב עליו, דא שמא עלאה קדישא מקורא דכלא.

ובזמנא דגלותא אתכסי שמא דא ולא אתגליא. בההוא זמנא כתיב אותי נהג
 וילך חשך ולא אור (איכה ג ב). דבגלותא כתיב (ישעיה נ ג) אלביש שמים קדרות,
 דא גבורה סטר שמאלא, אלביש לבושא ממש. ושק אשים כסותם, דא ס"א
 דמכסייא עלייהו, ונהורא לא נהיר מינייהו לתתא. ובג"כ אין לבוא אל שער
 המלך בלבוש שק (אסתר ד כ) דהא לא אתחזי הכי.

אבל שק ביה תיקונא לחיובתא, דכדין מסר גרמיה למארי דינא לקבלא ענשא,
 עד דיתתקנון דרגין עלאין. ומתמן אתקין תיקונין ודאי. ואסתר אתמר ותשלח
 בגדים להלביש וכו' ולהסיר שקו מעליו ולא קבל (שם שם ד) דהא זמנא

לא מטא, וחובה לא אתתקן לאתעברא, בג"כ ולא קבל, עד דימטי זמנא, דהכי אצטרין גלותא לאשתלמא. הה"ד (דברים כח כח) והתמכרתם שם לאויביך לעבדים ולשפחות, כגון אינון דמסרו נפשיהו לאתקטלא על ק"ה. אי תימא דשלטו בהו ח"ו, אלא ואין קונה. אלא אתמר בהו ממתים מחלד חלקם בחיים (תהלים יז יד).

ולזמנא דאתי שק יתהדר לקש, ובית עשו לקש (עובדיה א יח). כדין והיה בית יעקב אש דא מב"ד, ובית יוסף להבה דא מב"י. ובית עשו לקש דא דומי חייבתא, והכא כליל כלא, דהא הכא אחרינא נמי אתכלילת. כדין ודלקו בהם (עובדיה א יח) תרין, בגין ישמעאל דאתכליל ביה. כדין אתין עלאין יתערון בעלמא. ודא תיקונא קדמא לל האותות והמופתים וכו' ולכל היד החזקה דא מב"י, ולכל המורא הגדול דא מב"ד. דמשה רעיא מהימנא בסנה לא בעא לקבלא למפרק לישראל, דכתיב שלח נא ביד תשלח (שמות ד יג) אמאי, אי תימא דלא בעא לקבלא נבואתא דמאריה, לאו הכי. אלא בגין דחמא גלוותא אחרינן דזמינין בתר ההוא פורקנא, בג"כ אקדים ואמר שלח נא ביד תשלח, דא אליהו נביאה (פרד"א פ' מ') דאתמר ביה הנה אנכי שלח לכם את אליה הנביא לפני בוא יום ה' וכו' (מלאכי ג כג) ועליה אמר שלח נא ביד תשלח, דהוה בעי דתיקונא ישתלם בקדמיתא. אבל קב"ה לא בעא הכי, דהא זמנא לא מטא.

כיון דחמא משה הכי, מההוא יומא שארי עובדוי לאזמנא תיקונין לסוף יומיא. בג"כ לל האותות והמופתים וכו', אלין דאתפקד ממלכא למעבד להו בפורקנא דמצרים. ולכל היד וכו' אשר עשה, דעביד מגרמיה לאתקנא תיקונין לפורקנא בתרייתא. בג"כ ולכל היד החזקה דא מב"י, ולכל המורא הגדול דא מב"ד. מאי המורא, אלא בגין מב"י דאתקשר ביה, דכתיב והיו לאחדים בידין (יחזקאל לז יז). ובקדמיתא מב"י קאים לחוריה, ודא ולכל היד החזקה. לבתר אתי מב"ד, ומב"י אתחבר ביה, והיו לאחדים ודאי המורא הגדול אשר עשה משה והמתחיל במצוה אומרים לו גמור (ירושלמי פסחים י ה) לזמנא דאתי דייתי איהו בהדי תרין משיחין למפרק להו לישראל פורקנא שלים.

קם אליהו נביאה מהימנא פתח ואמר, ר' ר' זכאה חולקך דאנת הוית סמכא לשכינתא בגלותא, והשתא אנת כורסי יקרא לגבה. וכד תיפוק מגלותא את תהא מנהל לה, דעל האי כתיב אין מנהל לה מכל בנים

א. ע"י ברכות ס"א ע"ב. וע"ע להלן עמ' ס"ג; צ"ו; קכ"ב בסופו. וע"ע שער מאמרי רשב"י בביאור מדרש הנעלם רות.

וכו' (ישעיה נא יח). אמאי אין מנהל לה אלא משום דאין מחזיק בידה, ומארי קבלה אתמר בהו חזקו ויאמץ לבבכם (תהלים לא כה). דשכינתא מסטרא דגופא סבלת מרעין דישראל, ואתמר בה שחורה בה (שיר א ה). כדן והאם רבצת על האפרוחים (דברים כב ו) כד"א רובץ תחת משאו (שמות כג ה). אבל מסטרא דנשמתא בתוקפה קיימת כדקא יאות, ומאן דאתרובק בהאי זכי לתוקפא עלאה ואתקיף לה נמי, בג"כ חזקו ויאמץ לבבכם, ביה ונאוה (שיר א ה) דכתיב אל תשמחי אויבתי לי כי נפלתי קמתי (מיכה ז ח) דבשעתא דנפקת שכינתא בגלותא דחילת, עד דאמר לה מלכא זילי לא תדחלין, דאע"ג דאנת לבר, אנא אהא נהיר לך מלגו. בג"כ כי אשב בחושך ה' אור לי. ובגין אור דא אתתקפת דלאו לאתחרבא עלמא, בג"ד כי נפלתי קמתי.

ולזמנא דאתי (דניאל יב ג) והמשכילים יזהירו כוזהר הרקיע. דהשתא אור דא לך אתגלייא, אבל לא לכל עלמא. על רזא דא כתיב מה רב טובך אשר צפנת ליראיך (תהלים לא כ) דא ט' דטוביה גניז בגויה (וזהר ח"א ג). אבל לזמנא [...] [דאתי] והמשכילים יזהירו, זהר תקיף ונציץ לאנהרא לכל סטר, וכלא יתנהרון מיניה. מאי ומצדיקי הרבים, אלא לאנהרא לכל חד לפום חיליה. ואית דיהון נהרן לגביה בחילא דתוקפא עלאה, כוזהר הרקיע. ואית דלא יהון נהרין לגביה אלא ככוכביא, דכתיב ומצדיקי הרבים ככוכבים. אבל פחות מן דא לא יהא. בג"כ לעולם ועד, למיהוי כלא בתיקונא שלים ודאי.

תיקונא תנינא

ולכל היד החזקה דא תורה שבע"פ. ולכל המורא הגדול תורה שבכתב. אשר עשה משה לעיני כל ישראל, אימתי, בשעתא דכתיב להו ס"ת, דכתיב ויכתוב משה את התורה הזאת (דברים לא ט). דהא בההוא ס"ת אתחזיין כלהו רזין עלאין מתרובקן באינן אתוןן כלא כדקא יאות, תורה שבכתב ותורה שבע"פ, וכלהו סתרין גניזין דלהון. ובשעתא דקיימו ישראל על טורא דסיני אתיהיבו להו עשר אמירן, דבהון כלילא כל אורייתא. דהא בההיא שעתא אתמסרת אורייתא לישראל למעבד לה, ולא תקנא תיקונא כדקא יאות. ובג"כ עשר אמירן הוו, דהא כל אורייתא באינן עשר דרגין תלא. וכדן כל חד אפיק דיליה ואתגליא לאתמסרא בידא דישראל, לאתקנא תיקונוי כדקא חזי. מתמן ולהלאה זכו נמי לאסתכלא גו רזין דאורייתא, ולאתמסרא בידיהון ידיעה דילה נמי. דהא אורייתא לא אתחזיאת לשום ב"נ אלא בגין דאתמסרת לעובדא. ואפילו למלאכי עלאי לא אתחזיאת אי לאו תיקונין עלאין דצריכין לאתקנא על

תיקונים תיקונא ב' ג' חדשים כא

ידיהו. ורוא דא גבורי כח עושי דברו לשמוע בקול דברו (תהלים קגכ). דהא כלהו נהורין בוצינין לא אתגליין לחד בעלמא, אלא דאתמסר לאתתקנא, ובגין פולחנא דאתפלח לגביה אתגליא ואשתמודע. וישראל כגונא דא, בקדמיתא אצטריך למסרא אוריתא לעובדא בידיהו, ולבתר הכי לאסתכלא בה. ואינן דיצעו הכי אמרו נעשה ונשמע (שמות כדז) כגונא דאינן מלאכי עלאי. אשתכחת עשר אמין לתיקונא דעובדא אתיהבו, ולבתר ס"ת כתיב לון משה, וביה אתמסרת לאסתכלא ולמנדע לה. ובג"כ בההוא ס"ת כליין ומתקשרן כל רזי עלמא, ואתיהיב בארונא בהדי לוחות. בג"כ ולכל היד החזקה דא תשבע"פ. ולכל המורא הגדול דא תורה שבכתב. מאי מורא. אלא לארחקא מינה מסאבין אומין דעלמא.

וספר דא כתב ליה משה, ולבתר כל שבטא כתב דיליה מחמן, לנטלא כלא מיניה כמה דאתחזי ליה כל חד בדרגיה כדקא יאות. וישראל קראן בס"ת בציבורא, וכדין נהורא אתנהיר לגבייהו מגו ההוא ספרא דמשה. ובג"כ אמרין וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל (דברים דמד) לאתערא ההוא ספרא דקאים ודאי למהוי ידיעה לישראל באוריתא, כל חד כדקחזי. ועל ההוא ספרא אתמר אותיות מחכימות, דהא נהירו דדרגין עלאין נהרן בהו, ואתחזיין תמן כלהו רזין כמה דאתמר. ועכ"ד כל שאר אתון דקדושה נמי אתמר בהו הכי, דירותא ירתין מגו ספר דא.

ובשבתא מפטירין בנביאי, לאמשכא משיכו דחכמתא ממשה ספרא רבא. דלית לך חכימא דאתחכם באוריתא אלא על ידוי, ולית לך נביאה דאתנבי בישראל אלא בחילא דיליה. ובהאי חילא קמו אינן נביאי מהימני ועבידו ספרייהו. ובהאי אתפשטת חכמתא יתיר בישראל. ובגין לאתערא תיקונא כדקא יאות אצטריך לאתערא תיקונין אלין, לאתנהרא מינייהו כל ישראל.

תיקונא תליתאה

ולכל היד החזקה דא שכינתא בגלותא. ובמורא גדול בזמנא דפורקנא. דכלהו תיקונין דצריכין לשכינתא בכל דרא ודרא, כלא אתקין להו משה רעיא מהימנא. בג"כ אשר עשה משה. דשכינתא בגלותא אתמר בה נפשי בתוך לבאים אשכבה לוהטים (תהלים נוה). בתוך לבאים, אלין רברבי עמין דיתבין כל חד על עמא דיליה לנטרא ליה כאריא גבר תקיף. ושכינתא אתלבשת בגוייהו ממש לנטרא להו לישראל, בג"כ בתוך לבאים. אשכבה לוהטים, אלין ס"מ ולילי' דקיימין תדיר בכל שרא ושרא להטין כאשא חשוכא תקיפא. אשכבה, בגלותא, דאתמר ביה על משכבי בלילות (שיר גא) אלין תרין לילות רומי רבתא

ורומי זעירתא, כללא דכלהו אומין מסאבין. בקשתי את שאהבה נפשי בקשתיהו ולא מצאתיו, בגין דאסתתר לעילא, וס"א איהי מחיצה מפסקת, בג"כ בקשתיו ולא מצאתיו. ואי אית בישראל אינין דאזלין בצלותא לבי כנישתא, גרמין לקב"ה לאתקרבא לגבי שכינתא. בההוא זמנא כתיב דרשו ה' בהמצאו קראוהו בהיותו קרוב (ישעיה נה ו). אימתי איהו קרוב אלא בזמנא דקראן ליה בבי כנישתא, דכתיב קרוב ה' לכל קוראיו (תהלים קמה יח). ואי צלותא לא אתמרת ברעותא דלבא, אתמר בה קרוב אתה בפיהם ורחוק מכליותיהם (ירמיה יב ב). בג"כ לכל אשר יקראוהו באמת, באמת ולא בשקרא. ומאן דסמיך גאולה לתפלה אתמר ביה קרוב ה' לכל קראיו. ואי לא, בקשתיו ולא מצאתיו. בג"כ אשכבה לזהטים, אשכבה ודאי, כד"א כי עתה לעפר אשכב (איוב ז כא). בני אדם שניהם חנית וחצים (תהלים נה ז) דא לתתא באינון אומין. ובגין לאשתובא מינייהו אתתקפת שכינתא בדרועא שמאלא גבורה, לשיזבא גרמה, וישראל בהדה. בג"כ ולכל היד החזקה. דכדין כתיב אלקים הרס שנימו כפימו וכו' (שם נח ז). מאי כפימו. אלא דישאל קיימין בגו אינון דובין, וכלהו חיון בישן, ואינון נטלין לון בפומייהו בין שינייהו, ובעאן להדקא לון. כדין אתתקפת תמן שכינתא בסטר גבורה ודאי דא אלקים, והרס להו לאינון שיניין. בג"כ הרס שינימו כפימו. ואי תימא במאי חילא עביד דא. אלא מלתעות כפירים נתון ה', דא הוי"ה שמא קדישא, קב"ה דנטיר לה לשכינתא, ושכינתא נטרת להו לישראל. בג"כ כי גבוה מעל גבוה שמר וגבוהים עליהם (קהלת ה ז). וישראל דנטרין אורייתא מ"ע ומל"ת, אתמר בהו ונשמרתם מאד לנפשתיכם (דברים ד טו) דגרמין לשכינתא לנטרא להו. ואי לא כרמי שלי לא נטרתי (שיר א ו).

אבל נטירותא כלא בחילא דגבורה איהי ודאי יד החזקה. ומשה רעיא מהימנא אתקין מלה מקדמיתא לזמנא דתצטרין. ואי תימא אימתי אתקין לה. אלא בזמנא דכתיב ועתה יגדל נא כח אדני וכו' (במדבר יד יז) דהא בההוא זמנא קמת ס"א לקטרגא קבל שכינתא, עד דכביכול אתחלשו חילין עלאין, ומשה קאים בתוקפיה לאתקפא לה. בג"כ יגדל נא כח אדני. במאי. אלא דמסר נפשיה למותא בגינה, למיהך גו אינון קליפין קשיין לאשרשא להו מאתרייהו. הה"ד תתת אשר הערה למות נפשו ואת פושעים נמנה וכו' ולפושעים יפגיע (ישעיה נג יב). ולכל המורא הגדול, בזמנא דפורקנא. מאי מורא גדול. אלא בזמנא דכתיב ויראו גוים את שם ה' (תהלים קב טז) ורזא דא מורא גדול זה גילוי שכינה. דכדין אשתמודעת שכינתא בתוקפה עלאה, וכלא דחלין מינה, וכלא אתקין משה תיקונין עלאין לכלהו ישראל.

א. עיי' ירושלמי ברכות פ"ה ה"א לג: ר' ירמיה אמר דרשו בהמצאו, היכן הוא מצוי בבתי כנסיות ובתי מדרשות.

והא מט"ט שרא רבא נחית פתח ואמר, ר' ר' ודאי קב"ה בגלותא רחיק איהו משכינתא, ואתמר מרחוק ה' נראה לי (ירמיה לא ב). אמאי רחוק איהו משכינתא. אלא בגין דעד [...] יתדכי מקדשא. ועכ"ד לגו כלא בדכיותא עלאה קאים. בגי"כ נראה לי. ואי תימא דבגין דאיהו רחוק שביק לה לשכינתא, לאו הכי, אלא קב"ה לא שביק לה לעלמין. הה"ד האלקי מקרוב אני (שם כג כג), ולא מרחוק אני דבשעתא דחבו ישראל ואתמסרו בידא דס"א לנפקא לבר מארעא, חשיבו דקב"ה לא קאים עלייהו יתיר. בגי"כ אקדים נביאה ואמר האלקי מקרוב אני וכו'. וכתביב הנני מושיעך מרחוק וכו' (שם ל י), מאי מרחוק. אי תימא דקב"ה לא ייתי לקבלא לה למטרוניתא. לאו הכי. אלא מושיעך מרחוק, בגין דכל ההוא זמנא דהוה רחיק הוה נהיר לה, מתוך כך אתתקפת בה דלא לאשתבקה.

ישראל מקרבין ליה למלכא לגבי שכינתא בכמה קירובין, באות תפלין באות שבת באות ברית בציצית. בתפלין, בתפילה של יד לקבל שכינתא. ובתפלה של ראש לקבל קב"ה. ושד"י שמא קדישא דמחבר לון כחדא. שי תלת אבהן ברזא דדכורא. בתפלה דראש תמן ד' מסטרא דשכינתא, לאתחברא כחדא. תפלה של יד מסטרא דשכינתא, תמן י' רזא דדכורא, לאתחברא חד בחד לאתקרבא חד לגבי חד. בציצית דאינון ד' ציציות, ד' אתון יקו"ק מתחברן לקבל לבא בזמנא דק"ש, לחברא חד בחד, דכתיב שימני כחותם על לבך (שיר חו). באת שבת דאתמר ביה אל יצא איש ממקומו ביום השביעי (שמות טז כט). דבשאר יומין כן איש נודד ממקומו (משלי כו ח). אבל ביומא דשבתא אל יצא איש ממקומו, וכדין קריבו אשתכח ודאי. ותפלין לאו אינון בשבתא, דהא שבתא מחבר לון ולא יחוי פגימו באת דא. ואי תימא ציצית נמי. ת"ח תפלין אינון לחברא לון. אבל ציצית, נהירו דנפיק מחיבורא דלהון.

באת ברית, דמאן דמקיים את ברית דלא לאעלא ליה באתר נוכראה, גרים קריבו דקו"ש. ומאן דפגים ליה ח"ו, כאלו אפריש להו. ועליה כתיב בגדה יהודהי (מלאכי ביא) כמאן דנטיל עיטא למרדא במלכא. בגי"כ יכרת ה' לאיש אשר יעשנה ער וענה באהלי יעקב (שם שם) תרין אהלין, דאתמר בהו מה טובו אהליך יעקב (במדבר כד ה) בגין דאפריש מינייהו ההוא דאתחזי לאתחברא בהו. אבל מאן דנטיר ליה אתמר ביה ישראל עם קרובו (תהלים קמח יד). מאי עם קרובו, אלא עם דעבדין ליה קורבא בשכינתא, דהא בחילא

ב. עי' תיקו"ז ת"י כ"ב דף סו. ש — ג' אבהן. ד' — שכינתא. י' צדיק. וע"ע אידך במרום ח"א עמ' כ"ו.

ג. המשך הפסוק: ותרעבה נעשתה... ובעל בת אל נכר.

דמילה דאית להו, יכלין לאתקנא תיקונא דא. אבל שאר אומין, לא עשה כן לכל גוי (שם קמזכ). וישאל בגין מילה דאית בהו, קוב"ה שריא עליהו ואשתכח קריב לשכינתא. ומילה רוא דקרבן איהו ודאי, דמקרב להו לכלהו אתון כחדא. בג"כ חדותא איהי קמי מלכא וחדותא לכלא. בההוא זמנא כתיב יהי כבוד ה' לעולם, דא שכינתא, ישמח ה' במעשיו (שם קד לא) דא קב"ה.

תיקונא רביעאה

ולכל היד החזקה דא ידא דשמאלא. ולכל המורא הגדול ה' אצבעאן דילה. ויד הגדולה ה' אלקינו ה'. יד החזקה כחזו במוכסו כוזו. ועוד, יד הגדולה יו"ד וא"ו דל"ת ה"א אל"ף. יד החזקה וא"ו אל"ף וא"ו ה"א אל"ף. יד הרמה יקו"ק יו"ד ק"א וא"ו ק"א. דבשעתא דאתפשט שמא קדישא בדרגוהי, כדן אתפלג בתלת כמה דאתמר. ובשעתא דאי מתגליא בז"א, בתרין אתגליאת. לימינא בחסד ודא יקו"ק אלקינו יקו"ק. לשמאלא בגבורה כוזו וכזו. ודא ובידך כח וגבורה (ד"ה א כטיב) יד החזקה. ובידך לגדל ולחזק לכל, דא יד הגדולה. ויד אלן י"ד פרקין דידא, ורוא דלהון שבעה ושבעה מוצקות (זכריה דב). דדעת איהו הכי, שבע קיימין ביה לעילא ואתפשט בשבע לתתא, כלא איהו יד. דמיניה אתפרש לתרין ידין כמה דאתמר. אבל עיקרא דכלא ה'. דשבע קיימין לאתפשטא לתתא עד שכינתא דאיהי בת שבע. ה' מקורא דלהון מסטרא דאי. ואלין ה' אצבעאן דידא.

וישראל נפקו ממצרים ביד חזקה ודאי, דכדן אתמסרת להו גבורה דרועא שמאלא לשיובא להו. דבקדמיתא כלהו נהורין הוו חשיכין ולא נהרין, וגבורה לא אתתקפת כגונא דא. עד דאתתקפת לבתר, הה"ד כי בחזק יד (שמות יג) חיזוקא דיד, לבתר כיון דאיהי אתתקפת פריקת להו לישראל, דכתיב כי ביד חזקה הוציאך וכו' (שם שם ט). ובגין דגבורה אתפריקו, גאולה בפרהסיא הות, בארמותא דקלא. ובג"כ נמי לא הוי בתר ההיא גאולה גלותא, דכתיב כי אשר ראיתם את מצרים היום לא תוסיפו וכו' (שם יד יג).

אבל גאולת בבל מסטרא דימינא הות, בג"כ בלחישו דלא לארמא קלא. ומאן גרים דא. אלא דלא אתפייסת גבורה בהדיהו. אמאי, אלא בגין נשים נכריות, דכתיב ויבדל אלקים בין האור ובין החשך (בראשית א ד) מסטרא דגבורה ודאי. דגבורה איהי דרגא דאתפרשת לתרין, לישראל מלגו ולאומין מלבר. ובה הלוא אח עשו ליעקב (מלאכי א ב). ועכ"ד הבדלה אשתכחת בין האי להאי.

ואלין כיון דעריבו דא בדא, נטלו להיאי הבדלה מאתרהא. בג"כ גבורה לא אתפייסת בהדייהו, ומסטרא דחסד נפקו ופורקנא לא אשתלימת.

ולזמנא דאתי כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות (מיכה ז טו) ביד חזקה ודאי. ובמצרים מסטרא דיד אתפריקו. אבל לזמנא דאתי מסטרא דה' אצבען, דבהו כוס ישועות אשא (תהלים קטז יג) ולכל המורא הגדול. ובגין דבמצרים ביד אתפריקו דרזא דילה שבע ודאי, בג"כ מ"ט שערי בינה אתיהיבו למשה ולא שער הנ' (ר"ה כא:). ורזא דא ד' זימנין ד' אינון מ"ט. אבל לזמנא דאתי מסטרא דה' עיקרא יתיר דסליק לחמשין. ובג"כ מלכא משיחא נטיל ליה לשער הנ' נמי. ומשה בחר דאתמטרת להו לישראל האי יד חזקה, תב תדיר לקיימא ההוא נהירו ותוקפא עלייהו. כד"א ושמעו מצרים וכו' (במדבר יד יג) אשר הוצאת מארץ מצרים וכו' (שמות לב יא). ופיקודא איהו לאדכרא גאולת מצרים תדיר, בגין לאמשכא חילא דא תדיר. דמיומא דאתער תו לא אתפסק. ואפילו לזמנא דאתי, שירותא דתיקונא שרי מגו ההוא מצרים, ולבחר ישתלים בדיליה. ועכ"ד כלא אתקין משה מקדמיתא. ובג"כ איהו נמי ייתי בסוף יומיא בהדי תרין משיחין, לנטלא ההוא שער הנ' דאתחסיר מיניה, וכדין פורקנא ישתלים כדקא יאות.

והא אליהו נביאה מהימנא נחית פתח ואמר, ר' ר' והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע, אלין דידיעין לצרפא צירופין דאוריתא ברזין עלאין. דכלא מההוא רקיעא עלאה נפק, דאתמר ביה ודמות על ראשי החיה רקיע (יחזקאל א כג). מאן ראשי החיה. אלין ת"ת וצדיק. רקיע קאים לעילא מינייהו לדברא כלא כדקא יאות. דבהאי רקיע קיימין כ"ב אתוון עלאין, ובהו אתכלילו כל בריין דעלמא, כמה דאתכליל כלא בההוא בירא תתאה, דהא כלא מתמן נפקו ודאי. וכמה רתיכין משמשין לאלין אתוון דאשתמודען בדרגייהו. וכפום אסתחרותא דאינון אתוון הכי נטלין צירופין לזינייהו לבר, ומילין קיימין על קיומיהו כדקא יאות. בג"כ כלהו צירופין דעלמא מרקיע דא נפק. בג"כ יזהירו כזוהר הרקיע, דביה קיימין כ"ב אתוון אלין דאתמר בהו האותיות שאלוני (ישעיה מה יא) דכלא אתכליל באינון אתוון. וי"ב הוי"ת קיימין בההוא עמודא דאמצעיתא, שית לימינא ושית לשמאלא, בהו אסתחרן צירופין בקדמיתא, כמה דנפק מההוא רקיע. ורזא דלהון תלת הוי"ן דבהון תריסר אתוון, ואינון כללא דכלא עילא ותתא ואמצעיתא. ה' מלך ה' מלך ה' ימלוך לעולם ועד. בהו אני ראשון לעילא, אני אחרון לתתא, ומבלעדי אין אלקים (ישעיה מדו) באמצעיתא. דלית לך צירופא

א. כמ"ש בעזרא ט, א "נגשו אלי השרים לומר לא נבדלו העם וגו', כי נשאו מבנותיהם" וגו'.

חד באורייתא דלא נפיק כלא מאלין תלת. וחב"ד איהו יק"ו, חג"ת יק"ו, נה"י יק"ו. שכינתא אשלימת כלהו ליקו"ק, ובה ה' מלך וכו'. והכי מסתחרן צירופין באורייתא ודאי. בג"כ והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע, אלין דידעין לצרפא צירופין באורייתא כדקא יאות. ולכל היד החזקה, דיה, ודא

תיקונא חמישאה

ולכל היד החזקה דיה דאתמר בה דיה לצרה בשעתה (ברכות ט:). דס"א איהי צרה, ותחומא אשתוי לה דלא לאעברא ליה, כד"א עד פה תבוא ולא תוסיף (איוב לח יא) בזמנא דתיקונא קאים כדקא יאות. ובזמנא דאתתקפת ס"א לשלטאה, כתיב נחלה עבר על נפשנו אזי עבר על נפשנו המים הזדונים (תהלים ככד-ה) דס"א עברת תחומה. ועכ"ד תחומא נמי לזמנא דא אשתכח לה, דאיהי הות בעיא למשטפא לעלמא, עד דקב"ה אקים לה לתתא דלא תתפשט יתיר. כדין אתמר בה ופא ישית בגאון גליך (איוב לח יא) בשעתא דאינון גלין מתגאון וכעיינ למשטף עלמא. בגין כך תחומין משניין אשתוראו לכל זמנא כדקא חזי, ודא דיה. דיה לצרה בשעתה, דא שעה דאתמר בה כל הדוחק את השעה השעה דוחקתו (ברכות סד). דלית לדחקא לה לשכינתא בגלותא.

ועוד, דיה לצרה בשעתה, דבזמנא דגלותא אתמר אז יקראוני ולא אענה (משלי אכו). מאי אז, אלא חיבורא דקו"ש. דישראל קראן קמיה בכל יומא ומיחדין יחודא דק"ש, ועניין אמן אתר ברכאן דאיהו יאקדונק"י, ולית אינון נגאלין. אמאי. אלא ישחרונני ולא ימצאונני, בגין דענגא מכסי עלייהו ולא אתגליין, וצלותא לא עברת, דכתיב סכותה בענן לך מעבור תפילה (איכה ג מד) וכתיב עבים סתר לו ולא יראה (איוב כב יד). ובגין עיבא דא דאשתכח, צלותא לא אתקבילת ופורקנא לא אתגלית. דהא עיבא דא צריך לאעברא לה בכמה דמעין דלגין מעינא, דאתמר בהו מחיתי כעב פשעיך וכענן חטאתיך (ישעיה מר כג) דהא באינון דמעין אתמחי עיבא דא, והכי אתמחין כלהו חובין. כדין אתמר בקב"ה פקח עיניך וראה (דניאל ט"ח) דדמעין אינון דינא קשיא דנפיק מגו עיינין, ועיינין דלעילא מתפקחן כדקא יאות.

בההוא זמנא והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע. דאע"ג דדמעין משחיתין ליה ליקרא דאנפין, כגון ועיני לאה רכות (בראשית כט יז) הכא לאו הכי. אלא והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע דאתמר בהו בכבי יבאו ובתחנונים אוכלים (ירמיה לא ח) דא רוח חן ותחנונים (זכריה יב י) דאינון דמעין לא ישחיתון יקרא דילהון.

אלא אדרבא מתקנין לאינון אנפין למיהוי נהרן וחדאן. דרשיעיא אתמר בהו אסור להסתכל בפני רשע דהא כל חשוכא דעובדיהון סליק ונחית באנפיהון. ומאן דמסתכל בהו אחשיך עיניו בההוא חשוכא. אבל צדיקיא אתמר בהו והיו עינין רואות את מוריך (ישעיה ל"ב) דהא כל נהורא וקדושתא נהרא באנפיהו תדיר, ומאן דאסתכל בהו אתגהיר מינייהו. בג"כ יזהירו כזוהר הרקיע, דהא באינון דמעין אסתחיין אנפין מההוא חשוכא לאתגהרא.

ועוד, והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע, אלין תרין משיחין, דאתמר בהו בגלותא כן משחת מאיש מראהו (שם נב"ד). ובזמנא דפורקנא יזהירו כזוהר הרקיע, ומתמן יירתון ישראל שפירו דאנפין וזיו יקרא, כד"א בני ציון היקרים (איכה ד"ב). אבל בגלותא, עבים סתר לו ולא יראה ודאי.

ועכ"ד והיה בענני ענן על הארץ ונראתה הקשת בענן (בראשית ט"ד) דא שכינתא דאתחזיאת לאתגלאה. למאן. אלא למאן דאתפקחו עיני למחמי בנהורא דאורייתא, דאתמר ביה ותורה אור (משליו כג). ומאן דלית ליה נהורא דא, אתמר ביה במחשכים הושיבני כמתי עולם (איכה ג'ו). עליה כתיב אוטם אזנו משמע תורה גם תפלתו תועבה, תועה בה, דאיהי אזלת ושטאת מאתר לאתר ולא עאלת לגו. אבל מאן דאתגהיר בנהירו דא, לגביה אתמר ונראתה הקשת בענן, ואתדבק בה למיהך אכתרה באורח מישר. ואע"ג דס"א דרפת אכתריה, אתמר לה דיין ברשעים, דיה לצרה ודאי. כלא בהאי יד חזקה תליא.

תיקונא שתיתאה

ולכל היד החזקה דא יד משדי, ולכל המורא הגדול דא ש"א דשדי. ושמא דא כליל רזין עלאין למארי חכמתא. ש' תלת אבהן חג"ת. ד' ארבע ראשי החיה נהי"ם, תפילין דרועא י' דא שכינתא. דבר אחר: ש' תלת אבהן. ד' תרין וויין תרין סמכין, ובגין נהורין דאתפרשאן בגוייהו אינון ד' ואתמר. יו"ד דא צדיק דקאים בהדי שכינתא, ולאן לאפרשא ליה מינה. ולכל, לאתויי אדנ' דמתחבר בהדיה. תו, ולכל, לאתויי אל, כד"א ואל שדי יכרך וכו' (בראשית כח"ג). אל דא שכינתא דאתחברת בההוא שדי. אשר

עשה משה דא אל שדי, דהא מהכא ברכאן נפקין לכל סטרכ, בג"כ ואל שדי יברך אותך. המורא הגדול, חו"ג. ולכל, לאתויי ת"ת עד"א. אשר עשה משה, דא אל שדי, דכלהו תיקונין אלין ע"י דצדיק, דא משה מט"ט וכו"ג.

ובקדמיתא ומשה היה רעה (שמות גא) מסטרא דכ"ז אתון רועה ודאי. וכדין אתיהיב ליה מטה ודא שדי, מטה ודאי מסטרא דצדיק. ביה ואת המטה הזה וכו' (שם ד"ז) דבהאי תליין כלהו אתין. בג"כ לכל האותות וכו' ולכל היד החזקה. ועוד, מטה משה דא מט"ט דאתהפך מטוב לרע ומרע לטוב ודא מט"ט. אשר עשה מש"ה, מ'ט"ט שיר ה'פנים ודאי, ודא משכנא דאתוקם במדברא על ירוי.

והא רב המנונא סבא אתי פתח ואמר, ר' ר' ודאי ולכל היד החזקה דא משכנא דאקים משה במדברא, דאתמר ביה ושכנתי בתוך בני ישראל ונקדש בכבודי. קדושה דיליה תליא בהאי כבוד דאתחבר ביה, למהוי בית דירה למלכא. וכהני קיימין לאתקנא ליה בפולחנא דלהון. ליואי לנטרא ליה מסטרא דשמאלא. ישראל כלילין כלא בקטרא חד.

ותו, כהני ליואי בנייהו משכנא קאים, ורזא דא שכינתא בין תרין דרועין, דאתמר בה שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקיני (שיר ב). ישראל, מינייהו ויקחו לי תרומה (שמות כה ב) דמשכנא מדילהון אתעבידו. ורזא דמלה זאת הפעם עצם מעצמי וכו' כי מאיש לוקחה זאת (בראשית כג).

וכמה אינון דאתמר בהו וכל חכם לב בכם יבואו ויעשו וכו' (שמות לה י) דעבדין ליה בגין כל ישראל ואלין צדיקיא דמתקני תיקונין דשכינתא אי תימא דלגרמיהון לחוד עבדין. לאו הכי. אלא וכל חכם לב בכם יבואו ויעשו, לאתקנא בגין כלא. ואית דאיהו לחודיה יכיל לאתקנא בגין כל ישראל, כד"א ויקם משה את המשכן (שם מ"ח). דהא כל אלין עובדין אתעבידו בתיקונא כל חד בדיליה. אבל כלא לא אשתלים ולא אתתקן אלא ע"י דמשה, דאיהו שקול ככל ישראל. ובאינון חכמי לב אתמר ובלב כל חכם לב נתתי חכמה ועשו וכו' (שם לאו) חכמה דא שכינתא. דמאן דשכינתא לא שריא בעובדוי לית עובדוי עובדין, דלא מתקבלין קמי מלכא, דכתיב כי אם בזאת יתהלל המתהלל וכו' (ירמיה ט כג). דמאן דלא אשתכחח שכינתא בעובדוי, אתמר ביה מי בקש

ב. ע"י זהר ח"א דף צ"ה: "אל שדי" ההוא דברכאן נפקין מיניה". ענין משה שבגין א"ל שדי מובא בכ"מ בתיקונין.

ג. דא משה מט"ט וכו' מלים אלו לא ברורים בכת"י ונכתבו בין השורות.

ד. ע"ע להלן עמ' ע"ו.

תיקונים   תיקונא ו' ז'   חדשים   כט

זאת מידכם רמוס חצרי (ישעיה איב) דא זאת, דלא אשתכחת בעובדיהו. ובג"כ רמוס חצרי קרי להו, כד"א ושאר אברגלה רפסה (דניאל ז'ט). דמסטר קדישא אתמר ודרך גבר בעלמה (משליל יט) דא דרך המלך, דאתמר בה דרך המלך נלך לא נטה ימין ושמאל (במדבר כ"ז) אלין ישמעאל ועשו. אבל מס"א, ברגלה רפסה ודאי רמוס חצרי.

והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע ומצדיקי הרבים וכו'. מצדיקי הרבים אלין חכמי לב דאתמר, דמתקנין כל חד תיקוניה לכלהו ישראל. אבל המשכילים אלין משה ותרין משיחין, דקיימין לאשגחא על כלהו אחרנין, כגון ויביאו את המשכן אל משה (שמות לט"ג) דהא אינון נטלין תדיר כל תיקונא דכלהו, לאשלמא מילין כדקא יאות.

ומשכנא תמן שמא קדישא אדנ' ולגו הוי"ה, לאתחברא בחיבורא חד. לבתר אתפרש שמא לאינון טקסין דקיימין סחרניה. כגונא דא אל"ף דל"ת נרין יו"ד את לכל שבטא. תלת שבטין לכל טקסא. ובכל טקסא קאים מלגו את חד משמא קדישא הוי"ה, כגונא דא יו"ד ק"א וא"ו ק"א. בג"כ משכנא קאים באמצעיתא, וטקסין מתפרשן סחרניה, למהוי ישראל בתיקונא שלים כדקא יאות.

תיקונא שביעאה

ולכל היד החזקה במדברא. ולכל המורא הגדול בזמנא דכתיב היום הזה אהל תת פחדך ויראתך וכו' (דברים ככה). דעד לא אתתקנת שכינתא בתיקונא שלים יד החזקה אצטריכת למיקם לקבל כמה אינון מסאבין. אבל כיון דאתתקנת, מיד מורא גדול אשתכת, ורזא דא גילוי שכינה. דשכינתא עד דלא קיימת בתיקונהא, אתתמרת דלא לאתחזאה, ובין כך ובין כך מתתקנא כדקא יאות. כיון דאשתלימת לאתתקנא, אתגליאת בתוקפה, ודחילו דילה נפיל על כלהו קליפין.

כגונא דא מלכות בית דוד לא אתגליאת מיד. אלא בזמנא דעלו ישראל לארעא, קיימו בשופטים עד שאול. ורזא דא דעד שכינתא לא אתישבת באתרה כדקא יאות. אמאי. אלא אינון עממין דאשאריו ישראל בארעא, גרמו דא דלא לאתישבא תמן שכינתא כדקחזי. בג"כ באינון שופטים קיימו ישראל. ורזא דמלה שופט מסטרא דצדיק, דאשלים בגין שכינתא דלא יכלת לאתגלאהא. עד דאתי שאול כדין שארי לנטלא מלכותא. ושאול דא צדיק, ושכינתא אתחברת ביה בגילויא

א. ע"ע באגרות (אוצרות רמח"ל עמ' שי"א) ד"ה והנה סוד.

יתיר, ובג"כ נטיל מלכותא, אבל לא אתקיימת. עד דאתא דוד ומלכותא באתרה אשתכחת. ורזא דא שאול אתמשח בפך ולא נמשכה מלכותו, דוד בקן נמשכה מלכותו (מגילה יד.). ורזא דמלה שאול בצדיק קאים, ובגין שכינתא דאתחברת לאתגלאה ביה נטיל מלכותא, ודא פך ודאי. ובגין דלאו באתריה הוה, לא אתקיים. אבל דוד במלכות איהו. וכד צדיק אתחבר ביה נטיל מלכותא כדקא יאות, ודא קרן, בג"כ נמשכה מלכותו. כדין קיימת שכינתא באתרה כדקא יאות.

עד דאתא ירבעם, דהא כדין אתפרשו צדיק מצדק, ודא ירבעם משבטא דיוסף, צדיק ודאי. רחבעם מזרעא דדוד, מלכות. וכיון דאתפרשו דא מן דא, אתפלג מלכו דישראל, עד דמקדשא אתחבר. וכל דא מאן גרים. אלא בגין דקבל דוד לה"ר. דמאן דמקבל לה"ר גרים לההוא לישראל עלאה דא צדיק, לאתפרשא מבת זוגיה. ואתמר בשכינתא נאלמתי דומיה (תהלים לטג). ובג"כ אתמר ירבעם ורחבעם יחלקו את המלכות. ודוד צלי ואמר נאלמתי דומיה החשייתי מטוב וכו'. דא בגין לה"ר דקביל מציבא ואתרגז על מפיוששת, עד דאמר ליה הנה לך כל אשר למפיוששת (שמואל ב טזד). הה"ד חם לבי בקרבי בהגיגי וכו' דברתי בלשוני (תהלים לט ד) דא חובא דאמר מלין מגו רוגזא, הנה לך וכו'. ודא גרים ליה חילוקא דמלכותא ודאי (שבת נו:). בג"כ הודיעני ה' קיצי (תהלים לט ה) דא קץ הימין, דביה והיו לאחדים בידיך (יחזקאל לז יז) במב"י ומב"ד, לאתחברא מאי דאתפרשו בקדמיתא בירבעם ורחבעם. בג"כ הודיעני ה' קצי וכו' ואדעה מה חדל אני לבר ממלכותא. אשתכח דכלא בזמניה אצטריך למהוי ודאי.

ושכינתא עד דלא אתתקנת לא אתגליאת. בג"כ דכל יומין דהוו ישראל במדברא, אצטריך ליה למשה לאתתקפא סגי לקבל כלהו מסאבין, ולכל היד החזקה ודאי. כיון דאתתקנת שכינתא ואתגליאת, מיד היום זה אחל תת פחדך וכו', ולכל המורא הגדול. אימתי אתתקנת, אלא בזמנא דכתיב עלי באר ענו לה (במדבר כא יז) והא אוקמוהי. בג"כ ואתחנן אל ה' בעת ההיא לאמר (דברים גכג) בעת ההיא דייקא, דכבר סלקת שכינתא על ידוי ואתתקנת. ה' אלקים אתה החילות וכו' כד"א היום הזה אחל וכו' (שם ככה). אבל אתה החילות להראות את עבדך וכו' דקב"ה אודע ליה ארחין דיליה, אימתי לאשתמשא בחדס דרגא דימינא, ואימתי בשמאלא. דכתיב להראות את עבדך את גדלך דא ימינא, ואת ירך החזקה דא שמאלא. ומשה בהאי יד החזקה אתתקף סגי ואצלת, כדין אעברה נא ואראה השתא דתיקונא נמי סליק בידיא, דכתיב אחל תת פחדך. ואי תימא אימתי אחזי ליה רזין אלין. אלא בסנה אחזי ליה ודאי, בההוא מטה דאתמר ביה ויהי לנחש (שמות דג) דהא מטה דא אתהפך מטוב לרע ומרע

תיקונים תיקונא ז' ח' חדשים לא

לטוב. ואית מטא האלקים לשמאלא, מטא משה לימינא. אבל הכא אולפין ליה רזא, שלח ידך ואחוז בזנבו (שמות ד). דהא בזמנא דנחש דא אתער, אצטריך מיד למיקם לקבליה ולאחדא בזנבא דיליה, דביה מחי. לתפסא בה דלא תחרב עלמא. בג"כ ואחוז בזנבו, כגון אחוז לנו שועלים (שיר ב טו) דלא יחרבו לעלמא. במאי יתפוס ביה. אלא שלח ידך דא שמאלא, בה ואחוז בזנבו ודאי. מיד ויהי למטה בכפו (שמות ד) דכדין אשתכיך באתריה. וכיון דאשתכיך האי רחמי יתערון בכלא. בג"כ ויהי למטה בכפו. ובגין דא אתה החילות להראות את עבדך בסנה. את גדלך דא ימינא. ואת ידך החזקה, שלח ידך ודאי.

תיקונא תמינאה

ולכל היד החזקה דא היד דיהודה, דאתמר ביה ידיו רב לו (דברים לגז). ולכל המורא הגדול דא ו"ה דיליה. אשר עשה משה דאיהו בריך ליה הכי, וזאת ליהודה וכו'. דיהודה איהו יקו"ק ד', דהא ברא דא אתבריר למהיו ביה רזא דמלכותא דישראל, שרשא דמלכא משיחא. אבל עד לא אתפרש ולא אתגליא, תמן קאים לאתנהרא ולאנתקנא ברא דא ודאי יקו"ק ד' באמצעיתא, אילן ד' אתון דאדני, כלהו בכללא חד לאתנהרא מאינון ד' דסחרין לה. כיון דאתא דוד מלכא שרית ד' דא ואתגליאת. בההוא זמנא אתפשטת בדרגהא בר' אתון אלין דאדני, ואתעבידת היכלא לאינון ד' אחונין. ובג"כ בעא דוד למעבד היכלא לקב"ה, ובעא למבני ליה לבי מקדשא, אלא דתיקונא לא אודמן שלים בזמניה. בג"כ איהו לא בני ליה אלא בריה שלמה, שלימו דתיקונא לזמנא דמלכא משיחא, דכדין מתפשט איהו בתיקונא שלים, וצירופא סליק באורח אחרא כמה דסלקין דרגין באורח קשוט. ת"ח רזא דכלא והיו לאחדים בידך (יחזקאל לז יז) אלין תרין משיחין מב"ד ומב"י. שירותא דכלא, מאינון תרין ידן עלאין דע"י דזמינן לאתחברא כחדא, ובגיניהו יתחברון לתתא תרין משיחין. וחיבורא דאינון תרין ידן אתחוזי באינון תרין מזלין עלאין וא"ו וא"ו, כלא רזא דאחד. והיו לאחדים, תרין זמנין אחד, בידך ודאי, דהא יתחברון תרין ידן למהוי יד חד ולא יתיר.

אי תימא יד דא למאן אתיהיבת. אלא רזא דא מי בראש בן ישי בראש. הה"ד ידיו רב לו, ריבוחא דיליה בהאי תליא, ברזא דתרין ידן אלין דאתעבידו חד ואתיהיבו ליה. דכדין איהו יטול מלכותא, ומב"י בהדיה ודאי בחיבורא חדא.

א. ע"ע להלן עמ' ק"נ. ועי' אדיר במרום ח"ב עמ' כ"ה (ברפוי"ח שפ"ג).

אבל עיקרא דכלא מב"ד, דהא איהו נטיל ידא דא בחיבורא חד, וביה מתחבר מב"י לנטרא ליה, דכתיב ועזר מצריו תהיה (דברים לגז) דא מב"י דאתכליל ואתחבר ביה. בג"כ יד דא למב"ד אתיהיבת, ומתמן נטיל לה מב"י דאתחבר ביה. ואע"ג דאיהו יהא שליט [אצ"ל: שלים] בקדמיתא, מרזא דמב"ד נטיל לה ודאי. והא מלה לא אשתלימת עד מב"ד. וכדין מלכותא אתקיים בתרין דאינון חד, בתוקפא שלים, היד החזקה ודאי ההיא דאשתמודעת. ודא יהודה, הי"ד ו"ה, דיידא דא מלעילא לעילא נחתת ונטיל לה מב"ד, וכדין אשתכח איהו רתיכא לאינון תרין עלאין בחיבורא חד ודא ו"ה. מב"י כגונא דא, דהא בחיבורא חד איהו בהדי מב"ד ולא מתפרשאן, והיו לאחדים ודאי.

ואי תימא אמאי למב"ד ולא למב"י. אלא כלא באתריה. ומב"ד איהו במלכות בג"כ ליה אתחזי מלכותא. מב"י ביסוד, דקאים לאתקפא ליה ולאנתקנא ליה בכלא. הה"ד וזאת ליהודה. אמאי ליהודה הכי. אלא בגין דאיהו [נטיל] לה להאי זאת בג"כ ליה אתחזיאת מלה ודאי. ודא תיקונא דאומין בקדמיתא משה רעיא מהימנא בההיא ברכתא דיליה, לאתקנא ישראל וכוליה עלמא תיקונא שלים.

והא מט"ט שרא רבא אתי פתח ואמר, ר' ר' נעשה אדם בצלמנו כדמותנו (בראשיתא כו) אלין מב"ד ומב"י, דכורא ונוק', צלם

ודמות, דבהו אשתלים דיוקנא עלאה ברזא כדקא יאות. לקבל אלין תרין, תרין אומין אשתכחו ואינון עשו וישמעאל, דקיימין כגון גזעין לאתפרשא מינייהו ענפין לכמה סטריין. ואלין גרמין ליה לדיוקנא עלאה דלא לאתחזאה שלים כדקחזי. ולזמנא דאתי בשעתא דיתער קב"ה בעלמא תיקונא שלים מרישא דכלא ישירי לאתקנא ברזא דא צלם ודמות כדקא יאות. וכד כלא ישתלים הכי מטי לתתא לגבי תרין משיחין, לאתקנא להו ביחודא חד, והיו לאחדים בידך. בההוא זמנא מה יפו פעמיך בנעלים (שיר זב) אלין תרין רגלין תרין משיחין.

ואי תימא תרין משיחין, איך אינון תרין רגלין, ואינון תרין עינין, ואינון תרין ידין, ואינון צלם ודמות. אבל ת"ח לית איברא דלית תמן שמא קדישא יקו"ק. ולית אתר דאשתכח שמא דא קדישא דלא אשתכחו לקבליה משיחין לאתקנא ליה. דהא בכלא רדיף ס"א לאתדבקא, בג"כ בכל אתר צריכין משיחין לאשתרשא לאתקנא ליה כלא ברזא דדכר ונוק'. בהו וקרא ז"ה אל ז"ה (ישעיה וג) י"ב י"ב, אלין תריסר שבטין דכל חד מנייהו כליל תריסר, למיהוי כלא בהו בתיקונא שלים.

ותיקונא דצלוחא סליק בכמה רזין בכל יומא. ובזמנא דב"נ מסדר צלותיה איהו מקרב ומחבר כלהו עלמין מלגו. במאי. אלא בנשמתא דיליה דאיהו כללא דכלא. ובג"כ תפילה בלא כונה כגוף בלא נשמה. דהא ההיא רעותא

דסלקת מאתר לאתר, סלקת ומחברא כלהו עלמין כלהו דרגין כדקחזי. ואי לאו
ההיא רעותא לא מתחברי.

ושירותא דכלא באינן קרבנין, דכלא בקריבו תליא, ובהו מתערין קריבו
מתתא לעילא לסלקא אינן דרגין דאופן. לבתר מתמן סלקין לגבי חיון. והכא
אצטריך לאתערא בניגונא. דלתתא לית תמן ניגונא, אלא בשעתא דסלקין אינן
אופנין בכמה תיקוני קריבותא לגבי חיון ומתדבקן בהו כדין חיון נטלין כמה ניגונין
בסימין בגדפיהו. ורזא דמלה איך נשיר את שיר ה' על אדמת נכר (תהלים קלוד).
דעשיה איהי בחור"ל ויצירה בא"י. בג"כ לבר מארעא לא אתחזי שירה דא ולא
אשתמע. לבתר, מתמן סלקין לכורסיא, ותמן תיקונא אסתדר לסדרא שבחין
דמלכא בסידורא שלים, ברזא דאינן היכלין לחברא חד בחד. כדין מתערין
ביחודא דק"ש, לחברא כלא ברזא דיחודא כדקא יאות. לבתר סיומא דכלא גאל
ישראל, דהכא אית לאתערא שלימו דפורקנא. כדין משיח נטיל לההיא צלותא
ואשלים לה בשלימו דאתחזי ליה לאשלמא לכל ישראל, ואתתקן דיוקנא כדקחזי.
וכלהו צלותין הכי מתתקנן, בתיקונא דדיוקנא צלם ודמות, כמה דאתמר. לבתר,
מתמן סלקין בסליקו דדרגין בשיעורא כדקא יאות. עד דתבן בדרגיהו לנחתא
לתתא, לאשתכחא תיקונא שלים מתתא לעילא ומעילא לתתא.

ועוד תרין משיחין לאתקנא תרין דרגין עץ החיים ועץ הדעת. דאתמר בהו
ויצמח ה' אלקים וכו' ועץ החיים בתוך הגן (בראשית ב ט) דא מב"ד. ועץ
הדעת ט"ו דא מב"י. דקיימין בגו גנתא, כללא דכל ישראל. ובגין דלא אתתקנו
מילין כדקא יאות, אתמר במב"י ומעץ הדעת ט"ו לא תאכל ממנו (שם שס"ז)
דלית לאתערא ליה, אלא עד דיתתקן כדקא חזי. ואימתי הוה מתתקן. אלא
ביומא דשבתא. אי הוה אוריך אדם, דכדין הוה ההוא רע תב ואתהדר לטוב,
ומב"י אשתזיב ממותא. דכדין אתמר ביה וירא אלקים את כל אשר עשה וכו'
והנה טוב מאד (שם א לא) דא מות דאתהדר לטוב. אבל בגין דחב אדם אצטריך
לאורכא עד יומא דקבילו ישראל אורייתא על טורא דסיני. בג"כ ויהי ערב ויהי
בקר יום הששי, דהא כדין אתהדר רע למיהוי טוב. הה"ד היטיבו כל אשר דברו
(דברים ה כה) היטיבו לאחרנא, אלא היטיבו דאהדרו רע לטוב. וכדין אתהיבת
לון לוחות מסטרא דעץ החיים. דעד לא אתתקן עץ הדעת לאתחברא בחיבורא
חד בהדי עץ החיים, עץ החיים לא אשתכח ולא אתגליא בעלמא, דכתיב לשמור
את דרך עץ החיים. אבל כיון דעץ הדעת אתתקן, תב עץ החיים לאתפשטא.

לבתר תבו ערב רב לקלקלא מילין ואהדרו פגימו דעץ הדעת לאתריה.
אימתי. אלא בשעתא דכתיב וירא העם כי בשש משה (שמות לב א) באה שש.
דא זמנא דאתפגים על ידו דאד"ק נמי. בג"כ מאי דהוי להו חרות, חירות,
אתנטיל מנייהו. ואתמר בהו (תהלים ככז) אכן כאדם תמותן דא אד"ק. וכאחד

השרים תפולו דא מב"י, חד מאינן תרין שרים. דבגין האי אצטרין ליה מותא לאתקנא ההוא עץ הדעת דאתפגים. וכמה דצריך איהו מותא לאתקנא פגימו דא, הכי אינן אתמר בהו לבתר, במדבר הזה יתמו ושם ימותו (כמדבר יד לה). ומב"י נמי ביומא שתיאתא בטר פלגו דיומא אתחזיאת ליה מותא, לאתקנא תיקונא שלים. ומתמן ולהלאה יתחברון תרין אילנין כחדא למיהוי בשלימו חד.

ועכ"ד אריכו דגלותא, ותיקונין דאתתקנו ביה, משיזבין ליה ממותא. וזכותא דמארי קבלה מתקפין ליה לההוא טוב לאתפרשא מגו רע בלא האי מותא. בג"כ והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע וכו' בזמנא דאתמר ביה והיתה עת צרה וכו' (דניאליבא) כדין והמשכילים יזהירו לאתקפא בנהירו דילהון למיהב ליה חייך ודאי. כדין ותרא אותו כי טוב הוא ותחמול עליו ודאי. דבההיא שעתא אתמר ביה ותשם בסוף, בסוף יומיא. על שפת היאור, בזמנא דאתהדר חזיר מיער (תהלים פ"ד) חזיר היאור. ותתצב אחותו מרחוק דא שכנתא. לדעת מה יעשה לו ודאי, כדין ותחמול עליו.

ועוד בשעתא דקיימו ישראל על טורא דסיני אתיהיבת להון לוחין מסטרא דעץ החיים. וכדין הות אוריתא בלא מחלוקת. ולבתר אתיהיב להו מסטרא דעץ הדעת ט"ו. וכדין אשתכח תמן ימינא ושמאלא היתר ואיסור כשר ופסול טהור וטמא. דעץ החיים איהו כלל, תמן מתחברן ימינא ושמאלא בחיבורא חד. אבל עץ הדעת ט"ו איהו פרט, תמן אשתמודען מילין כל חד לסטריה. בג"כ דא מכשיר ודא פוסל דא מטמא ודא מטהר. וכלא מההוא יובילא נפיק, דאתמר ביה אלו ואלו דברי אלקים חיים (עירובין ג:). ואע"ג דמתפרשן לתתא, לעילא כלא איהו חד. וכלא אוקמוה רבנן (חגיגה ג:) אל אחד נתן פרנס אחד אמרן, מסטרא דעמודא דאמצעיתא, דביה ומשה היה רועה (שמות גא) לדברא עלמין. ושכינתא מסטרא דא, כי רועה היא (בראשית כט ט). וקב"ה איהו כללא דכלהו נהורין עלאין, דאתמר ביה גדול ה' ומהולל מאד (תהלים מח ב). גדול מסטרא דימינא. ומהולל מאד מסטרא דשמאלא, דתמן ניגונא דליואי. וכלא באן אתר אפקיד. אלא בעיר אלקינו דא שכנתא, בעיר אלקינו מסטרא דעד"א. בג"כ הר קדשו. דהא כמה דרגין מתפרשן בשכינתא, אבל חד נקודה טמירתא איהי דלא אתמשכת אלא למלכא, הר קדשו ודאי. ותמן יהיב כלא בחיבורא חדא, כמה דאיהו כליל כלא הכי.

לבתר מתמן אתפרשן מילין בפרט, כל חד לסטריה. על רזא דא כתיב תדשא הארץ וכו' למינו (בראשית יא) דהא תמן כל אינן חילין דאודרעו בכללא חד, תבין ומתפרשן לזייניהו, כל חד באתריה כדקא יאות. דשא עשב וכו' אלן נשמתין דצדיקא, וכלהו בריין נמי.

תיקונים   תיקונא ח'   חדשים   לה

לבתר תוצא הארץ נפש חיה וכו' (שם שם כד) אלין מלאכיא ממנן דאתמניאו על כל מילין דעלמא. וכלא לזיניה אתחזי ונפיק. ורבנן אוקמוה כל דבור שיוצא מפי הקב"ה נעשה ממנו מלאך (חגיגה יד.). ורזא דמלה בשעתא דנפיק דבור, מיד מלאך חד ודאי נפיק ואזרמן לקבלא ליה, ואתמני עליה כדקא חזי. ומאן אתר נפק. אלא מההוא דבור ודאי. דאית קול ואית דבור. קול לגו דלא אשתמע, ודיבור לבר דאשתמע, ומניה נפקין מלאכין אלין. ואתמר בהו גבורי כח עושי דברו לשמוע בקול דברו (תהלים קגכ) ולא בקולו. דהא מהאי דבור נפקין ומיניה נטלין. אבל ישראל, לשמוע בקולו ודאי, דמחיצתן לפנים ממלאכי השרת (דברים רבה א'). דכתיב כעת יאמר ליעקב ולישראל מה פעל אל (במדבר כגכ).

ולזמנא דאתי כלא יתתקן, בזמנא דיתחברון תרין אלנין אלין למהוי חד, דאתמר בהו והיו לאחדים בידך (יחזקאל לז יז). וכיון דאלנין אתחברו כלהו ענפין הכי נמי מתחברן. בההוא זמנא כתיב אפרים לא יקנא את יהודה וכו' (ישעיה יא ג) דהא ענפין בתר שרשין אזלן, וכיון דאתחברו שרשין לעילא ותתא, מתחברן ענפין נמי. דלית ס"א דאפרישת לון, דאתמר בה ונרגן מפריד אלוף (משלי טז כא). מאי נרגן. אלא כד"א (שם יח ח) דפרי נרגן כמתלהמים, וירגנו וכו' (דברים א כז) דהא ס"א לא אפרישת דרגין אלא מגו קטרוגא דילה, דסלקת מאתרה מתתא לעילא. כדין מפריד אלוף דא אל"ף ו. דו' דא קב"ה וא' דא שכינתא. ורזא דמלה ו"א הא ז', פירוודא בין שית לשבע, מפריד אלוף ודאי. ולזמנא דתתעבר ס"א מעלמא אתמר הלא מעתה קראת לי אבי אלוף נעורי אתה (ירמיה ג ד). קראת לי אבי, דקב"ה קרי לשכינתא ברתיה בקדמיתא, בזמנא דאתבניאת מיניה. כדין אתמר בה לו לבת (אסתר בז). לבתר אלוף נעורי אתה, בזמנא דאתחבר בה, לו לבית. כדין חטאת נעורי ופשעי אל תזכור (תהלים כה ז). מאי נעורי. אלא הכא רזא כד"א כי נשאתי חרפת נעורי (ירמיה לא יח). דישראל בזמנא דהוו שראן לאתתקפא בגזעא קדישא לעלמא באבהן ותריסר שבטין, מיד אתתקפת ס"א לקבלייהו וגללו למצרים. וזמנא דא איקרי נעורים להו ודאי.

ות"ח דבההוא זמנא אתקשר במצרים קיטרא דמסאבותא, דכלהו ד' קליפין אתקטרו תמן לשלטאה על ישראל. ולקבלייהו ת' שנין אתגזרו עלייהו למהיוי בפולחנא. ולקבל דא ד' לשונות של גאולה, למפרק להו מכלהו ד', פורקנא שלים. ואלמלא סבלו ישראל גלותא שלים, פורקנא נמי שלים הוה, דלא הוה אבתריה

לו תיקונים תיקונא ח' חדשים

גלותא. אבל כיון דלא יכילו למסבל גלותא, ואצטריך לאתקצרא, לא נטלו כלהו קליפין כל דלהון. ולכתר שלטו כל חד באתריה בד' מלכיות. ובשעתא דחבו במדברא תבו ואתמסרו לאינון ד', במ' שנין דמדברא.

אבל ת"ח מאן גרים לון דלא יכלו למסבל. אלא בגין דלא אתגורו. ואתמר בהו בה' בגדו כי בנים זרים ילדו (הושע ה ז) מסטרא דערלה. דאתמר בה לא יהיה בך אל זר (תהלים פא י) בך ממש דא ערלה. וכדין מצרים דאיה ערות הארץ שלטת עלייהו, ואשתעבידו תחותה ותחות כלהו מסאבין דהוו מתקטרין בה.

וכד בעא קב"ה לאפקא לון, יהיב להו דם פסח ודם מילה. דם מילה לאשתיובא מההיא ערלה קליפה קשיא. ודם פסח לאתחברא בגו קדושתא דמאריהון. כדין כתיב (זכריה טיא) גם את בדם בריתך, לשכינתא אתמר, דאתפרקת בחילא דא. שלחתי אסיריך, אלין ישראל. בג"כ משכו וקחו לכם (שמות יב כא ומכילתא) משכו ידיכם מע"ז דא ערלה, לא יהיה בך אל זר (תהלים פא י). וקחו לכם צאן של מצוה דם פסח ודאי. ועכ"ד כיון דלא אשתלים גלותא, לא אתפרשת ס"א לגמרי. וכד תבו למחטי בעגל ובמרגלים, תבו לאתמסרא בידייהו כמה דאתמר.

אבל ת"ח כל מלכיות אלין, חילא משכיין לגבייהו מההוא חילא דנטלו בקדמיתא. ובג"כ למען תזכור את יום צאתך וכו' (דברים טז) לאדכרא תבירו קדמאה, דלא יתגאון לחרבא עלמא. ולזמנא דאתי, כאשר שמע למצרים וכו' (ישעיה כג ה) וכתיב כימי צאתך וכו' (מיקה ז טו). וכתיב הנה ה' רוכב על עב קל ובא מצרים (ישעיה יט א) לתברא שרשא, ויתברון ענפין אבתריה.

אבל במדברא ודאי משיכו ממצרים אתמשך אבתרייהו, והוה אסחר להו. בג"כ אמרו תדיר נתנה ראש ונשוכה מצרימה (כמדבר יד ד). זכרנו את הדגה אשר נאכל במצרים (שם יא ה). והכי כלא. דלא אתפרשו מיניה לגמרי. וכיון דלא אתגורו במדברא נמי, כ"ש דאתתקפת עלייהו ס"א בחילא דמצרים ודאי. וכד אתגורו בידא דיהושע אתמר היום גלותי את חרפת מצרים מעליכם (יהושע ה ט) ודאי, ודא חרפת נעורי. דחילא נטלו מאינון נעורים כלהו מסאבין, ומתמן משכיין חילא לשלטאה בזמנייהו. ולזמנא דאתי וחרפת נעוריך לא תזכרי עוד דכדין תתחדש כנשר נעוריכי (תהלים קג ה) בזמנא דיסתלק כל פגימו, וכל חילא יתנטיל ממסאבותא, וכלא יתתקן. כדין חטאת נעורי, ופשעי דלכתר, אל תזכור. אלא אלוף נעורי אתה.

ר' לזמנא דאתי כלא ודאי יתתקן, דכתיב ה' שומרך ה' צלך על יד ימינך ה' ישמור וכו' (תהלים קכא ה) וכלא באינון תרין ידין דאתחברו למהוי חד, וזוא דמלה ה' צלך על יד ימינך, על ימינך לא כתיב, אלא על יד ימינך, דשמאלא

תיקונים תיקונא ח' ט' י' חדשים לז

אתחבר בימינא ואתעביד כלא חר. ודא מכ"ד דכליל ביה מביי בחיבורא חדא. וכדין כחדא יפקון מן גלותא, וכל ישראל אבתייהו, וקב"ה על רישיהו, ה' צלך ודאי. כדין ה' ישמור צאתך, דלא יעכבון חיביאי על ידיהו. ובואך דלא יעלון בהדיהו כזמנא אחרא, דכתיב וגם ערב רב עלה אתם (שמות יב לח). מעתה ועד עולם, דדא תיקונא שלים, דלאו כבקדמיתא דייתי גוג לקטרגא, אלא מעתה ועד עולם ודאי.

תיקונא תשיעאה

ולכל היד החזקה דא אהבה. ולכל המורא הגדול דא יראה. ולית אהבה בלא יראה ולית יראה בלא אהבה, אלא מתקשרן דא בדא ומתחברן דא בדא. היד דא אהבה. החזקה יראה דכלילא ביה. מורא דא יראה. הגדול דא אהבה דאתכליל ביה. ומאן דלית ביה אהבה ויראה לא אתחזי למיעל קמי מלכא. ומשה אזוהר להו לישראל ועתה ישראל מה ה' אלקיך שואל וכו' ליראה ולאהבה (דברים יב). ומאן דאית ביה יראה ואהבה קב"ה זשכינתיה שריין עליה, ואי לא לא שריין עליה. ומשה בכלא אחזי יתיר דחילו ורחימו מן כל בני עלמא. ומאן דאית ביה יראה ואהבה אתמר ביה גם צפור מצאה בית וכו' (תהלים פד). אבל מאן דלית ביה דחילו ורחימו, קו"ש אסתלקת מהתם ואשתארת יראה, יראת העונש. אהבה, אהבת הטוב. אבל מאן דאתדבק בקב"ה, אתמר ביה לאהבה את ה' וכו' ולדבקה בו (דברים יא כב) ודאי.

תיקונא עשיראה

ולכל היד החזקה דא שמאלא. ולכל המורא הגדול דא ימינא. אשר עשה משה, דמשה אתקין כלא. דאברהם ויצחק אינון ימינא ושמאלא ואתקינו תיקונין על בנייהו, ועכ"ד כלא אוריך לאשתלמא על טורא דסיני. ורזא דמלה (שמות יט טז) ויהי קולות וברקים מסטרא דגבורה. וענן מסטרא דחסד. וקול שופר מסטרא דיעקב. ומשה לכלא קאים, אבל והאלקים יעננו בקול (שם שם יט) בקולו של משה דא ער"א דהא תמן אתדבק באתריה ונטיל לאינון תרין אחרנין בהדיה למהוי כליל כלא לתיקונא כמה דאצטריך.

תיקונא חדסר

ולכל היד החזקה דא אי' עלאה. דבשעתא דקו"ש אודמנן לאתחברא, רוחא עלאה אתער מלעילא לחברא לון. עליה כתיב אכן רוח היא באנוש ונשמת שדי תבינס (איוב לבח) מסט' דאי'. ורוחא דא איהו רוחא דנחית מגו ח"ס ומחבר לעילא ומחבר לתתא. ודא רוחא דאתפשט לבתר על כלהו נביאי מהימני ועל כלהו דמתלבשי ברוחא קדישא. כד"א רוח אדני' יקו"ק עלי יען משח וכו' (ישעיה סא א). עליה כתיב אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו (יחזקאל א יב).

ולא כן הרשעים כי אם כמון אשר תדפנו רוח (תהלים אד) דבזמנא דרוחא דא אתער מתתרכי קמיה כלהו מסאבין, דאתמר בהו לא יחפרן כסיל בתבונה (משלי יב). ודא עשו דנפיק לבר, ובין כך ובין כך אתי יעקב ונטיל ברכאן מאבוהי, דאיהו אתתקף בסטר קדישא, מה דלא יכיל לאתדבקא אחוהי. וכד תב עשו אתמר ביה הן גביר שמתיו לך (בראשית כו לו). מאי הן. אלא כד"א הן לה' אלקיך השמים ושמי השמים (דברים יד) כלא רוא חדא. ה' דא אי' עלאה דמינה נפיק רוחא דא, ואתפרש בתרין, וביה מתחברן קו"ש ברעותא חדא בתיאובתא חדא. ורזא דא נ' פשוטה כללא דדו"ג. ולכל היד החזקה. ה' יד החזקה ודאי, דא אי' עלאה דקיימת בתוקפא לחברא חיבורא דא כדקא יאות.

ולכל המורא הגדול, דבשעתא דאודמנת אי' עלאה הכי על כנהא ומחברת לון. מיד כלהו עלמין מתלבשן בדחילו, וקיימין קמי קו"ש באימה ויראה ברתת ובזיע. ובזמנא דחיבורא דא אשתכת, כלהו עלמין קיימין בלחישו ודאי. בההוא זמנא כתיב בעמדם תרפינה כנפיהן (יחזקאל א כד) דלא שלטין כלל. לבתר כיון דאשתלים חיבורא, אתמר והחיות רצוא ושוב (שם שם יד) רצוא לנטלא מההוא נהירו עלאה. אבל בגין דלא יכלין למיקם ביה סגי, מיד ושוב, תבין לאתרייהו.

ועוד, והחיות רצוא ושוב. בזמנא דישראל עבדין רצונו של מקום, כדין רצוא לנטלא מלעילא. ושוב לאיתאה לתתא. ורזא דא (תהלים פדח) ילכו מחיל אל חיל כדן (ישעיה מלא) וקוי ה' יחליפו כח יעלו אבר כנשרים. מאי יחליפו כח. אלא חילופין ודאי, בגין דיהבין לחיון זכוון דלהון דבהו נטלין חילא לסלקא לעילא. ואינון יהבין להו חילא ובכראן דנטלין מעילא לאתיהא לתתא, יחליפו ודאי. וזאת לפנים בישראל על הגאולה ועל התמורה לקיים כל דבר (רות דז). גאולה, למפרק לגרמיה ההיא מלה דזכין לאיתאה לגרמיה ברכאן וחילא. ודא מצוה דנחתת לאגרה לתתא. כד"א ששכר מצוה מצוה (אבות דב). ועל התמורה דא חילופא דאתמר.

טיקונים תיקונא י"א חדשים לט

זאת דא שכנינתא קיימת על כלהו אלין מילין לאקמא לון, לקיים כל דבר ודאי. ושכנינתא אתמר בה היתה כאניות סוחר ממרחק תביא לחמה (משלי לא יד) דהכי נטלת זכוון מלתתא ואיתיאת להו לעילא. ונטלת ברכאן נהמא דמזונא מלעילא ואיתיאת לתתא. בג"כ וקוי ה' יחליפו כח ודאי.

יעלו אבר כנשרים. למאן יעלו. אלא לאינון חיון. דבזמנא דלית זכותא בישראל, אתמר בהו בעמדם תרפינה כנפיהם. אבל בזמנא דאית בהו זכותא, והחיות רצוא ושוב כמה דאתמר. כדין יעלו אבר. מאי כנשרים. אלא רזא דא אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו. בג"כ כלהו ד' חיון כנשרים סלקין. דא נשר ברחמי. דאתמר ביה כנשר יעיר קנו (דברים לביא). ואשא אתכם על כנפי נשרים (שמות יטד). ירוצו ולא ייגעו וכו' (ישעיה מ לא) רצוא ושוב ודאי.

ועוד והחיות רצוא ושוב. בזמנא דישראל קיימין בבי כנישתא וסלקין שירין קמי מרייהו בכמה ניגונין. כדין והחיות רצוא ושוב. בההוא ניגונא סלקין ונחתין ודאי, בתיאובתא דרוחא דתאיב לאתחברא לעילא. בההוא זמנא כתיב (חבקוק גיט) אלקים אדני חילי וישם רגלי כאילות וכו'. דהא בשעתא דמזדמנן חיון לסלקא שירתא קמי מאריהון, תרין ההי"ן אתערו, ה' עלאה ה' תתאה, דבהו תליא ניגונא. וכדין חילא נגיד מינהון לגבייהו, וביה יקו"ק אדני חילי. דהא כדין סלקין ניגונא בכמה זינין, סליק ונחית בבסימו דקלין בסידורא שלימ. וכדין מגו ההוא ניגונא מסתדרן סדרין לעילא לאתחברא בחד. הה"ד וישם רגלי כאילות, אלין תרין רגלין דבהו תיקונא דשכנינתא. ובגין דבה מתחברן אתמר בהו כאילות. ועל כמותי ידריכני, דא חיבורא דההוא צדיק. וכלא בההוא ניגונא, בג"כ למנצח בנגינותי (שם), דניגונא איהו בהוד בזמנא דנצח אתחבר ביה. ובההוא חיבורא כלא סליק לאתחברא דא בדא, נצח בהוד, יסוד בכת זוגיה.

לבתר כד מטאן ישראל לצלותא בלחש, אתמר וידי אדם מתחת כנפיהם (יחזקאל אח) לקבלא לה מלגו. כדין בעמדם תרפינה כנפיהם, דהא כלא קאים בחשאי לגו לגו. וא"י איהי דמחברת חיבורין כדקא יאות, ובה וישם רגלי כאילות וכו' דא חיבורא דאיברין דמתחברן קו"ש. כגון וישם פיו על פיו ועיניו על עיניו (מלכים ב ד לד). דההוא ינוקא מסטרא דנוק' הוה ובג"כ מית, ואיהו גליף ביה רזא דדכורא. במאי. אלא בשמא קדישא דע"ב שמהן. ורזא דא ויסע ויבא ויט אלין תלת אבהן. א"י קיימא עלייהו ומחברת לון כלהו בשכנינתא. כדין שמא נפיק כללא דע"ב שמהן, וביה אחי ליה ודאי. ושכנינתא אתמר בה הושיבני במחשכים כמתי עולם (תהלים קמג). ובזמנא דייתי לגבה קב"ה בתלת אבהן לאתחברא בה, אתמר בה הקיצו ורננו שוכני עפר וכו'

(ישעיה כו"ט). כדין מחיה מתים ברחמים רבים. וכלא על ידא דאי, היד החזקה, ה' יד החזקה, דבה קיימין כלהו בתוקפא שלים דס"א לא יכלין לה ודאי.

ועוד, ולכל היד החזקה, דא חשמל. ולכל המורא הגדול, כמה דאוקמוה חיות אש ממללות (חגיגה יג). ודא

תיקונא תריסר

ולכל היד החזקה חשמל. ולכל המורא הגדול, דעליה כתיב אש לפניו תאכל וסביביו וכו' (תהלים נג) אלין חיות אש ממללות דכלהו סחרן לבר לשיובא מס"א. וביה וסביביו נשערה מאד, שהקב"ה מדקדק עם חסידיהו כחוט השערה (יבמות קכא:) דלית מאן דיכיל לאעברא לגו אלא מגו האי חשמל. ובג"כ מאן דלאו איהו זכיך ונקיא במילוי, לא יכיל לאעברא תמן. הה"ד כי באש ה' נשפט (ישעיה סו טז).

והא רעיא מהימנא אחי פתח ואמר ר' ר', כי באש ה' נשפט, ודאי הכי איהו דא חשמל. דלזמנא דאתי ייתי גוג לאגחא קרבא בהדי סטר קדישא, דכתיב ביה על ה' ועל משיחו (תהלים ב). כדין יתתקף חשמל דא לקבליה, וביה יתוקד בנורא ודאי, כי באש ה' נשפט. וחרבו את כל בשר. חרבו דא גבורה דבה נטיל נוקמין מחייביא. ושמא דחשמל איהו יאקדונק"י, יקו"ק לגו, אדנ' דינא, ביה להיט חיבייא, כי באש ה' נשפט וכו'. ועוד, אש דא אלקים כגונא דא אל"ף למ"ד ק"י יו"ד מ"ם, כי באש ה' נשפט. ואקי"ק אדנ' אינון אלקים, אי' וברתא. דאלקים דא גבורה נטיל לתרוייהו כחד. נטיל לאי' מלעילא ולנוק' מלתתא. כללא דכלא עקב. דא עקב דמב"י, דביה יטול נוקמין מעע"ז ודא הודא. עקב דדריך לה לההיא פורה, דאתמר בה, פורה דרכתי לבדי (ישעיה סג). ומסטרא דא ישמח צדיק כי חזה נקם (תהלים נח יא) דמב"י מצדיק איהו. אבל נוקמין דיליה בגין דאתקשר בהוד. ורזא דמלה פעמיו ירחץ בדם הרשע. אבל פעמיו, בגין נצח דאתחבר בהדיה.

ועוד מב"י דא ובית יוסף להבה (עובדיה איה) דא מ"ב שמא דמ"ב אתוון. דיעקב איהו אש, עיקרא דכלא. אבל בית יוסף להבה, בזמנא דאתפרש בדרגוי ואתלהיט. וביה פתחו לי שערי צדק אבוא במ אודה יה (תהלים קיח"ט). דשכינתא איהי שערי צדק. ובזמנא דגלותא כל השערים ננעלו. אמאי. אלא בגין

תיקונים תיקונא י"ב י"ג חדשים מא

ס"א, דאתמר בה לפתח חטאת רובץ (בראשית דז). אבל כיון דתתעבר ס"א מעלמא, מיד פתחו לי שערי צדק. במאי חילא. אלא אבוא בס, דא מ"ב דמב"י. אודה יה, דא יה נהירו פנימאה מסטרא דגבורה, לאכפיא כלהו קליפין. ודא יה דאתמר בה כי יד על כס יה מלחמה לה' בעמלק (שמות יז טו) ודא [אצ"ל: י"ה] קאים להרסא ליה תדיר.

והא אליהו נביאה מהימנא אתי פתח ואמר ר' ר', באש ה' נשפט ודאי דא חשמל דאסחר לבר. עליה כתיב להבה תלהט רשעים (תהלים קו יח). ובשעתא דקיימו ישראל על טורא דסיני אתמר בהו את הדברים האלה דבר ה' אל כל קהלכם בהר מתוך האש (דברים הי ט). דעשרת דברים לקבל עשר דרגין, וכלהו מגו אשא אתמרו, דא חשמל דאסחר עליהו. ועכ"ד כתיב ויתעבו בתחתית ההר (שמות יז ז). דהא ישראל לגו קיימין ודאי ומתדבקין בשכינתא כדקא יאות. ולא אתיהיב חשמל דא אלא לשיזבא אינון דלגו ממאן דלא אתחזי.

ועוד, חשמל בה סקילה שריפה הרג וחנק בד' אתוון אדנ' דביהי. בא' סקילה, ביה כי סקל יסקל או ירה יירה (שם שם יג) ר"י דא גבורה. שריפה באש, דכתיב בה כי באש ה' נשפט. וסקילה בה אתרחי ההוא דלא אתחזי, לתתא. ובשריפה אתוקד מאן דלא חזי לאתקרבא וכעי לאתקרבא, ודא בד' דשם אדנ'. ובחרכא, דאתמר ביה וחרכו וכו' את כל בשר, אתעביד הרג למאן דלא אתחזי למיעל. ובי' אתעביד חנק, דחנקין ליה דלא ייכול לינקא מגו סטר קדישא. בג"כ ורכו חללי ה', דהא בכמה זינין אינון. וכלא לנטירותא דההוא דלגו, יד החזקה ומורא גדול ודאי.

תקונא תליסר

ולכל היד החזקה, דא בית קדמאה, דאתמר ביה אין כסף נחשב וכו' (ד"ה ב טכ) וכלא בשמאלא אתתקן. ולכל המורא הגדול, דא בית תנינא, דאתמו ביה גדול יהיה וכו' (חגיב ט). שלימו דיליה בתליתאה, דביה נכון יהיה וכו' בראש ההרים (ישעיה ב ב) דא חסד גדול ודאי. וכלא אצטריך, דהא שירותא לאתקנא עלמא, בקדמאה איהו. שלימו דיליה בתליתאה. דתנינא שירותא דתליתאה איהו, ועל רזא [דא] כתיב גדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון, מן הראשון דייקא. דאיהו שארי, ואבותריה האי אשלים. ולכלא אומין משה תיקונין מקדמייתא.

קם אליהו נביאה מהימנא פתח ואמר, ר' ר' אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת לה' וכו' (שמות טו א) דא שכינתא דסלקת לגבי מלכא בכמה ניגונין. אימתי. אלא בשעתא דאטבעו מצראי בימא, דכדין אינון סטרין מסאבין אתפרשו מינה, ואיהי סלקת בניגונין אלין. דבשעתא דאינון מסאבין קיימין סחורנה אתמר בה נאלמתי דומיה (תהלים לט ג). ובזמנא דאתפרשו מינה אתמר בה ותרון לשון אלם (ישעיה להו) בגי"כ ובאבוד רשעים רנה (משלי י). ודא שיר חדש, דאתמר ביה שירו לה' שיר חדש כי נפלאות וכו' (תהלים צח א). ודא שיר פכמ"א. וניגונא סליק בשית ונחית בשית הא תריסר (תיקו"ז ריש תי"ג). אלין תריסר הויין עלאין, עלייהו כתיב אין נשיר את שיר ה' (שם קלזא) שיר ה' ודאי. דא שיר דסליק בשית תיבין דשמע ישראל ונחית בשית דבשכמל"ו (תיקו"ז שם). ובהווא זמנא כמה ניגונין מתערין לכל סטר, בכמה הללויה, דאתמר בהו הללויה הללו את ה' מן השמים (תהלים קמח א).

קדמאה הללו את ה' מן השמים דא שיר דאורייתא, דאתמר ביה (חגיגה יב): ובלילה שירו עמי (שם מב ט). דבזמנא דמילין דאורייתא סלקין, כמה שירין מתערין לעילא באינון שמים. ודא שיר השירים, שיר דכליל תרין אחרינין בהדיה, ואלין אש ומים. ובזמנא דסליק צפרא, מתערין ישראל בבי כנישתא שירין בכמה פסוקי דזמרה. דהא כדין כלהו ממנן תבין לדוכתייהו לנטרא מטרתא דיממא, בגי"כ אית לאתערא בשירין אלין, ובליליא הכי נמי פתחן בבי כנישתא שיר המעלות הנה ברכו את ה' כל עבדי ה' העומדים בבית ה' לילות (תהלים קלד א) אלין ממנן דליליא. ומאן דקורא פסוק ועושה אותו כמין זמר התורה חוגרת שק (עי' סנהדרין קא. וברש"י שם). דהא אורייתא אתערת ההיא שירתא לעילא ודאי. אבל מאן דנטיל אורייתא לזמר בעלמא, דא גרים אתערותא דס"א דאתער לגבה. אבל אורייתא דסלקת כדקא יאות, כמה שירין מתערין בגינה. דשמים בהו אתמר מן השמים השמיעך את קולו (דברים דלו) דא קלא דאורייתא, בגי"כ תמן תבת לאתערא שיר עלאה, שיר מובחר מכל שירין דעלמא.

תנינא הללויה במרומים דא שיר דמלאכי עלאי. מאי מרומים. אלא בגין דנפקין מחו"ב דאינון ראמין לעילא. ועוד, במרומים, דבזמנא דמתתקפן מלאכי עלאי לסלקא לעילא, באלין שירין מתערין וסלקין ודאי. תליתאה הללויה כל מלאכיו דא שיר דכלהו ממנן דאתמניאו על עלמא, דכלהו סלקין שירתא לגבי מארייהו, בגין לנטלא מיניה מזונא לפרנסא

א. עי' ביאורו בתיקו"ז תי"ג בתחלתו ותיקון כ"א. ורע"מ פנחס רכ"ז ע"ב.

להו לכלהו בריין דקיימין תחותייהו. ורזא דא ברכת הנהנין. ומאן דמברך על
ההיא מלה, אמשיך חילא לההוא ממנא לנגדא ברכאן מלעילא על ההיא מלה,
ואתברכת כדקא יאות. ומאן דלא מברך, ברכתא אתגזעט מיניה, וסטר אחרא
מסאבא אתפשט ושלטי על ההיא מלה, וסאיב למאן דאכיל ליה.

רביעאה הללוהו כל צבאיו אלין ישראל לתתא רכלהו אשתמודען בסדרין
קדישין לקבל סדרין עלאין. ואינון מתערין שירין קמיה לאמשכא
עליהו משיכו דסטר קדישא, לאתקדשא בקדושא דמאריהון.

חמישאה הללוהו שמש וירח. שתיתאה הללוהו כל כוכבי אור אלין
כוכביא ומולי דקיימין לאמשכא נגידו על עלמא, לרברא כלא
כדקא יאות. ותרין אינון דקיימין ושלטן על כלא, שני המאורות הגדולים,
שמשא וסיהרא. ומתמן כמה כוכביא נהרין לכל סטרי, למעבד עובדין סגיין
בעלמא.

שביעאה הללוהו שמי השמים דא שיר דסליק לעילא. דהא בזמנא דאלין
רקיעין דלתתא סלקין בניגונא לגבי עילא, אינון עלאין מתערן
לקבליהו, וכלא סליק לעילא לעילא. בג"כ שמי השמים. שמים אלין תתאין.
שמי השמים אלין עלאין דקיימין על תתאין. והמים אשר מעל השמים, דא
חסד עלאה דכלא מיניה אתפשט. ואיהו קאים לאתערא למיהב ברכאן ומזונא
לכלא.

תמינאה יהללו את שם ה' דא שכינתא, דכלא אתמטר בידהא, ואיהי
קיימת לדברא בעלמא. בג"כ לגבה מסתלקן כלהו שירין אלין ודאי,
לאתתקנא מילין בכל סטריין. כי הוא צוה דא א"י, דמתמן נפקין כלהו מילין
דזמינין למיחי לעלמא.

תשיעאה הללו את ה' מן הארץ תגינים וכל תהומות אלין סטריין
דלתתא דקיימין בתר תחומא קדישא. דהא אינון נמי לא
מתקיימין אלא בקיומא דנטלין מגו קודשא. וכלא בשירין אודמנו לאתערא
מלין כדקא יאות.

עשיראה כללא דכלא יהללו את שם ה' וכו', הכא כליל כלא בכללא חדא
כדקא יאות.

והא מט"ט שרא רבא פתח ואמר, ר' ר' ודאי תרין בתין אינון תרין ההי"ן.
וכהו אשתכחו אינון שירין ניגונין כדקא יאות.

ובשעתא דבני שלמה למקדשא אתמר שיר השירים, שיר דכליל כלהו שירין
עלאין. ובזמנא דכהני הוו מקרבי קרבנא, ליואי הוו סלקין ליה בניגונא דלהון.
ורזא דא שיר המעלות, שיר דביה סלקין מדרגא לדרגא כדקא יאות.

ואית שיר למעלות (תהלים קכא א) ואלין תלחין מעלות (תיקון ת"י י"ג) שית
 ההי"ן דיק"ו, בהו אתחתימו שית סטרין דעלמא. ושכינתא אשלימת כלהו
 להוי"ה. בג"כ שית ההי"ן אינון ל'. ושית יק"ו בהו י"ח אתוון. ורזא דא חי
 העולמים. ודא מזמור שיר ליום השבת מנוחה לחי העולמים. וביה אתמר
 הבחור בשירי זמרה מלך אל חי העולמים. ובכי מקדשא הוו תרין חצוצרות
 לקבל תרין בתים. שופר בגוייהו דא צדיק.

ובזמנא דישראל סלקין בניגונא קמי קב"ה בבי כנישתא, אתמר ביה כי קולך
 ערב (שיר ביד). ואי לא מתכווני לשום מצוה כדקא חזי, אתמר ערכה כל
 שמחה (ישעיה כד יא). ואיהו בע"ד מסטרא דמסאבא, דאתמר ביה איש בער
 לא ידע (תהלים צבז) ואתהדר ברע, כגון וברעתם יצמיתם (שם צד כג). אבל אי
 מכוני ביה כדקא יאות, מתער רוחא דאיהו רוח בער (ישעיה דד) וביה יהא
 מבער גילולים מן הארץ, בתיקונא דסליק מגו אינון ניגונין, לקשרא דרגא
 בדרגא כלא כדקא יאות.

תיקונא ארביסר

ולכל היד החזקה דא דוד דאתמר ביה ודוד מנגן ביד (שמואל א יט ט). סליק
 בשבע מתתא לעילא עד אי'. נחית בשבע מעילא לתתא
 עד מלכות. וכלא אתקין תיקונא כדקא יאות. עד דאתא שלמה וסליק לה
 לחכמה, כדן וה' נתן חכמה לשלמה (מלכים א ה כו) וכדן בני ליה לבי מקדשא.
 ולכל המורא הגדול, דא מלכא משיחא שלימו דתיקונא כדקא יאות.
 קם אליהו פתח ואמר, יהודה אתה יודוך אחיך ירך בעורף אויביך (בראשית
 מט ח) דא דוד דאתמר ביה ודוד מנגן ביד. ודו"ד איהו יד, ואיהו
 ביי"ד דרגין לסליקו דסיהרא. שלמה אכתריה אשלים מלה כדקא חזי.

ועוד, אתה יודוך אחיך במב"י דאתחבר ביה. ישתחוו לך בני אביך הה"ד
 וסרה קנאת אפרים (ישעיה יא ג). מאי בני אביך. אלא כד"א אפרים ומנשה
 כראובן ושמעון יהיו לי (בראשית מח ה). דבשעתא דעאל יוסף לגבי אתתא
 דריבונה, חשיב למיחב בה. עד דאודמן ליה דיוקנא דאבוהי ושזיב ליה. כדן
 אתחבר יעקב ביוסף. ורזא דא גוף וברית, לשיזבא ברית מגו ס"א. וכדן מרזא
 דיעקב נטיל יוסף תריסר שבטין. אלא דכ"י טפין דנפקו מיניה אתאבידו מיניה
 י, ותרין אשתארו. ואלין תרין לאו מרזא דיוסף הוו, אלא מרזא דיעקב ודאי.
 בג"כ לי הם (בראשית מח ה). אבל שאר זרעא דנפיק מינייהו, אלין מרזא דיוסף
 גופיה דאתפשט בדרגוי נפקו. בג"כ ומולדתך אשר הולדת אחריהם לך יהיו.

אינון עשרה דאתאבידו לאן אזלו. אלא ס"א נטלת לון. ולכתר זמנא נפקו, רי' שבטין אתגלגלו בהו. אבל יוסף אצטריך ליה לאשתכחא תמן. בגין לאפקא לון ולאשלמא לון באתרייהו כדקא יאות. ודא בעקיבא בן יוסף, בן יוסף ממש. ובהאי נטל איהו לאפקא לבתר מרזא דיליה מביי. אלין אינון עשרה דנפיקו מיניה, וכמה אחרנין רישי ישראל, הכא תליין. ומביי כניש כלא באתר חד, עד דתב ואתחבר כלא במב"ד כדקא יאות. כדין וסרה קנאת אפרים וכו' (ישעיה יא ג). בההוא זמנא והיו לאחדים בידיך (יחזקאל לו יז). כדין ישתחוו לך בני אביך (כראשית מט ח) ודאי.

תיקונא חמיסר

ולכל היד החזקה בזמנא דייתי מלכא משיחא, דאתמר בההוא זמנא חזקו ידים רפות (ישעיה לה ג) דידין צריכין לסלקא לעילא, דאתמר בהו שאו ידיכם קדש וברכו את ה' (תהלים קלד ב). דהא גופא בחיבורא חד עם רישא. אבל ידין לא קיימין הכי בהדי אינון תרין מוחי. בג"כ אינון צריכין לסלקא לעילא לאתחברא בהו. וכלא רזא עלאה. דבינה איהי חיי המלך. גופא דמלכא בחסד שרי. ובג"כ חסד וגבורה סלקין לגבי אינון מוחין, לאתקשרא כלא כחד. כדין ברכאן נגדין לכל סטר. כד"א וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם (ויקרא טכב), דהא מתמן נחתין לארקא לבנין. ואי תימא דנחיתו איהו לגביהו. לאו הכי, דהא לא נחתין אלא לאנהרא ולברכא. והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל (שמות יא) דהא בזמנא דסלקין הכי לעילא, מתחברן בחיבורא חדא, כגון חו"ב דלא מתפרשאן לעלמין. וכדין אתהדרו ידא חדא. ואתמר בהו והיו לאחדים בידיך (יחזקאל לו יז). וישא אהרן ידו כתיב.

ידין אלין קיימין לאקמא לה לשכינתא לעילא, דאתמר בהו שמאלו וכו' (שיר ב ו). דהא כדין אתחברת בגופא. ואי לא, השליך משמים ארץ וכו' (איכה ב א). ובזמנא דס"א שלטין מתתקפן באינון טופרין, וכדין ידין לא יכלין לאתרא. ואתמר בהו וכאשר יניח ידו וגבר עמלק (שמות יא) רפות ודאי, בעמדם תרפינה כנפיהם (יחזקאל א כד). אבל כד אינון מתתקפן אתמר בהו חזקו ידים רפות (ישעיה לה ג) על ידא דתרין משיחין, דאתמר בהו והיו לאחדים בידיך. כדין אתהדרו חד, יד חזקה ולא רפיא.

ולכל המורא הגדול דא יומא דדינא רבא, בזמנא דכתיב על כן לא נירא בהמיר ארץ (תהלים מוג). בעדנא דבעא קב"ה לחדתא עלמא, דהא כדין דינא

תקיפא יתער על כל בריין דאתבריא. וכלהו צדיקא יהדרון כדינא לאתבררא ולאחלבנא עד דיתדכון לגמרי, לקבל בנינא חדתא דזמין קב"ה למבני ליה לעלמא. ושאר בריין דעלמא בההוא תוקפא יתחרבון, עד דיהדר לון קב"ה בתיקונא דבנינא אחרא. מתמן ולהלאה מלה גניזא למארהא. אבל מההוא דינא ודאי דחלין כלא, בג"כ ולכל המורא הגדול. ולכלא אזמין משה בתיקונאי עלאין. זכאה חולקיה.

והא מט"ט שרא רבא אתי פתח ואמר, ר' ה' הא עדנא איהו לאגחא קרבא בהדי חויא דאתער מחדתא לאתקפא, בתר דמחי ליה מאריה.

אליהו נביאה מהימנא כחיך לא תתעכב מלנחתא הכא, אנת וכלהו צדיקאי עלאין, דהא קרבא תקיפא אזדמן בהדי חויא.

והא אליהו נחית וכלהו צדיקאי בהדי פתח ואמר, זכאין אינון ישראל דאתמר בהו בניס אתם לה' אלקיכם (דברים י"ד). דהא כבן דא דמסר נפשיה על אבוהי ועל אימיה, הכי ישראל מסרין נפשיהו על קו"ש. וכמה דאבא ואימא מסרין נפשא על בנייהו, הכי כביכול שכינתא מסרת נפשה עלייהו. דכמה נשיכין דהאי חויא סבלת בגינייהו, ונטלת מלה על גרמה לשיזבא להו ולמפרק להו. דאי לאו הכי לא הווי ישראל יכלין למיקם אפילו רגעא חדא. וקב"ה קרי ואמר (ירמיה נ"ג) זכרו מרחוק את ה', דא קב"ה. דאע"ג דאיהו קאים לעילא רחיק מינייהו, לא שביק לון לעלמין. וירושלים תעלה על לבבכם, דא שכינתא דקיימת בהדייהו תדיר למסבל צערא בגינייהו. ועוד, איהי עאלת בגינייהו בכמה תהומין דחשוכא לשיזבא לון. ואתמר בה וכפר אדמתו עמו (דברים לד"ג) דאיהי מכפרת עלייהו ודאי. ואתמר בה תבא אמו ותקנח צואת בנה (כמ"ד י"ח) ודא פרה אדומה, בגלותא מסטרא דדינא. ועוד, אדומה כד"א היא העולה על מוקדה וכו' (ויקרא ו"ב) דהכי משתלהבא בשלהובין דרחימו לגבי בעלה. ואיהי תמימה מסטרא דעמודא דאמצעיתא. אשר אין בה מום, אע"ג דאיהי בגלותא. אשר לא עלה עליה עול, כגון נאצ"ל: בגין ועולתה תקפרן פיה. ודא נחש עקימא דלא יכיל לסאבא מקדשא ח"ו. וכגין דאיהי מסטרא דדינא מצותה בסגן, לאתקנא לה בימינא. ואי תימא אמאי לאו בכ"ג. אלא בגין דזמנא דגלותא איהו, וכ"ג לא אשתכח. ורזא דא מלך וכהן, תרין דרגין עטרין עלאין דאתנטילו מישראל, חד לימינא וחד לשמאלא. בג"כ בסגן דאשתאר, אתעבידת. ומלך מינייה אשתאר נשיא

א. עי' פנות המרכבה (גנוי רמח"ל עמ' ש"ל - שלי"א). ב. ע"ע אגרות ס"י כ"ה (אוצרות רמח"ל עמ' שמ"ט). ג. ע"ע להלן עמ' נ"ה.

וריש גלותא. ואיהי מחרץ למחנה, דהא לבר קיימת בגלותא. כדן איהי מטמאה טהורים ומטהרת טמאים, דכמה אינון דאתמסרו בגינה לס"א, כגון כלהו קטולי מלכותא. ומטהרת טמאים, דבהאי מלה גופה סלקת להו מגו מסאבין לאינון ניצוצין דקיימין לבר.

וישראל מסרין גרמייהו למותא בגינה לשיזבא לה מההוא חו"א. דמאן דקטיל ליה אתיהיבת ליה ברתא דמלכא. כגון משה רעיא מהימנא. ובזמנא דחמא ליה בסנה דחיל מיניה וערק מקמיה, עד דאתקיף ליה מלכא, ואמר ליה שלח ידך ואחוז בזנבו (שמות ד). והכי בכל זמנא דאתער חו"א אצטריך לאינון זכאין דישראל למיקם לקבליה, בכמה זיני קרבא עד דימיתון ליה. כדן נטיל קירטא בידוי וזריק ליה. קם ואמר, אתקיפו לי כאבנין דלכות. מיד נטיל איהו קירטא בידוי ומחא ליה לחו"א עד דקטיל ליה. מיד קלא נפיק ואמר הא חו"א מסאבא מית במחאה דמתו ליה וכי.

קם מט"ט שרא רבא ואמר ולכל היד החזקה בזמנא דייתי מלכא משיחא, דכדן כלהו נהורין יהון מתתקפן בתוקפייהו, מה דהוו חלשין בגלותא, בזמנא דיתעבר חו"א דא לגמרי מעלמא, ויתתקן כלא בחיקונא שלים.

קם רעיא מהימנא פתח ואמר, ר' ר' זכאה חולקן דכתיב בך סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם (תהלים כה יד) אלין ע' אנפין דאורייתא דאתמסרו לאתגלאה בתרין, ליראיו ודאי. חד רשב"י בוצינא קדישא וחד אנת וכי. דבשעתא דשבעין תיקונין אלין אתתקנו בקדמיתא, שכינתא דאיהי בת שבע אתתקנת בכלהו דרגין עלאין. מתמן ולהלאה חכמתא אתפשטת בכל עלמא, דכלא אתתקן ברזא דא כדקא יאות. אבל איהו שארי מלה, והשתא אנת משלים לה. וכדן אתמר ובריתו להודיעם, דא ברית דאתמר ביה אם לא בריתי יומם ולילה וכי (ירמיה לג כה). דהא אתר דא איהו אתר דביה כלילן כלהו רזין דכלהו עלמין עלאין ותתאין, כלהו סדרין דלהון, כלהו תיקונין דלהון. ואי לאו דאתתקנו בההוא אתר, לא נפקין לבתר באתרייהו, בג"כ חוקות שמים וארץ וכי, ודא ברית. ובריתו להודיעם, דהא לכו אתמסר תיקונא דא, תיקונא דכל עלמין בנהירו דוהר עלאה דקאים לפרנסא לכלהו עלמין. זכאה חולקתן.

תיקונא שיתסר

ולכל היד החזקה דא שכינתא דאיהי יד ה', ובה וכיד הנביאים אדמה (הושע יב יא). החזקה בגלותא, דלא יכלין לה כלהו מסאבין. ואיהי יד

ד. ע"ע לעיל עמ' י"ט. ולהלן עמ' ס"ג, צ"ח, קכ"ב.

דאתמר בה וידי אדם תחת כנפיהם (יחזקאל א ח) ואוקמוה ידו פשוטה תחת כסא וכו' לקבל שבים (פסחים קיט.). ודא שכינתא דאיהי פשוטה בגלותא לקבלא מאן דתב לגבה למהוי חסי בצלה. ובה ובצל ידי כסיתין (ישעיה ג טז). ואיהי כף היד, דאתמר בה כף אחת עשרה זהב (במדבר זיד) וכף איהו מאה. ורזא דא עשרה ודאי, עשרה דסלקין למאה. ובה טוב מלא כף נחת (קהלת דו). ואיהי ה' אצבעות ה' תתאה. ואיהי פס ידא דכתיבת מילין לבלשצר מנא מנא וכו' (דניאל ה כה). דהא בכל אתר דאצטריך לאתעבדא ניסא שכינתא אקדימת תמנא. בג"כ לכל היד החזקה בגין נטירו דישראל. ולכל המורא הגדול דדחלין מינה כלהו סטרין בישין. דאי לאו הכי הוו מטשטשין ליה לעלמא. ואיהי יראת ה' למדחל מינה כלא.

והא רב המנונא סבא אתי וכמה צדיקיא סחרניה פתח ואמר, ר' ודאי שכינתא איהי יד ואיהי די. בה והעבט תעביטנו די מחסורו (דברים טו ח) דאיהי בתראה דכלא ושוית תחומין. דאתמר בה אל יצא איש ממקומו ביום השביעי (שמות טז כט) ודא תחום שבת. דכל שאר יומין קיימין לעילא, אתר דלית תמן תחומא. אבל שבת תמן תחום ודאי, דלא לנפקא לכו. ומאן דאתנטיר בשבתא, אתקדש בקדושתא דמאריה דלא נפק לאתערבא בהדי אחרנין. בג"כ שבתא כלא בנטירו קאים. ורזא דא זכור ושמור. ומאן דאיתיה בשמור איתיה בזכור (ברכות כ:). דהא מאן דנטיר גרמיה ולא נפק מאתר קדישא בשמור, כדין כמה עטרין עלאין מתעטרן על רישיה מרזא דלעילא, כדין (שם לא טז) ושמרו בני ישראל את השבת, בשמור לנטרא ליה. לדורותם, לדירתם, אל יצא איש ממקומו ודאי. כדין ביני ובין בני ישראל וכו', בכמה נהורין בכמה עטרין עלאין.

וביה אתעבידת הבדלה, המבדיל בין קדש לחול וכו'. דבשעתא דאשתלים שבתא וישראל אתנטירו ביה מכל זינין דלכו, אשתארו אינון מובדלין מכלהו אומין. דהא ההוא שבתא אשתלים, וסלקין יומאי אחרנין מתמן ולהלאה. וישראל הכי נמי משתארן מובדלין מכלם, מתקשרן בקדושתא דמאריהון.

ומאן דנטיר שבתא כדקא יאות, אתמר ביה והאכלתיך נחלת יעקב אביך (ישעיה נח יד) ודא נחלה בלי מצרים (שבת קיח). לזמנא דאתי בזמנא דתתעבר ס"א מעלמא, מדה כנגד מדה, כמה דאיהו נטיר גרמיה בקדושה, בזמנא דתחומא אתחזי, הכי יזכי לעינוגא עלאה בזמנא דתחומא תו לא אצטריך. ונחלת יעקב איהי בלא מצרים, דהא מסטרא דכורא לא אשתכחו מצרים, אלא מסטרא דנוק'. ולזמנא דאתי והיה אור הלכנה כאור החמה (שם ל כו) כדין תהא נחלה בלא מצרים ודאי.

ועוד, שכינתא איהי יד, בה לא תקפוץ את ידך, (דברים טו) ודא פיקודא למעבד צדקה. דמאן דיהיב צדקה למסכני גרים לההוא צדיק לאתערא לגבי שכינתא ומלי לה בכמה ברכאן. כדין אתמר בה הרחיבי מקום אהלך ויריעות משכנותיך וכו' (ישעיה נד ב) בגין דישתכח בה אתר לכלא. ורזא דמלה ארץ הצבי, דאתרווחת לפום זמנא. ורזא דא כי בוועליך עושיך ה' צבאות וכו' (שם שם ה) דא צדיק, דכמה דמברך לה הכי עביד לה מאנא לקבליה ממש. וכדין אתמר בה פתוח תפתח את ידך (דברים טו ח). פתוח בצדיק. תפתח בשכינתא.

ומאן דלא בעי למיהב צדקה, גרים לההיא יד דאשתארת בריקניא ואתקצרת, ולא תקפוץ ודאי. בההוא זמנא אתמר בה אל תראוני שאני שחרחרות (שיר א) דמסכינא כלא ברנא קאים לגביה. ומאן דלא עביד צדקה אתמר ביה וקרא עליך אל ה' והיה בך חטא, דא ס"מ דרדיף אבתריה לאחשכא נהורא. ועוד, והיה בך חטא, חטרונא דנהורא, דאתהפך לגביה כמו דאיהו גרים לאחריני. ורזא דמלה (דברים טו). כי בגלל הדבר הזה, גלגל הוא שחזור בעולם (שבת קנא): גלגל ודאי. ועוד, שכינתא איהי יד החזקה דביה אתקיף קב"ה לישראל בגלותא, דכתיב לא ירפך ולא ישחיתך (דברים ד לא). ולכל המורא הגדול, דמאן דשכינתא שריא עליה אתמר ביה ורזא כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך (שם כח י). כלא אזמין משה מקדמיתא. זכאה חולקיה.

והא מט"ט שרא רבא אתי פתח ואמר, ר' ר' הכא רזא סומך ה' לכל הנופלים וזוקף לכל הכפופים (תהלים קמה יד) דא ג' כפופה דבה קיימת נפילה. ורזא דמלה, רגלין דשכינתא לתתא הוו מטאן ודאי, דהא בהו תליין כלהו עלמין תתאין, הה"ד עומדות היו רגלינו בשערך ירושלים (שם קכב ב). ורזא דמלה השמים כסאי וכו' (ישעיה סו א) דכל עלמא עלאה אקרי שמים. וכלהו עלמין [...] [תתאין] אקרן ארץ.

ובגין רגלין אלין ישראל אזלין תלת זמנין בשתא לכי מקדשא, דאתמר בהו שלש רגלים תחוג לי בשנה (שמות כג יד). ואלין כתובים, דמתמן רוח הקדש שריא על כל ישראל. אימתי. אלא בשמחת בית השואבה ברגל תליתאה, דכבר אשתלימו תלת רגלין לאתקשרא באתריהו. ורזא דא (בראשית כט ב) והנה ג' ערי צאן רובצים עליה. כדין כי מן הבאר ההיא ישקו העדרים.

והר הבית לא יכנס אדם להר הבית לא במנעלו וכו' (ברכות נד). אלין מנעלים דאבק קאים בהו, דאתמר ביה ולא באבק שעל רגליו *88 (שם). ורזא דא יתן ה' את מטר ארצך אבק (דברים כח כד) ודא קב חרובין. ועפר, כמד"א ונחש עפר

ב. ע"י להלן ת"י ס"א.

ג. ע"ע אדיר במרום ח"א עמ' ש"ב.

לחמו (ישעיה סה כה). דבזמנא דתיקונא, מטרא דנחית איהו גשמי ברכה, מסטרא דשכינתא. אבל בשעתא דקטרוגא אשתכח אינון ס"א מקטרגין לגבי עילא, וכלא דאתמשך לפום קטרוגא אתמשך. דהא בזמנא אחרינא מטרא דנחית בסימא איהו, ורוא דעבין סלקין ונטלין מיא מאוקינוס, דאתמר ביה זה הים גדול ורחב ידים (תהלים קד כד) כדין אינון מלווחין מסטרא דדינא. וכד סלקין גו אינון עבין מתבסמן ברחמי דנטלין מלעילא. אבל בזמנא אחרא, אבק ועפר, לפום קטרוגא, במרירו דדינא קשיא. כדין מן השמים ירד עליך עד השמדך (דברים כח כד). ובגין אבק דא אצטריך לשלפא נעלין אלין, כגון של נעלך מעל רגליך (שמות גה).

ואית נעלים אחרינן דאתמר בהו מה יפו פעמיך בנעלים (שיר זב). דמין במינו אינו חוצץ, וכלא אתעביד כלו חד גופא. אבל נעלין אלין אחרינן דאצטריך לשלפא להו, בגין דיתפשטון אינון רגלין עלאין לתתא, דלא יתכנשון לעילא. דהא בזמנא דחורבנא אתמר והרוח תשוב אל האלקים וכי' (קהלת יבז) ודא רוח הקדש דאתפשט באלין רגלין, וכדין אתכנשו רגלין לעילא, כמד"א רומה על השמים אלקים וכי' (תהלים נזו). וכדין חשיבו עלמין לאתחראבא, דהא רגלין אלין לא קיימין לאתקפא להו. ורוא דא דוחק רגלי השכינה (ברכות מג:). עד דאתקפת שכינתא לאתקפא בהו בידה. ורוא דמלה דכדין שכינתא אתתקפת בההוא דרועא שמאלא, דאתמר ביה כחותם על זרועך (שיר חו). ובידא שמאלא דילה אתקיפת בהו דלא יפלון לאתחראבא. ורוא דא ועוד ידו נטויה עלינו. כדין ולכל היד החזקה דא

תיקונא שבסר

ולכל היד החזקה דא דרועא עלאה. ולכל המורא הגדול דא שכינתא דאתקשרת ביה. ואיהי כגונא דא בדרועא שמאלא אתפשטת ואתקיפת בכלהו עלמין. דהא רגלין כפיפן לעילא. ידא ימינא אתהדר לאחורא, דכתיב השיב אחור ימינו וכי' (איכה בג). בג"כ בשמאלא אתתקפת ובשמאלא אתקיפת לכלהו עלמין, וכלא בגבורה נטלין. ולכל היד החזקה ולכל המורא הגדול ודאי. ומשה רעיא מהימנא אי לאו דאקדים בתיקונא דא, לא הוו עלמין מתקיימין ולא ישראל ח"ו. ורוא דא העדותי בכס היום וכי' (דברים דכו) מסטרא דנ"ה, תרין סהדין ודאי. דבזמנא דיסתלקון לעילא קיימין עלמן לאתחראבא.

ולזמנא דאתי (ישעיה לה ג) חזקו ידים רפות, אלין תרין ידין דלאו מתתקפן כ"כ כך. כדין וברכים כושלות תאמצנה, לאהדרא להו לאתרייהו. וכדין ג' כפופה אתעבירת נו"ן פשוטה, חוקף לכל הכפופים. כדין איהי ן' כללא דדו"נ (זוהר ח"ג רפה:). בה והיה העקוב למישור (ישעיה מד) דלית נחש עקלתון דעקים

לה, ישרו בערבה מסילה לאלקיננו ן' כללא דאדם דוי"נ ודאי, לאתתקנא כלא בתיקונא שלים. ועמדו רגליו ביום ההוא על הר הזיתים וכו' (זכריה יד) תרין רגלין, רגלין עלאינ ותתאינ בחיבורא חד. ובכל אתר דכורא עיקר ואיהו שליט, אבל דא כלא דא לא אשתכח, ואתהדר כלא לתיקונא כדקא יאות.

תיקונא תמניסר

ולכל היד החזקה אלין ה' ספרין דאורייתא, דאינון ה' זמנין אור דעובדא דבראשית. והכא רזא טמיר דעילא על כלא אשתכח ההוא סתים דלא אשתמודע אתר לא גוון כלל, ואקרי אויר. מאי אויר. אור י'. דכד שארו מילין לאתפשטא, נפק אור בסטר חד, וי' בסטר חד, ואשתמודע דכלא אתכליל לעילא בההוא אויר דלא אתפס. ההיא י' אטמרת בחד היכלא דנפיק מגו ההוא אור קדמאה. וי' רזא דנקודה דא מדיד משיחן בה'א, דאתמר בהו מי מרד בשעלו מים וכו' (ישעיה מ"ב). וכלא מחילא דאור נטל להו. בג"כ ה' אור אינון. ואינון ה' א א א א א.

אבל ת"ח כיון דאתגליאו אור י', מיד אתמשחו משיחן לסטרייהו ה' ודאי, ואור י' בתרין אשתכחו דאינון אור"א. ה' אור אלין אתגלגלו מדרגא לדרגא. מאן נטיל לון. אלא ה"א [אצ"ל: ז"א] נטיל לון, ואינון ה' חומשי תורה, שחיתאה ספר דכליל לון. ואלין ה', אינון דנחתין מדרגא לדרגא עד דקיימין באתרייהו. בג"כ מי מרד בשעלו וכו'. ואיהו לעילא ואיהו לתתא. שביעאה, תורה שבע"פ שכינתא נטלת, אשתכח כלא ממקורא חדא נפיק ואתפשט לסטריה ודאי. אבל אור י' שרשא דכלא אשתרש באויר בכללא חד, ואתקיים באתריה לבר. באן אתר אתגלי. אלא לתתא באינון תרין בנין. ונקודה לתתא אשלימת כלא לעשרה, עד דסלקין בה למ'. ואינון מ' סאה דמקוה ואתמר. ת"ח ולכל היד החזקה אלין ה' אצבען דידא, ה' חומשי תורה. החזקה, מימינו אשדת למו (וברים לגב). ולכל המורא דא שיתא סדרי משנה, לקבל ה' חומשי תורה וספר דכליל לון. הגדול דא גמרא, דא ים גדול ורחב ידים (תהלים קד כה). דבמשנה אתכליל כלא כגונא דלעילא, ובגמרא כלא - לסטריה אתפשט, לימינא ולשמאלא ולכלהו סטרין כדקא יאות. וגמרא איהי גמר מצוה, מסטרא דשכינתא ודאי.

והא רעיא מהימנא אתי פתח ואמר, ר' ר' ודאי ה' חומשי תורה מסטרא דה' עלאה. שיתא סדרי משנה מסטרא דו'. גמרא מסטרא דה'

א. ע"ע תיקו"ז ריש תיקון ה' וסוף תיקון י"ח. ועי' אויר במרום ח"א עמ' קצ"ד. ב. בתיקו"ז תי' י"ח.

תתאה. י' איהי תורה חדשה דאתמר בה כי תורה חדשה מאתי תצא (ישעיה נא דע"ד דחז"ל ויק"ר פי"ג) ודא תורה דאצילות דקיימת בצירופי רזין עלאין דעלאין. ודא חדשה, דאתחדשת תדיר, מההוא דאתמר ביה המחודש בטובו בכל יום תמיד וכו', דהא נהורין מתחדשין תדיר. ובגיני אתמר לעולם יהיו ד"ת בעיניך כחדשים. אבל לתתא מה שהיה הוא שיהיה וכו' ואין כל חדש תחת השמש (קהלת א ט). דהא מאי דאתעביד, אתגלגל בצירופוי ונפיק לתתא. וההיא עלאה חדשה ממש, איהי סתימא י' ודאי, ולא אתגליאת אלא לזמנא דאתי דכתיב (ישעיה יא ט) כי מלאה הארץ דעה את ה', דא שמא שלים יקו"ק. דבשאר זימני לא הוה להו השגה אלא בהו"ה. אבל בההוא זמנא, דעה את ה' כמים לים מכסים, דא רזא דתורה חדשה דאתמר. ורזא דא (קהלת א ז) כל הנחלים הולכים אל הים וכו' דהא חדתותא אשתכח תדיר, וכמה דנחית מלעילא הכי נגיד לתתא, דכתיב והים איננו מלא. בג"כ חדשה אשתכחת תדיר, דכתיב אל מקום שהנחלים הולכים וכו'.

ה', אלין ה' חומשי תורה מסטרא דבינה. ואית בינה ואית תבונה ודא ה"ה, ודא תורה ומשנה תורה. ועכ"ד לא מתפרשן דהא כלא חד. ו' אלין שית סדרי משנה, והכא לית אפרשותא דכלא גופא חד. ה' דא גמרא. ואית גמרא ירושלמית מסטרא דלאה, מסטרא דה' עלאה. וגמרא בבליית מסטרא דרחל, ה' תתאה. ורזא דמלה ה"ה. וגמרא, גמר סוף פסוק. בה יתפסקון עצמליים מעלמא. דהשתא כתיב ויעבידו מצרים את בני ישראל בפרך (שמות א יג) אלין ערב רב דנפקו ממצרים, דגרמין להו לישראל לאשתעבדא בפולחנא קשיא, בחומר בק"ו ובכל פלפולא דגמרא ודאי. אבל כד אלין יתפסקון מעלמא כלא בניחא יהא.

ואית קושיין מסטרא דדינא, דאצטריך לזרקא לון. דהא ס"א לכמה סטרין אתתקפת לאתדבקא, ואצטריך לאתתקפא לקבלה ולזרקא לה, עד דנהורא יתגלי. ולזימנין אית קושיא דלא אשתכח לה פירוקא, עד דייתי ההוא דאתמר ביה הלכה כמותו, ודא שכינתא דאתמסרת ליה, כד"א וממדבר מתנה (במדבר כא יח) וכדין אסיק שמעתא אליבא דהלכתא. ואית קושיא דאצטריך לאקשווי לה בגין תירוצא. ודא מאן דאקדים לגבי חויה לתרכא ליה, כד"א קומה ה' קדמה פניו הכריעהו (תהלים ז יג). ואית קושיא דאתמר בה ולטעמך, כגון התקושו וקושו (צפניה בא) קשט עצמך ואח"כ קשט את אחרים (ב"מ קז:). דחויא רמאה אחזי גרמיה באתר חד, וכמין באתר אחרא, ואצטריך לתרכא ליה מכלא. ואית קושיא דאתמר בה קשיא, בגין דלא אשתכח חילא למפרק לה, עד דייתי ההוא דהלכה כמותו.

ואית דאתמר ביה תיקו, ודא תשכי יתרין קושיות והויות, דלית לה פירוקא אלא לזמנא דאתי, בזמנא דאתמר אין אליהו בא אלא לעשות שלום בעולם (עדיות חז). דאליהו אתמר ליה הנני נותן לו את בריתי שלום (במדבר כה יב) ודא שכנתא. ובג"כ ביה תליין כל פירוקין לזמנא דאתי.

ואית תיובתא, דסלקת מלה לאי תיובתא ודאי. ותתגלי נמי לזמנא דאתי, דכתיב כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות (מיכה ז טו) ג' פלאות. דכלהו מילין דקיימין בגילויא, לתתא אינון, דכתיב (דברים כט כח) והנגלות לנו ולבנינו. ואינון דקיימין בסתימו, לעילא מתדבקן, דכתיב הנסתרות לה' אלקינו. ורזא דמלה כי יפלא ממך וכו' וקמת ועלית (שם יח) לגבי סנהדרין, אלין ע' סנהדרין באי, ודא לשכת הגזית.

בההוא זמנא יתמר יהי כבוד ה' לעולם ישמח ה' במעשיו (תהלים קד לא) בכלהו עובדין דעביד, אפילו בכלהו גליות. דבקדמיתא כתיב זאת התורה אשר שם משה וכו' (דברים ד מד) דא שכנתא תורה שבע"פ, דבה ובלב כל חכם לב נתתי חכמה (שמות לא ו). דמאן דשכינתא שריא בליביה אוריתא אתגליאת ליה. בג"כ תורה שבכתב אתיהיבת למכתב. אבל תורה שבע"פ בלבא-אתמסרת, ואתגלאה על ידה תורה שבכתב. אבל כיון דאתקלקלו מילין, אפילו תשבע"פ אצטריך לאתקפא לה בכתיבה דספרא מסטרא דצדיק, דכתיב בספר. ואתעבידו ספרין לפום זמנא, לאתקנא תיקונא שלים. ולבתר נמי, כלהו ספרין אתעבידו לאתקנא מילין לפום זמנא. בג"כ כתיב עשות ספרים הרבה אין קץ (קהלת יב יב) דהא כלא אצטריך ודאי, לאתקנא תיקונא שלים כדקא יאות.

תיקונא תשכרי

ולכל היד החזקה וכו' דא תיקונא דקרבא, דאתקין משה לאגחא קרבא לקבל חויה מסאבא דרדיף תדיר בתר מקדשא לסאבא לה, ואצטריך לתרכא ליה מתמן. כד"א וישלחו מן המחנה כל צרוע וכל זב וכו' (במדבר ב) אלין תלת דרגין מסאבין לקבל תלת עלמין דאשתמודעו, דאצטריך לתרכא להו מההוא מחנה קדישא בחילא דנהורין עלאין. ורזא דא ולכל היד החזקה דא דרועא שמאלא דאצטריך לחברא ליה באי עלאה, וכדין אתתקף.

דהא בזמנא דאיהו לחורדיה אתער, חושך מיניה אשתכח דאחשיך לכלא. ורזא דא ותכהין עיניו מראות (בראשית כז א). אבל בזמנא דאי אתקיפת ביה, בסימו

דחדותא אתערת מיניה לכלא. ודא יין המשומר דאתמר ביה המשמח אלקים ואנשים (שופטים ט"ג) אלקים, דא דרועא שמאלא. ואנשים, אלין דלתתא דתליין מיניה, כגון יצחק וכל דדמיון ליה. ויעקב אתמר ביה ויבא לו יין וישת (בראשית כ"ה) דא חמר דאבסיס [אצ"ל: דא בסיס] דמנטרא. דעשו בגיניה ותכהין עיניו. אבל יעקב ויבא לו יין ודאי. כדין יד החזקה איה, דבזמנא אחרא איהי יד כהה, ותכהין עיניו ודאי. אבל כד אתתקפת באי יד החזקה איהי. בזמנא דנהירו דא אתפשט כלהו דרגין בתוקפא קיימין בבסימו דחדותא, וס"א אתתרכת מינייהו דלא למנגע בהו כלל.

מתמן מילין מטאן לשכינתא, כדין נטלת שכינתא כמה זיני קרבא לאגחא בכלהו מסאבין. כגון ויסע מלאך אלקים וכו' (שמות י"ט) דהכא נטלא שכינתא כמה סייפין ורומחין לאגחא קרבא במצראי. ואלין זיינין מתלת אבהן נטלת לון, אבל מסטרא דאי דקיימא עלייהו דבה אתפריקו, כד"א ביד חזקה.

כדין אתמר בה חרב לה' מלאה דם (ישעיה ל"ד). דבזמנא אחרא אתמר חרב נוקמת נקם ברית (ויקרא כ"ה) בגין דברית אתפרש מינה. אבל בזמנא דא חרב לה' דהא בהדי מלכא אתחברת, ומיניה נטלת כלהו זיני קרבא אלין לאתתקפא בהו. כדין הנה על אדום תרד (ישעיה ל"ד). ודא ולכל המורא הגדול, בשכינתא. הגדול ידא ימינא דאתקיף בה מסטרא לבסמא לה, ואתתקפת ביה. כדין (דברים לב מב) אשכיר חיצוי מדם מסטרא דצדיק. וחרכי תאכל בשר מסטרא דשכינתא.

קם אברהם סבא חסידא פתח ואמר, ר' ר' זכאה חולקך דאתמר עלך (ישעיה מ"ט) נותן ליעף כח ולאין וכו'.

דשכינתא איהי יעף בגלותא, דאצטריך לה לאגחא קרבא בכמה סטרין בישין דקיימין לקטרגא עלה. ואיהי יעף במטולא דסטר אחרא דצריכא למסבל עלה, כד"א כוכב אבן ונטל החול (משלי כ"ג). וקב"ה יהיב לה חילא לאתתקפא. ולאין אונים, בסוף יומיא, דאתמר בה כי יראה כי אזלת יד (דברים לב לו). כדין עצמה ירבה. ועוד, ולאין אונים מסטרא דלתתא, עצמה ירבה מסטרא דלעילא מסטרא דאי". ויעפו נערים ויגעו אלין מטט' וסנדל'. ובחורים כשול יכשלו אלין תרין משיחין דקיימין גו גלותא גו ס"א.

ולזמנא דאתי וקוי ה' יחליפו כח (ישעיה מ"א) בחילא דציפויא דמצפאן למלכא. כד"א לישועתך קרית ה' (בראשית מ"ח) בגין ההיא ישועה, דא שכינתא, ישראל מצפאן למלכא, וגרמין למלכא דלא יתרחק מינה, ובג"כ יחליפו כח. כדין ירוצו ולא ייגעו לאקמא ישראל על אתריהון, בכמה שרשין מקורין עלאין. ילכו ולא ייעפו לאזמנא לישראל כל צרכיהון. ועוד, ירוצו ולא ייגעו לאמשכא לישראל כמה נהורין כמה ברכאן. ילכו ולא ייעפו לאכפיא כמה סטרין

בישין. עלייהו כתיב ויעבור מלכם לפנייהם וה' בראשם (מיכה ב'ג). זכאה חולקהון. והא קלא חד מתברר בין ענפי אילנין נטיעין דגנתא, ויימא חדותא לאיילתא ולאורזלאין דילה, דקב"ה יהיב להו חילא וכו'.

תיקונא עשרין

ולכל היד החזקה דא מלך. ולכל המורא הגדול דא כהן. אלין תרין דקיימין לתיקונא דעמא, דא לימינא ודא לשמאלא, דא מסטרא דגופא ודא מסטרא דנשמתא. מלך מסטרא דגופא, לאקמא ישראל כלהו על אתריהון. כהן מסטרא דנשמתא, דקאים לאתקנא להו ברזא דפולחנא לאתקנא תיקונא שלים. ומלך אתמר ביה שתהא אימתו עליך (סנהדרין כב). מסטרא דשכינתא. ודא יד החזקה ודאי, דשכינתא בשמאלא אתקשרת.

ומלך אתמר ביה מקרב אחיך וכו' (דברים יז טו) לאפקא גיורא. ודא רזא עלאה, דזרעא קדישא ביעקב אשתרש ואתפשט בעלמא, וכלא משיכוו חד קדישא. ומאן דאתבריד מינייהו למלכא דא אתעביד כרסיא לשכינתא, ותיקונא דכל עמא ביה אתתקן. אבל גיורא לא אתחזי להאי. אמאי. אלא בגין דגיורא לבר הוה ועאל לגו. אבל עד לא אתתקף בתוקפא דגזעא קדישא, ואצטריך לאתתקנא איהו בהדייהו, ולאן לאתקנא לון.

ואי תימא אימתי יתתקנון גיורין. אלא לזמנא דאתי, דכתיב מי גר אתך עליך יפול (ישעיה נד טו) מי גר אתך בעניותך יפול אתך בעשירותך. דהא בזמנא דיתער שרשא קדישא לאתתקפא בעלמא, יתוב ויכנוש לגביה כלהו ישראל, וכלהו דאתחברו בהו, וכלא יתעביד כללא חדא תיקונא דכלא. אבל עד לא אתתקן תיקונא דא, לא אתתקפו גיורין הכי. ואברהם איהו אב המון גוים (בראשית ג) ותחותיה אתתקפי כלהו גיורין דמתגירין. אבל עד לא אתכלילו בתוקפא דיעקב, עד זמנא דאתי. עלייהו כתיב ואמרת בלבבך מי ילד לי את אלה (ישעיה מט כא) דהא אלין לבר אתילידו, ולא לגו, והוון בנין לס"מ ונוק', ועאלו לגו לבתר. אבל מההוא זמנא ולהלאה אין מקבלים גרים (יבמות כד:). דהא תיקונא כבר אשתלים ותרעין אנעלו. אבל ת"ח דכלא איהו בגין גופא דאתבני בבנינא מסאבא. וכזמנא דגופין יתתקנו, דכתיב וראו כל בשר יחדיו (ישעיה מ) כדון כלא יתתקן תיקונא שלים. אבל בגין דא לא תוכל לתת עליך איש נכרי (דברים יז טו).

ולכל המורא הגדול דא כהן גדול. ודא מורא מסטרא דחכמה יראה עלאה, ודא יראת הרוממות. דאית יראה לתתא מסטרא דגבורה, אבל יראת הרוממות

מסטרא דחכמה. ודא מורא גדול. ובזמנא דהוה כהנא רבא עייל לבית קדש הקדשים, אתער כהנא רבא לעילא ועייל לגו ומדכן עלמא. וכלא אתקין משה רביא מהימנא תיקונא שלים. ות"ח כהני אשתארו, ולאן לעבודה, אלא לברכא לישראל, דהכי אצטריך לאתערא בחסד ודאי. אבל כהן גדול דא קאים לאתערא פולחנא כדקא יאות. וכיון דפולחנא אתעברת, כהן גדול אתעבר, עד דיתהדר עלמא לאתתקנא כדקא יאות, וכלהו עטרין יתובון לאתרייהו.

תיקונא חד ועשרין

ולכל היד החזקה דא יציאת מצרים. אבל דא מראה דסנה, דתמן כתיב ויאמר וכו' הבא נא ידך בחיקך (שמות דו) ודא יד חזקה דבה נפקו ישראל ממצרים. ובקדמיתא אחזי ליה ההוא מטה דאתהפך לנחש. ובכמה תיקונין דאתקין משה אתמר ביה ויהי למטה בכפו (שם סד). כדין אחזי ליה ההיא ידא מצורעת, בגין ס"א דאדבקת בה. ורזא דא בהרת לבנה או אדמדמת. לבנה מסטרא דישמעאל. אדמדמת מסטרא דאדום. והכא מצורעת מסטרא דישמעאל, ודא מצרים. ולבתר שבה כבשרו, הא תיקונא אודמן לאפקא להו לישראל כדקא יאות. ובשרו דא שכינתא דאסתלקת מגו קליפין לאתדבקא ביה במלכא לבתר ולכל המורא הגדול במ"ת, בזמנא דקיימו על טורא דסיני, דכדין אתקשרו ישראל בשרשיהון לעלמין. ובמצרים אתפרשו מגו ס"א, דאתמר בה אלו לא הוציא הקב"ה את אבותינו ממצרים הרי אנו ובנינו ובני בנינו משועבדים היינו וכו'. דהא בההוא זמנא ס"א שלטת על סטר קדישא. ובזמנא דאתפריק מתמן אתפרק לגמרי. ורזא דא עבודת פרך לא אשתכחת אלא במצרים, דתמן אשתעבד סטר קדישא לסטר מסאבא לגמרי. אבל מתמן ולהלאה לא יכלו סטרין בישינן לשעבדא ליה, אלא לאבאשא ליה. בג"כ אית לאדכרא יציאת מצרים תדיר, דהא גאולה דילה גאולת עלמין הוה. וישראל נפקו מגו ערלה, בדם מילה. ובדם פסח שארו למיעל גו חולקא קדישא. ובמ"ת אשתלים לאשתרשא ביה לעלמין. ודא לכל המורא הגדול ודאי.

ועוד, במצרים אשתזיבו ישראל מגו ס"א. ועל ימא אתכבישת ס"א תחותייהו. כדין כתיב ה' ימלוך לעולם ועד (שמות טו יח) דהא ס"א אשתקע בנוקבא דתהומא רבא, ושלטנא קדישא שליט בעלמא דלא לאתפסקא. לבתר במ"ת

כלא אשתלים. ודא יום הששי, דכלהו בריין דעלמא הוו רפיין ולא קיימין, בגין ס"א דסחרת להו ואתדבקת בהו עד דקבילו ישראל אוריתא, וכלא אתקשר בשרשיה בקדושתא עלאה לאתקיימא כלא בקיימא שלים.

והא סבא דסבין פתח ואמר, ר' ר' ודאי לית ס"א מתתקפא אלא בזמנא דסטר קדישא אגניז נהוריה, דכתיב ישת חושך סתרו סביבותיו טוכתו וכו' (תהלים יחב). דבזמנא דנהירו דא אטמר, כתיב תשת חשך ויהי לילה בו תרמוש וכו' (שם קדכ). ושכינתא לזמנין איהי מראה, דאתמר בה (במדבר יכו) במראה אליו אתודע דאחזיאת נהורין דמלבא לתתא. כדן מה כתיב בה וביד הנביאים אדמה (הושע יכיא). ואתמר בה כי אם בזאת יתהלל המתהלל השכל וידוע אותי (ירמיה טכג) דהא מינה מסתכלין גו רזין עלאין דסתימין לעילא, יד הנביאים ודאי. ודא

תיקונא תרין ועשרין

ולכל היד החזקה דבה היתה עלי יד ה' (יחזקאל לזא). ובגין דאיהי מסטרא דדינא, כל נביא בשעתא דאתנבי גופיה אודעזע ואתערבב. ורזא דא יד החזקה. דשכינתא אתמר בה כל התחלות קשות (מכילתא יתרויט, ה). ורזא דא כי נר מצוה וכו' תוכחות מוסר (משלי וכג). תוכחות תרין, שכינתא עלאה שכינתא תתאה. וכלא בגין גופא, לאעברא מיניה ההוא רע דאטים עיינין ולבא, דכתיב כי טח מראות עיניהם מהשכיל לבותם (ישעיה מדיח) בגין ס"א דאחשיך לון. ומשה רעיא מהימנא ביה כתיב נביא מקרבך וכו' כמוני (דברים יח טו) דהא לית נביאה דמתנבי אלא מחילא דיליהא. בג"כ ולכל היד החזקה אשר עשה לעיני כל ישראל דא נבואה דאזמין לכלהו ישראל, דכל חר מישראל דיתער לגבה, מיד שריית עליה. ורזא דמלה ואנכי חזון הרביתי (הושע יכיא) למהוי זמין לכלהו ישראל. אבל איהו בגין דבאספקלריא דנהרא אסתכל, גופיה לא אודעזע וקאים בקיומא. וכלא בגין דגופא דיליה אתתקן כבר. ודא איש האלקים (דברים לגא). איש, בשעתא דאתי ישראל לאולפא להו. אלקים, בשעתא דסליק לאתחברא לעילא (תנחומא שם).

ובג"כ ולא ידע איש את קבורתו (שם לדו). דקבורה, דא גופא דאתהדר לאתריה מסטרא דשכינתא, דכתיב כי עפר אתה ואל עפר תשוב (בראשית גיט). ורזא דמלה וישוב העפר על הארץ וכו' (קהלת יכז) כלא לאתריה אתהדר. אבל גופא דמשה דסליק לעילא, לאתתקנא בתיקונא שלים, קבורתיה נמי באתר

דאתכסיא ואטמר מעינא, לעילא משאר בני עלמא. וכל דא רזא דיד, דאחזיאת נבואתא לנביאי.

אבל בזמנא דמלכא אטמר מינה, אתמר בה תשת חשך ויהי לילה (תהלים קד כ) דא שכינתא. ולחשך קרא לילה (בראשית אה) מסטרא דדינא. כדין כמה סטרין בישין מתערין לשטטא בעלמא, דכתיב בו תרמוש כל חיתו יער. כדין שכינתא איהי משמרת דאתמר בה עד פה תבוא ולא תוסיף (איוב לחיא) ודא שכינתא, פה ודאי. ואיהי מסך באנפי מלכא, בגין דלא יבעון ס"א לאעברא תחומא. ורזא דא סביבותיו סוכתו (תהלים יח.ב). אמאי. אלא בגין חשכת מים, אלין המים הזידונים (שם קכד ה) מיא דחשוכא ודאי. עבי שחקים, אלין עננין דגרמין לנהורא דאינון שחקים דלא לאתגלאה. ודא אור, דאתמר ביה ועתה לא ראו אור בהיר הוא בשחקים (איוב לז.א). דתמן נהיר נהורא באינון ריחיא דטחנין מנא לצדיקיא. ובזמנא אחרא ובטלו הטוחנות כי מעטו (קהלת יב.ג) דהא עננין מכסיין עליהו ונהורא לא נהיר. ועוד, חשכת מים חשוכא דמיא, דכדין ימא אתרגיש ברוח סערה דנשיב ביה, וגלין סלקין ונחתן.

ישראל בזמנא דנפקו ממצרים כלא אחזי להו קב"ה ברזא עלאה. דעד ההוא זמנא שכינתא לסתימו קיימת, לאסתרא נהורא דמלכא. וכד אתגלי מלכא עלה, אתבוע ימא לקבליה. כדין (שמות יד.א) וישם את הים לחרבה, בגין לנטלא יניקה מכמה רתיכין אחרנין דבעאן לנטלא מתמן. ויבקעו המים. כדין זעפא אשתכיך מקמי מלכא. לבתר תב כל ההוא סערה כל ההוא זעפא, ונחת על רישיהון דחייביא. ורזא דא על ראש רשעים יחול (ירמיה כג.ט). כדין מיין אתנהירו מההוא חשוכא, ושכינתא אתהדרת מראה, לאתזאה לישראל כמה רזין עלאינ. דאתמר בהו ראתה שפחה על הים וכו' (מכילתא בשלח ב). וכדין רוחא קדישא שארי עליהו ואמרו שירה. ודא החזקה.

ולכל המורא הגדול לזמנא דאתי, בזמנא דכתיב ונבאו בניכם וכו' (יואל ג.א). דבההוא זמנא וייראו גוים את שם ה' (תהלים קבטז) מגו גילויא דנהורין דאתגליא לאנהרא לכל סטר. וכמה דכל נבואה דאתנביאו כלהו נביאי מחילא דמשה אתנביאו, הכי גילויא דא לזמנא דאתי לא יהא אלא על ידו דמשה, דאיהו ייקום בהדי תרין משיחין לאתקנא ליה לעלמא תיקונא שלים.

תיקונא תלת ועשרין

ולכל היד החזקה דא בי מקדשא תוקפא דישראל. יד, מקום אתר למלכא. וביה אתחברו שייפין למהוי עלמא תתאה כגונא דעלמא עלאה. ולכל המורא הגדול דא נורא דנפל מלעילא ע"ג מדבחתא, דביה סלקו כלהו קרבנין לפולחנא. דאי לאו דא דנחית מלעילא, לא יכלו תתאין לסלקא. קם אברהם סבא חסידא פתח ואמר, ולכל היד החזקה בי מקדשא ודאי תוקפא דישראל, ביה ירושלים הבנויה כעיר וכו' (תהלים קכבג). דבקדמיתא ארעא קדישא קיימת כל אתר לדרגיה. כיון דאתבני בי מקדשא, כלא אתחבר ביה בחיבורא חד, למהוי כלא ביחודא חדא בתיקונא שלים. ורזא דמלה ששם עלו שבטים שבטי יה וכו'. דבקדמיתא גיליא דסטר קדישא אתגלי בכמה אתרין לפום רזין עלאין. כיון דאתבני מקדשא, כי אם אל המקום (דברים יכה) דתמן אתכליל כלא בחד נקודה טמירתא.

ובית דוד קיימת לסטר מקדשא. דהא מקדשא קאים לאכללא כלא מעילא לתתא. ומאי דנפיק מתמן, דוד נטיל ליה, ומיניה אתפרש לכל ישראל. דהא מלכא הכי קאים, לנטלא לכל ישראל ודאי. ושלמה בנה בי מקדשא בז' שנין וביתיה בארביסריב. ורזא דא ד' דאתכלילו מתתא לעילא ברזא דבי מקדשא, וז' מעילא לתתא לנטלא לתתא כדקא יאות. ועוד, דוד איהו ארביסר. ורזא דא ודוד מנגן ביד (שמואל א ט ט) סליק בז' ונחית בז' (תיקו"ר יש תי"ג). וכלהו מילין דשלמה מחילא דדוד נטל להו. ורזא דמלה אל תשב פני משיחך זכרה לחסדי דוד עבדך (ד"ה בומב).

ובזמנא דקלקלו ישראל, אתמר ראה ביתך דוד (מלכים א יב טז) דא ביתא דיליה דקאים לאמשכא לישראל נהירו וברכאן מגו מקדשא. כדין כפרו בה, ואמרו איש לאהליו ישראל (שמואל ב כא) כל חר לחולקיה. דלאו לאתחברא תו בההיא נקודה בחיבורא דא, ולא ישתכח שלטנותא דרוד. אלא איש לאהליו, לאזדמנא בתיקונא אחרא ע"י דירבעם.

ולזמנא דאתי ופחדו אל ה' ואל טובו (הושע גה) דא בי מקדשא, לאתהדרא כלא לאתחברא ביה חיבורא כבקדמיתא. ותרין משיחין כחדא יקומון בירושלם דא עם דא בחיבורא חד. ורזא דא והיו לאחדים בידך (יחזקאל לז יז) ודאי כלא לגבי מקדשא לנטלא מיניה. בג"כ כי שמה ישבו כסאות וכו' (תהלים קככה).

א. ע"ע להלן תי" מ"ט. אדיר במרום ח"ב עמ' י"ב ד"ה וצריך שתדע (בדפו"ח ש"ע).
ב. במלכים (א, ז, א) כתוב שביחו ב"ג. ע"י להלן תי" ס"ט עמ' קנ"ב ויתורץ. ובכת"י רבינו
כתב על הגליון: עיין לקמן תיקון ס"ט דף קמ"ח (בנרפס: קנ"ב) הרי שהרגיש בהצ"ע.

ולכל המורא הגדול דא נורא דמדבחא ודאי, דביה סלקין קרבנין, דאי לא אש דא לא סלקין. וביה אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה (ויקרא ו). דאש דא אתמר ביה מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה (שיר תז). ומאן דמכבי ליה אשני תיקונא דלעילא. ואש דא לא אתעדי ממדבחא, דהא בטמירו קאים השתא נמי לסלקא עליה קרבנין, מיכאל כהנא רבא. ובזמנא דאעדיא ליה ישראל, אתמר ביה לא אקח מביתך פר וכו' (תהלים גט) דמילין לא סלקין אלא ביה. כדן מי בקש זאת מידכם וכו' (ישעיה איב). ואי תימא דלעילא לא אשתכח. לאו הכי. אלא כי לי כל חיתו יער וכו' (תהלים נ). ואע"ג דאית אש דגבוה מסטרא דקב"ה, מצוה להביא מן ההדיוט (עירובין סג). מסטרא דשכינתא, ודא אש דמערכה.

וכמה מערכות אינון על מדבחא, כלהו מהאי אש קדמאה מתערן. ואינון ד' מערכות, ד' אתוון דארנ'. וביומא דכפורי ה' (יומא מג:) בגין אי' עלאה דשריא עלייהו. ואית דאמרי (שם) בכל יום שלש, מסטרא דחג"ת תלת אבהן. והיום ד', מסטרא דאי'. ואית דאמרי (שם) בכל יום שנים, מסטרא דקו"ש. והיום ג', מסטרא דאי'. וכלא איהו. ונהורין קיימין בדרגיהו, כלהו כמה דאצטריך לפום רזין עלאין. ולזמנא דאתי כלא יתהדר לאתריה בתיקונא שלים.

תיקונא עשרין וארבע

ולכל היד החזקה דא נטירו דישאל בומנא דגלותא. דהא ימינא אתהדר לאחורא, דכתיב השיב אחור ימינו (איכה בג). ושמאלא קאים בתוקפיה לנטרא לשכינתא ולישראלא. אבל בסופא דכלא כתיב כי יראה כי אזלת יד (דברים לב לו) אלין חבלי משית. דהא בההוא זמנא אתחזי ידיא דא נמי אסתלקת, ורשו אתיהיב ח"ו לאינון קליפין לשלטאה. כדן סלקין ונחתין ומתפשטן לכל סטר. וישאל קיימין בעאקו קמייהו, הה"ד ועת צרה היא ליעקב (ירמיה לו). כדן ולכל המורא הגדול, דא דחילו דישאל דידחלון בחבלין דמשיחא, וחשבין דלית להו פורקנא. עד דמגו עקתין אלין יתובון למאריהון, ויפרוק להו פורקנא שלים.

והא מט"ט שרא רבא אתי פתח ואמר, ר' ר' ודאי באלין עקתין יתובון ישראל למאריהון. דהא צירופא קדמאה מצטרפין בגלותא. ולבתר צירופא אחרא יתעביד בההוא זמנא. דהא כלהו דרגין עלאין יודמנון לאעברא מישראל כל זוהמא דאשתארת. ורוא דא בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים (דברים דל). דכלהו תוכחות לפום דרגין אתגזרו, בגי"כ כמה

תוכחות אינון באוריתא ובמשנה תורה. דכל דרגא דאתפגים, מתמן נחית ענשא למאן דפגים ליה, ובזמנא דנחית ענשא אתעבר פגיומו ואתתקן דרגא. ואתמר ביה (נחמיה טג) ואתה צדיק על כל הבא עלינו, בגין דס"א אתעבר מתמן. ורזא דא כי אמת עשית ואנחנו הרשענו. דתרי"ג פיקודין אינון באוריתא. לקבליהו תרי"ג נהורין בוצינין לעילא. ולקבליהו תרי"ג איברין בגופא ובנשמתא. ומאן דעבר עבירה אשני אכר חד מדיוקניה, ואשתכח משקר בההוא דיוקנא עלאה קדישא, משקר ביה במלכא. ודא שקר ס"א, דגרים ליה לאתאחדא לעילא בההוא דרגא דפגים ביה. ובזמנא דחייבא נטל ענשיה, תב קושטא עלאה לאתתקנא על קיומיה. בג"כ כי אמת עשית. ובזמנא דדינא אתעביד רוגזא אשתכיך לעילא.

ובגין דכמה דרגין אתפגיומו, לקבל דא כמה תוכחות אתמרו לישראל. וקדמאין קב"ה אמר להו. אבל אינון דמשנה תורה משה מפי עצמו אמרן (מגילה לא:). דקדמאין מסטרא דרחל, ורזא דא שבע על חטאתיכם (ויקרא כו כד). אבל תנינן מסטרא דלאה. ודא עצמו, דאתמר (בראשית כג) עצם מעצמי דא לאה, ובשר מבשרי דא רחל. ובגין דמשה מסטרא דלאה, איהו אמר להו: אבל אינון דתליין ברחל, קב"ה אצטריך להו, ולא למשה, דאיהו לא קאים בה. דאיהו [אצל]: ואיהו לא אתתקפת בההוא זמנא. ועוד, משה אמר להו ברוח הקדש דהא איהו בעא באלין ודאי, ורוח הקדש אסכים על ידו ומליל בפומיה. וכלא בגין סטרא דא דלאה, סטרא דיליה ודאי. ומילין לעילא הכי ארשימו ברזא דיליה, ורוח הקדש אמר ברזא דא. דכל מילין רשימין לעילא, כלהו דאתמרו באוריתא, מכל חד דאתמרו ודאי. וכלא אתיהיב למשה, לאחזאה לישראל מילין כדקא יאות.

ואפילו תשבע"פ כלא אתרשים לעילא בשמא דמאריה עד לא אתמרת לתתא. כל שכן כתר דאתמרת. ורזא דא כל האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם (אבות, ו). דכמה אינון דתליין בההיא נשמתא ודאי, ומשמשין לה, וכלהו מתנההן בההיא מלה, דלההיא חולקא אתיהיבת. ומאן דגזל מילין ממריהו כאלו גזל מגו קודשא עלאה, וגזל נהירו מאלין דמצפאן ליה. ואפילו מאן דאמר סתם, גרים לנהירו דלא אשתלים.

ואי תימא משה אמאי בעא למימר לון. אלא משה כלא לטיבותא דישראל עבד. ורזא דמלה והוא מחולל מפשעינו (ישעיה נגה). דהא איהו נטיל בקדמיתא כלהו בכללא חרא, ופריש לון לישראל. אבל איהו נטיל לון בגינייהו. אשתכחו כלהו תוכחות לקבל דרגין עלאין. ורזא דמלה אלה דברי הברית (דברים כח טט)

ב. כ"ה בע"ח ש' ל"ח פ"ב. ועי' תיקו"ז תי' ס"ה דף צ"ו ע"ב.
ג. עי' ע"ח ש' ל"ב פ"ג.

ודא אוריתא דאתמר בה אם לא בריתי יומם ולילה (ירמיה כג כה). דאוריתא איהי כללא דכל דרגין עלאין.

ובזמנא דקיימין מילין בחיקונא, אינון מילין גרמייהו משכין ברכאן למאן דמקיים לון. ולמאן דעברין עלייהו, אתהדרו אינון גופייהו כדינא לקבלייהו. וצירופין מצטרפין ברזא דשמהן בארחין עלאין כלא לדינא על חייביא. וכל דא בזמנא דגלותא, דכלהו דרגין צריכין לאתתקנא ולאעברא מינייהו פגימו. אבל בסוף יומיא, כלהו דרגין עלאין מתערין כחדא לאעברא מינייהו כל רשימו דזוהמא. וכמה דכלהו מתערין בזמנא חדא, הכי עקתי דיתחזון בעלמא, מכלהו יהון. ורזא דא ומצאוך כל הדברים האלה (דברים דל) כלהו בקיטרא חדא. דהא עקתא כלילא מכל עקתי תהא. הה"ד כאשר ינוס איש מפני הארי וכו' (עמוס ה יט). בג"כ ולכל המורא הגדול. כדן ברגעא חד נהירו יתבקע, נהירו דכל דרגין, ויתפרקון ביה ישראל פורקנא שלים. ורזא דא כי הגה החשך יכסה ארץ וכו' (ישעיה סב). דכמה זינין מסאבין מארי חשוכא יתפשטון לשטטא בעלמא, ויתתקפון על אומין דלהון לאשלטא לון. בג"כ כי הגה החשך יכסה ארץ. וערפל לאמים דא ערפל דלהון. כדן ועליך ירח ה' וכו'. זכאה חולקהון דישראל.

תיקונא חמש ועשרין

ולכל היד החזקה אלין כ"ה אתון דיחודא מסטרא דבינה. ורזא דא ה' אצבען, ה' זמנין ה' אינון כ"ה, דבהו תליא יחודא עלאה ודאי מסטרא דאי, דאתמר בה שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד (דברים וד). דקו"ש אע"ג דאתחזון רחיקין דא מן דא, לאו איהו הכי, אלא כלא בחיבורא חד. ועוד, אע"ג דחד ימינא וחד שמאלא, כלא אתחבר ביחודא חדא ע"י דאי דקיימת עלייהו. ורזא דא ה' בז"א, ה' בנוק', אלקינו אי' מחברת לון. ואי תימא ה' אלקינו קו"ש, ה' אי'. כלא איהו שפיר.

וישראל הכי נמי מתקשרן גו יחודא עלאה. ואתמר בהו אתם עשיתוני חטיבה אחת אף אני אעשה אתכם חטיבה אחת (ברכות ו), לאסתלקא ביה מגו ס"א. וזכותא דק"ש ישייב להו לישראל מכל עקתא, מסטרא דבינה דבה תליא כל חירותא.

ולכל המורא הגדול דא אחד. דתמן אצטריך ב"נ לממסר נפשיה על קידוש השם, דאתמר ביה נורא עלילה על בני אדם (תהלים טוה). ובכ"ה אתון

ד. סיפא דקרא: ופגעו הרב וכו' הבית וגו'. ועי' אדיר במרום ח"ב עמ' כ"ב (ברפ"ח ש"פ).

בינה שראת על בנהא. ובאחד סליק תיקונא לעילא לעילא גו סתימו דמחשבה. הגדול דא אהבה דסליק לחושבן אחד, דאצטרך הכי נמי לאתקשרא ביה למהרי תיקונא שלים.

ובהאי יחודא יסתלקון מגלותא, דאתמר בההוא זמנא ביום ההוא יהיה ה' אחד וכו' (זכריה יד ט). דהא תיקונא דיחודא סליק בכל יומא, וביה צריכין ישראל לאתפרקא. ועכ"ד בגלותא אתמר (משלי א כה) אז יקראוני ולא אענה, בק"ש דערבית ובצלותא דיליה מסטרא דשכינתא. ישחרוני ולא ימצאוני, בק"ש דשחרית וצלותא דיליה מסטרא דקב"ה. אי תימא דתיקונין אלין אתאבידו. לאו הכי. אלא כלא אתגניז לזמנא דאתי. וכדין ישכחון ישראל כלהו תיקונין דלהון, לנטלא אגרא דלהון בשלימו חז. כדין יהיה ה' אחד בק"ש דשחרית. ושמו אחד בק"ש דערבית. וישראל גוי אחד בארץ (שמואל ב זכג) בתרין משיחין, דאתמר בהו והיו לאחדים בדיך (יחזקאל לז יז) חז מסטרא דקב"ה וחד מסטרא דשכינתא. דכמה אגרין טבין אינון דאתגניזו לאתיהבא לזמנא דאתי, הה"ד מה רב טובך אשר צפנת ליראיך (תהלים לא כ). בג"כ זמנא דפורקנא זמנא דחדותא איהו, לנטלא ישראל כמה אגר טב דאתגניז להו. בג"כ הנה שכרו אתו ופעלתו לפניו (ישעיה מ). מתל לחד דפלח בכל יומא כמה פולחנין טבין דצריך להו כמה אגרין, ובסופא דיומא נטל כל אגריה בחדותא סגי. הכי ישראל, בגלותא עבדין וכנשין כמה עוברין טבין, ואגרא דכלהו יטלון לבתר בפורקנא. כדין כתיב תזרח השמש יאספון וכו' (תהלים קדיט) יצא אדם לפעלו וכו'. דבגלותא תשת חשך ויהי לילה וס"א שלטין בעלמא, בו תרמוש וכו'. ולזמנא דפורקנא תזרח השמש יאספון, רשעים לאתרייהו. כדין יצא אדם, יצאו צדיקים לקבל שכרם, יפקון ישראל מגלותא יפקון משלשלאין דפרזלא. ועוד, יצאו צדיקים, כמה גופין קדישין דאתמסרו לס"א, דאתמר בהו ממתים ידך ה' וכו' (שם ז יד). כדין יצאו יפקון תמן בתחיה דלהון לקבל שכרם. ולעבודתו וכו' במי שהשלים עבודתו. עדי ערב, עד דערב שלטת בעלמא, דהכי אצטרך ליה לאשלמא ודאי. ועוד, עדי ערב, עד סופא דיומא. וכלא איהו שפיר ודאי.

קם אברהם סבא חסידא פתח ואמר, ודאי כ"ה אתון דיחודא אתמר בהו (שמות יט ג) כה תאמר לבית יעקב דא ק"ש דליליא.

ותגיד לבני ישראל, כה תגיד לבני ישראל בק"ש דצפרא. ואלין כ"ה כ"ה, ג' שערי בינה, לקבלא אורייתא מאי, דאתמר משה קבל תורה מסיני, דא יובילא. כדין אנכי ה' אלקיך (שם כב) מסטרא דאי. ובה ואשא אתכם על כנפי נשרים (שם טו ד) גרפיך דפרשת עליהו אי ונטלת לון, ואינון ענני כבוד. ולקבלייהו

בסוכות תשבו (ויקרא כג מב) ואינון ז' חסדים מאי, סוכה צלא דמהימנותא. ועוד, סוכה כ"ו ה"ס, דאי' איהי חופה על רישא דחתן וכלה. דעד לא עיילין לחופה לא מתחברן, ואיהי מחברת לון. ולזמנא דאתי כי על כל כבוד חופה (ישעיה דה) מסטרא דאי'. דמאן דאשתדל באורייתא נטיל להו לקו"ש, ואי' שריא עליה חופה ודאי. ומסטרא דחכמה להנחיל אוהבי יש (משלי יח כא) דא יש, חכמה. מאין, כתו, לאשתלמא עינוגא שלים. ועוד, לזמנא דאתי והיו לאחדים בדיך (יחזקאל לז יז) לאחדים, בתרין אחד. בדיך, בתרין ידן דאינון כ"ה כ"ה כמה דאתמר. ובהו אעלו ישראל לחולקא עלאה בני' יומין דפסח עד עצרת דאי' שראת עליהו. ואתמר בהו (שמות יט א) ביום הזה באו מדבר סיני דא סתימו דיובילא. ותמן ויחן שם ישראל, ויחן ביחודא חדא כרזא דאחד.

תיקונא שית ועשרין

ולכל היד החזקה אלין רמ"ח מ"ע, בהו תנו עוז לאלקים (תהלים סח לה), דא שכנינא. ועוז דא צדיק. ביה (משלי יח י) מגדל עוז שם ה'. אימתי איהו מגדל עוז. אלא בשעתא דבו ירוץ צדיק. כרין ונשגב ההוא מגדלא. ועוד, רמ"ח מ"ע בהו ונתתי מטר ארצכם בעתו (דברים יא יד). ולכל המורא הגדול אלין מל"ת, דאתמר בהו (שמואל א ב) כי מכבדי אכבד דא כיבוד במ"ע. וכוזי יקלו במל"ת. ומ"ע לא ענשין עלייהו אלא בשעתא דריתחא. אבל מל"ת מאן דעבר עלייהו אתמר ביה כי דבר ה' בזה ואת מצותו הפר (במדבר טו לא) דא שכנינא, כגון הפרו תורתך (תהלים קיט סכו) בגין ס"א דאתאחדת בה. דמל"ת אינון משמרות לשכנינא ומאן דעבר עלייהו אתמר ביה ופורץ גדר ישכנו נחשא (קהלת יח). בג"כ יקלו, מסטרא דההוא מסאבא, דכתיב עונותיו ילכדונו את הרשע וכו' (משלי כב). זכאה חולקהון דצדיקיא בעלמא דין ועלמא דאתי.

תיקונא שבע ועשרין

ולכל היד החזקה דא שכנינא. ולכל המורא הגדול תרין דרועין, דאתמר בהו שמאלו תחת לראשי וכו' (שיר ב ו). ומשה איהו באמצעיתא ואסיק לה לשכנינא עד חו"ג. ורזא דמלה (שמות יז) ויהי ידיו אמונה, אלין תרין ידן. עד בוא השמש, דא מארי דביתא. ומשה אתקין לה תדיר כרזא דאבהן

א. עיי' אדיר במרום ח"א עמ' רפ"ו.

דכתיב זכור לאברהם וכו' (שם לכ"ג). ואתמר בה ואת עצומים יחלק שלל (ישעיה נ"ב) אלין אבהן ודאי. ובג"כ (דברים ג' כד) אתה החילות להראות את עבדך וכו' אשר מי אל ימינא. וכגבורותיך שמאלא. אעברה נא לעילא. ועכ"ד בזמנא [...] דאורייתא עד בינה אתקיף לה. ורזא דא מי זאת עולה וכו' (שיר ג'). אבל חג"ת בהו כאר חפרוה שרים כרוה גדיבי העם (כמדבר כא יח). ועד דהות לתתא, שכיבת לעפרא, דכתיב ותפול לפני רגליו (אסתר ג'). ומשה אסיק לה עד תרין דרועין, כדין נפקת מגו ס"א. דוד ושלמה אשלימו לה לסלקא כדקא יאות. אבל משה אתקיף לה בכינה. דוד אשלים לה. שלמה אסיק לה עד חכמה. ובה והי נתן חכמה לשלמה (מלכים א' כו). ולזמנא דאתי משה ישלים לה עד כתר. ואתמר ביה (ישעיה נ"ג) הגה ישכיל עבדי וכו' ירום מאברהם, ונשא מיצחק, וגבה מיעקב, מאד עד כתר עלאה. כדין יהון שני המאורות הגדולים (בראשית א טז) תרוייהו בתיקונא שלים כדקא יאות.

והא מט"ט שרא רבא אתי פתח ואמר, ר' ודאי לזמנא דאתי שני המאורות הגדולים יהון. דהשתא את המאור הגדול ואת המאור הקטן לממשלת הלילה, בזמנא דגלותא. אבל בזמנא דפורקנא ולילה כיום יאיר (תהלים קל"ט יב). כההוא זמנא והיה אור הלכנה כאור החמה (ישעיה ל"ו) דשכינתא על שמא דקב"ה אתקריאת בכל דרגין. דאתמר בה עצם מעצמי ובשר מבשרי (בראשית כ"ג). ודא ירושלים דאתקריאת על שמא דקב"ה. דהא בזמנא דההוא עד"א יתער בתוקפיה, ושכינתא נמי תתקף ביה ותתקרי על שמייה וישתמודעון תרוייהו בשיקולא חדא. ועוד, שכינתא אצטריך לקשרא לה בכל דרגין במלכא, דהא חולקא מכלהו איהי. ומאן דלא אנסיב פגים איהו. אבל בקדמיתא אחת מצלעותיה. לבתר עצם מעצמי ובשר מבשרי, חולקא מכלא בזמנא דסלקת מדרגא לדרגא כמה דאתמר. דמשה סליק לה עד בינה. שלמה עד חכמה. משיחא עד כתר. כההוא זמנא דאתדבקת במלכא, אתמר בה לזאת יקרא אשה כי מאיש וכו'. ודא המאור הגדול והמאור הקטן. לבתר ויקרא את שמם אדם בשיקולא חדא, שני המאורות הגדולים, והכי יהיו לזמנא דאתי בזמנא דיתתקן כלא כרזא דאד"ם, אדם דוד משיח. כדין ויקרא את שמם אדם ודאי.

תיקונא תמניא ועשרין

ולכל היד החזקה וכו' אלין תיקונין דאתקין להו משה לישראל. ולכל היד החזקה מסטרא דנשמתא מסטרא דלגו. ואתמר בה (משלי כז) נר ה' נשמת אדם. נר יאקוויק"ק יאקלוקקיי"ם יאקרוניק"י. חופש כל חדרי בטן מסטרא דלגו ולגו קיימת. עלה כתיב (בראשית א כו) נעשה אדם בצלמנו דא

נשמתא דאתעבדית בצולמא דלעילא ממש. אבל גופא כדמותינו ו כדמותינו. דלעילא לית צורה דגופא, אלא כדמותינו דיוקנא לפום רזין עלא ונשמתא מסטרא דילה בנים אתם לה' אלקיכם (דברים יד א) אלין בנין דשלנ בכנסי אבוהון. אלין דעיילין בלא בר. דכמה נטורין ממנן קיימין על תרעין, וו נשמתא סלקת צריכין למסגד קמה, ואיהי אעלת לגו בכל אתר ולית דימו בידה. ורזא דא ולכל היד החזקה.

ומסטרא דגופא ולכל המורא הגדול. דפולחנא מסטרא דגופא איהי פולחנ ודאי מורא. דנשמתא איהי כבוד. אבל מגופא מורא בדחילו תליא. ופולחנ דמסטרא דנשמתא אוריתא איהי השגה דמשגת נשמתא בשרשה לאתענג. ביה. ורזא דא רצה הקב"ה לזכות את ישראל לפיכך וכו'. דכל כמה דאסגיא מילין באוריתא, מילין אשתכחו דרגין עלאין לנשמתא לאתענגא בהו. וגופו איהו עבד. ומלאכי עלאי אינון עבדין מסטרא דלבר, ורזא דא עבד עברי. אבי גופא עבד כנעני בגין יצה"ר דקאים ביה. וביה לעולם בהם תעבודו (ויקרא כה מו) דהכי אצטרין למהוי גופא תחות נשמתא. ומאן דשביק לגופא לשלטאה על נשמתא אתמר ביה תחת עבד כי ימלוך (משליל לכב). עבדים משלו בנו (איכה ה ח). ואתמר ביה מפנק מנוער עבדו (משלי כט כא) כגון מפכיבושת דאמר עבדי רמני (שמואל ב יט כז) דעב(י)ד דא מריד עלה וגרים לה דלא לאתקשרא במלכא. ודוד אמר (תהלים מא י) גם איש שלומי אשר בטחתי בו, דאיהו יכיל לאזמנא עינוגא לנשמתא. אוכל לחמי ודאי. הגדיל עלי עקב, גדל לא כתיב אלא הגדיל, דאתקיף לאינון דקיימין בעקב. בההוא זמנא נר רשעים ידעך (משלי כד כ) דא נשמתא דלא שלטא וקיימת תחות גופא. אבל בזמנא דגופא אתבר קמי נשמתא, אתמר בה להחיות רוח שפלים וכו' (ישעיה נז טו).

ובמ"ת אתתקנת נשמתא בישראל, אבל גופא נמי אתתקן בהדה. דהא במצרים אתבר מאינון גופין כל רע. ובמ"ת אתפרש מינייהו ואתמר בהו ישראל שעמדו על הר סיני פסקה וזהמתן (שבת קמו). כדין חרות על הלוחות (שמות לב טז) חירות (תיקו"ת נ"ו דף צא). ואי לא חאבו בעגל חירות הוה להו ממש. כיון דחאבו תבת וזהמא, ועכ"ד לאו כבקדמיחא. ובשעתא דב"נ מית, נשמתא אסתלקת מגופא וס"א אתיין ושריין עליה ומסאבין ליה, עד דאתעכלת גו עפרא ואתדכי. כדין יקומון לזמנא דאתי גופא ונשמתא כלא בקדושה בתיקונא שלים כדקא יאות.

והא אליהו נביאה מדימנא אתי פתח ואמר, ר' ר' כתיב יתמו חטאים מן הארץ (תהלים קד לה) לזמנא דאתי דאתמר ביה בלע המות לנצח (ישעיה כה ח) ודא מת דאתהדר תם. דעד דס"א אתפשט בעלמא מותא אשתכחת בעלמא. כיון דהאי אתעבר ואסתלק, כדין מותא לא

אשתכחת. בגי"כ בלע המות מסטרא דמות ודאי דאתהדר תם. כגונא דא במדבר הזה יתמו ושם ימותו (במדבר יד לה). דהא תמן אצטריך לאתעבדא זוהמא דלהון, בגי"כ יתמו. אבל בגי"כ ושם ימותו, עד דאסתלק זוהמא דא. ועל רזא [דא] כתיב וגם יד ה' היתה וכו' עד תמם (דברים כטו) עד דאתהדר מת תם. ובההוא זמנא יתמו חטאים מן הארץ, כדין ורשעים עוד אינם.

ועוד, יתמו חטאים אלין ערב רב, דבכל דרא אשתכחן מינייהו, ומתעבון מגו עמא קדישא. דהא בקדמיתא לא יכילו ישראל לאתדכאה מינייהו כלא בזמנא חדא, ואתדכיין הכי זעיר בכל דרא. עלייהו כתיב וביום פקדי ופקדתי עליהם חטאתם (שמות לב לד). דערב רב אינון דגרמו לישראל למעבד עגלא, ואינון נטלין עונשא. דלהון בכל דרא, ואתעבון מגו עמא קדישא. ואי תימא מאי ביום פקדי. אלא ת"ח כל דרא אזורמן קמי מלכא עד לא ייתי לעלמא. והיינו דאוקמוהו (סנהדרין לח:). דור דור ותכמיו דור דור ודורשיו. כיון דאשתלים דרא, תב קב"ה וקביל ליה בחושכנא ודאי. בההוא זמנא אעבר מההוא דרא אינון ערב רב דאתעריבו ביה. בגי"כ ביום פקדי ופקדתי וכו'. דהא הכי בדר לון קב"ה בכל דרא לאעברא לון. ועל רזא דא כתיב ויניעם במדבר וכו' עד תום כל הדור (במדבר לביג). ומלה סלקת לזמנה, וסלקת לזמנא. דאתי. דהא במדברא דא ס"א בגלותא אנע לון לישראל עד דישתלים דרא דערב רב, דאתמר בהו קשים גרים לישראל כספחת (יבמות מז:). אלין גרים דגייר לון משה וגרמו כל האי בישא לישראל. ולזמנא דאתי יתמו חטאים אלין ערב רב. בההוא זמנא אין מקבלין גרים לימות המשיח (יבמות כד:). אלא גרים גרודים הם לקבלא עלייהו מרותא עלאה, ולא ואתעברא בגו כללא קדישא.

וערב רב בגינייהו בשרא לא אתתקן בגלותא. דאינון אמרו מי יאכילנו בשר (שם יא ד) בשרא סומקא מסטרא דדינא דתמן תוקפא דמסאבותא, ואינון תאיבו ליה. ובשרא דא אלקים, דבגיניה אמרו קום עשה לנו אלקים (שמות לב א). דחולקא דישראל הוי"ה קדישא, רכתיב כי חלק ה' עמו (דברים לב ט). ואינון קום עשה לנו אלקים. דא עגל, אלקים וט"ו אתון כגונא דא א' א"ל אלקי אלקי אלקים ותרין רזין דלהון, דא עגל ודאי. ובגינייהו אתמר בישראל חשך משחור תארם (איכה דח). דבגין דבההוא בשרא אתתקף ס"א, אצטריך לאתגרעא. ואלין אינון דאזלין בתר הגאון דעלמא, סטרא דבשר, ושבקין לה לאורייתא. ולזמנא דאתי יתמו חטאים מן הארץ. כדין וראו כל בשר יחדיו (ישעיה מה). דהא בההוא זמנא והיה אור הלבנה כאור החמה (שם לכו), ואיהו לעילא ואיהו לתתא. והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע, בהאי זוהר קדישא דכשרא יתוב לאתקדשא בקדושתא עלאה ולאנהרא כגונא דנשמתא ודאי.

תיקונא תשע ועשרין

ולכל היד החזקה דבזמנא דמטאת שכינתא לתתא גו קליפין, אתמר בו (יונה בז) לקצבי הרים ירדתי הארץ בריחיה בעדי לעולם דא לילית חייבתא דחשיבתא לאתתקפא על שכינתא דלא תיסק מתמן. אבי ותעל משחת חיי. אימתי. אלא ה' אלקי, בזמנא דאתחברו כחד יקו"ק אלקיני שמא שלים. דבההוא זמנא אתמר בה מקימי מעפר דל (תהלים קיגז) ודא יד"ן מסטרא דאי' וכו' ודא פקידה, ולכל היד החזקה. ודא י"ד משד"י. בה התנערי מעפר (ישעיה נבב). לבתר תמן לתתא קיימת, עד דאשתלימת בשלימו כדקא יאות. כדן מאשפות ירים אביון (תהלים קיגז) דא זכירה. ולכל המורא הגדול, בזמנא דכתיב ביה וייראו גוים את שם ה' (שם קב טז).

קם אברהם סבא חסידא פתח ואמר, ר' ר' ודאי שכינתא בגלותא אתמר בה חבי כמעט רגע עד יעבור זעם (ישעיה כוכ). מאי רזא. אלא דשכינתא מסתתרא בגלותא, ודא י' סתימא דלא אתגליאת. ואתמר בה אל תראוני שאני שחרחורת (שירא ו). אי תימא מאי כמעט רגע. אלא רזא עלאה איהו גו סתימו דמתניתא תנינן דכלהו יומין כלהו שנין כלהו דרין כלא אתרשים ברזא עלאה קמי מלכא. ואפילו כלהו שעתי כלהו רגעי, כלא רזא עלאה איהו למארי חכמתא. ובכמה ארחין אתפרשת שעתא, דשעתא איהי שכינתא (וזהר ח"א קטז): וכמה דרגין מתפרשאן בה. אבל תת"ף דא סידורא דדרגין דקיימין לדברא זמנא בסידורא שלים ברזא דעיבורא. ואלין חולקין מתפרשאן לרגעין. וכל רגעא אתפרש לרע"ג דרגין דמתחברן אלין באלין למהוי כלא חיבורא חדא דלא מתפרשאן. והיינו דאוקמוה כמה רגע כמימריה (ברכות ז). רגע רע"ג ודאי.

ת"ח דמיומא דשארן ישראל למיחב קמי מארייהו, שארו יומין ושעתין לאתחשכא. ועכ"ד לא אתחשך ולא אסתים בתוקפא דרוגזא סתימו גמיר, אלא רגעא חדא. ורזא דא בהוד דשכינתא קאים, ואיהו רגעא חדא משעתא דאיהי שכינתא ולא יתיר. דאלמלא יתיר הוה, לא הוי ישראל יכלין למיקם. ורזא דמלה אני ה' לא שניתי (מלאכי גו) כגון שנו וישנו (מ"א יח לד), דהא רגעא חדא ולא יתיר הוה רוגזא, ומיד שכיך רוגזיה. בג"כ ואתם בני יעקב לא כליתם. ודא רגע דאתמר ביה (תהלים לו) כי רגע כאפו חיים ברצונו. ומהאי אתתקפו כל האי זמנא כלהו מסאבין לשלטאה בעלמא. ורזא דמלה ועד ארגיעה לשון שקר (משלי יב ט).

א. עי' ביאורו כמאמר הגאולה בתחילתו.

ות"ח דאפילו האי רגעא כוליה לא אשתלים ברוגזא. ורזא דמלה בערב ילין בכי ודא גלותא. אבל ער"ב בציר חד מרגע, ודא חד מרגע דביה אשתכח פורקנא. ולבקר רנה בגין דאפילו רגעא חדא כוליה לא יעיבר בחשוכא. ורזא דמלה בעתה אחישנה (ישעיה סכב) דא חד דאתנטיל מההוא רגע. ורגע דא גרע, גרעונא דכלא. ובהאי רגע כתיב חבי כמעט רגע, כמעט ודאי, דלא כוליה אלא עד יעבור. ודא עב"ר מרגע, עד יעבר זעם.

ות"ח דכל זמנא דס"א מתתקפין ודאי שכינתא אסתימת גרמה, חבי כמעט רגע, ודא י' סתימא. בזמנא דמלכא אתער לגבה לפקדא לה, כדין אתמליאת י', דא כגונא דא וי"ד. ודא ירו היד החזקה בפקידה. וכה פותח את ידיך (תהלים קמה טו) ד"י סתימא איהי, וכד אתעבידת הכי ידו אתפתחת וכמה נהורין וכמה ברכאן נפקין מינה לכל סטר. דבקדמיתא איהי י' סתימא ואתמליאת זעיר זעיר, לבתר אתפתחת. אימתי. אלא פותח את ידיך, בפתח אתפתחת.

וכד אשתלימת לגמרי אתמר בה ולכל המורא הגדול. בההוא זמנא כי אשא אל שמים ידי (דברים לב מ) לנטלא לה לעילא, מאשפות ירים אביון. וכדין אתעטרת בכמה תיקוני עטרין לאתחברא ביה במלכא, דכתיב זה יכתוב ידו לה' (ישעיה מדה) דדא זכירה. דפקידה איהי בשמאלא, זכירה בימינא הגדול ודאי. זכאה חולקהון דישראל.

מיד קם רעיא מהימנא ואמר ליה אברהם אברהם אבא חסידא רחימא דמלכא דכתיב אברהם אוהבי (שם מאח) דעל ידך אתקשרת שכינתא בימינא לאתבסמא ביה. ואתמר כך (דברים יטו) רק באבותיך חשק ה' אלין תלת אבהן (ת"ז ת"ה ה' כ:). ורזא דמלה אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב. לאהבה אותם, דא רזא דכתיב כך והיה ברכה (בראשית יב) דבך חותמין מגן אברהם (פסחים ק"ז): דכלא אתקשר בימינא דילך, בג"כ לאהבה אותם ודאי. ודא מג"ן אבות דאיהו א"ל א"ל מסטרא דילך, דכליל כלהו תלת בימינא. וחכותא דילך איהו מגן לשיזבא להו לישראל בגלותא מכלא.

על ידך ישתכח להו לישראל נייחא שלים דלא אשתכח כותיה מעלמא. דא נייחא דאתמר ביה והיתה מנוחתו כבוד (ישעיה יא) דא ל"ב. כ"ב אתון ועשר אמירן דאינון כללא דכל בריין דעלמא. ואינון ל"ב נתיבות חכמה דבהו אתקינת לכל עלמא ולבריין דיליה בספר יצירה דילך, דעבדת בקדמיתא בזמנא דכל בריין אתקלקלו ואת אתקינת לון. ואתמר כך (בראשית כאלג) ויטע אשל וכי ויקרא שם וכי. ודא ימינא דביה המחודש בטובו וכי. והכי תחדש לון לזמנא דאתי, דכתיב תתחדש כנשר נעורייכי (תהלים קגה) דכלהו בריין תתחדשון בנהירו שלים ונייחא ישתכח בכלא. בג"כ מנוחתו כבוד ודאי.

כדין נכון יהיה הר בית ה' בראש ההרים (ישעיה ב ב) דא ימינא, לקבל גלותא דכתיב ביה לקצבי הרים ירדתי (יונה ב ז). דהא לקבל כלהו קלקולין דגלותא ישתכחון תיקוני עיטורין בפורקנא, דכתיב (תהלים צ טו) שמחנו כימות עיניתנו שנות ראינו רעה. זכאה חולקהון דישראל.

קם אליהו נביאה מהימנא פתח ואמר, ודאי יראה אל עבדיך פעלך, אלין תלת אבהן קדישין דיקומון ברישא דישראל לאזמנא לון טיבו וברכאן. ועוד, יראה אל עבדיך פעלך דא רזא דכתיב כי עין בעין יראו וכו' (ישעיה נב ח). דהא כדין יזמנון אבהן לתתא רתיכא לתלת אבהן לעילא, בזמנא דברכאן אתמשכן לגבייהו. בג"כ יראה ודאי. והדרך על בניהם דא נהירו דנגיד מינייהו עד ההוא צדיק, דאתמר ביה פרי עץ הדר. ומתמן אתפשט לכל ישראל. ועוד, והדרך על בניהם אלין תרין משיחין, דכל אלין יקומון לאמשכא ברכאן לישראל. כדין ויהי נועם ה' אלקינו עלינו דא נעימו בסימו עלאה. ומעשה ידינו כוננה עלינו, לעילא. ומעשה ידינו כוננהו, לתתא. זכאה חולקהון דישראל בעלמא דינ ובעלמא דאתי.

תיקונא תלתין

ולכל היד החזקה דא ירושלים. ולכל המורא הגדול דא בהמ"ק. דמשה בעא לאעברא גו ארעא לאתקנא איהו תיקונא דא. דאתמר ביה (דברים ג כה) אעברה נא ואראה את הארץ הטובה דא ארץ ישראל. ההר הטוב דא ירושלים. והלבנון דא בהמ"ק. וקב"ה לא בעא דיעבר. ועכ"ד איהו מרחיק אנהיר מלגו, כשמשא לסיהרא. ויהושע אעיל לון ברזא דסיהרא. ועכ"ד משה מרחיק אתקין תיקונא. ובג"כ לכל היד החזקה. דירושלים אתמר בה כל הנחלים הולכים אל הים (קהלת א ז). ודא יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד (בראשית א ט). דארץ ישראל לכמה דרגין אתפרשת ברזא דשבטין, וכלא אתקשר כחדא בירושלים. ודא יד החזקה מסטרא דשכינתא, כיד דא דנטלת כמה חבלין בידה לקשרא לון, הכי ירושלים תפסת בכלהו דרגין דכלהו שבטין לקשרא להו. בג"כ כי אם אל המקום וכו' (דברים יב ה). ולכל המורא הגדול דא בהמ"ק דתמן שרי מלכא. ואתמר בה מה נורא המקום הזה (בראשית כח י). ואיהו גדול בכמה עיטורי נהורין, דאתמר בהו גדול ה' ומהולל מאד בעיר אלקינו הר קדשו (תהלים מה ב).

ולזמנא דאתי (ישעיה ס יט) לא יהיה לך השמש לאור יומם ולנגה הירח לא יאיר

לך. דהשתא השמש קאים לאור יומם, דאתמר ביה יומם יצוה ה' חסדו (תהלים מבט) דא חסד, נהורא דסתים ושליט לגו. אבל לתתא הירח איהו מאיר לנוגה, דעלמא לא נטיל אלא משכינתא. אבל לזמנא דאתי כי ה' יהיה לך לאור עולם, מסטרא דדכורא דיתגלי לאנהרא. בההוא זמנא ושלמו ימי אבלך, דפורקנין אחרנין מסטרא דנוק', והוה בתרייהו גלותא. אבל מסטרא דדכורא ושלמו ימי אבלך. ודא שיר חדש מסטרא דדכורא דלית אבתריה גלותא. ובי מקדשא יתבני מסטרא דדכורא ומסטרא דנוק', דבההוא זמנא והיה אור הלבנה כאור החמה, בתרין משיחין מב"ד ומב"י.

קם אברהם סבא חסידא ואמר, אליהו אליהו נביאה מהימנא אימא מילך דאנת זמין למיעבד שלמא בעלמא, בצדיק דאתיהיב לחולקך דאתמר ביה הנני נותן לו את בריתי שלום (במדבר כה יב). ועל ידך יתגלי האי בעלמא, דאנת מחת ליה בזמנא דקניאת בגין שכינתא, וגרמת לצדיק לאתקשרא בה ברחימותא. ואנת תיתוב לגלאה ליה בעלמא, דכתיב הנה אנכי שולח לכם את אליה הנביא לפני בוא יום וכו' (מלאכי גכג). דמסטרא דשכינתא, כי הנה החשך יכסה ארץ וכו' (ישעיה סב). ודא חשוכא דאתמר ביה (בראשית טו יב) והנה אימה חשכה גדולה, בגין ותרדמה נפלה על אברם, מסטרא דשכינתא. ובהאי חשך סבלו ישראל גלותא. וחשך דא יזדדק על אינון אומין. ומסטרא דצדיק כי ה' יהיה לך לאור עולם. ודא על ידך ודאי, דאתמר בך לעשות שלום בעולם.

קם אליהו פתח ואמר, כי ה' יהיה לך לאור עולם, עולם דא שמא קדישא. דבגלותא איהו לאור יומם מלגו דא יקו"ק. אבל לנוגה הירח דא אדני". דבשמא קדישא אתמר זה שמי לעלם (שמות גטו) [לעלם] כתיב לאסתתרא לגו. אבל לזמנא דאתי ה' יהיה לך לאור עולם ודאי. דשכינתא איהי סיהרא, לזמנין אתגרעת ולזמנין אתמליאת. וישראל כגונא דא לזמנין סלקין לזמנין נחתין. אבל מסטרא דקב"ה ואהיבו כצאת השמש בגבורתו (שופטים ה לא) דשמשא מזמנא דנפיק, בתוקפיה איהו. דשכינתא איהי גלגל שחוזר בעולם (שבת קנא:): לזמנא בטליקן לזמנא בנחיתו. ומסטרא דילה אתמר בישראל והיה זרעך כעפר הארץ (בראשית כח יד). ומסטרא דקב"ה ככוכבי השמים (שם כב יז). אבל לזמנא דאתי כלא מסטרא דקב"ה יהא תדיר. כי ה' יהיה לך לאור עולם. ושכינתא יתמר בה והיה אור הלבנה כאור החמה. כדין ושלמו ימי אבלך, דלא ישתכח תו שליטו לסטרין מסאכין כלל.

קם רעיא מהימנא ואמר ליה, בריך אנת אליהו למארי עלמא, דאנת זמין למיקם בשלמא דא, דכתיב בך הנני נותן לו את בריתי שלום. תמן ר"ו קטיעא בגין דאבתריה אשתכח גלותא. אבל לזמנא דאתי תהא ר"ו שלימא,

עב תיקונים תיקונא לי לא חדשים

לחברא בה קו"ש, ולחברא בה תרין משיחין. דמסטרא דצדיק את פנחס, דכליל תרין אחרנין דאתמר בהו פנחס [אצ"ל: פנחס]. ומסטרא דשכינתא אליה"ו דאיהו ב"ן. ואתמר כך והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם (מלאכיג'כד). דצדיק איהו קישורא דכל ספירן, וכך יתקשרון כלהו בקישורא חדא כדקא יאות.

קם אברהם סבא חסידא פתח ואמר (בראשיתא א-ג) בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ והארץ היתה תהו ובהו, בגלותא. וחשך על פני תהום דא חשוכא מסטרא דשכינתא, דביה מתתקפין כלהו סטרין מסאבין. בג"כ על פני תהום. ויאמר אלקים יהי אור מסטרא דדכורא. וירא אלקים את האור כי טוב דא אור דאתגניז דיתגלי בעלמא, ודא זמנא דפורקנא. כדין (שם שם ט) יקוו המים מתחת השמים וכו'. מאן מים. אלא אלין מים הזידונים (תהלים כדה). דבשעתא אחרא אתתקפו לשלטאה בעלמא. ובההוא זמנא יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד, ורזא דמלה גרים גוררים הם לעתיד לבא (ע"זכד). כדין ותראה היבשה. דבזמנא אחרינא כתיב אל תראני שאני שחרחרת (שיר או) בגין קליפין דסחרן לה. אבל בזמנא דמתכנשין כלהו, ומשתעבדן תחות רגלאה, אתמר בה ותראה היבשה.

כדין (בראשיתא יא) תדשא הארץ דשא עשב. ורזא דא כי כארץ תוציא צמחה וכגנה זרועיה תצמיח (ישעיה סא יא) אלין דרגין נהירין קדישין דנהרן בשכינתא, דלא אתחזיין בגלותא. ובההוא זמנא יתחדתון בתיקונא שלים. כדין כמה נטיעין מתנטען תמן, ואינן נשמתין קדישין דישראל. וכמה מלאכי עלאי דאתמר בהו ישרצו המים שרץ נפש חיה ועוף יעופף על הארץ (בראשיתא כ). ואחרנין דאתמר בהו תוצא הארץ נפש חיה (שם שם כד). שלימו דכלא נעשה אד"ם בצלמנו כדמותנו (שם שם כו) דא מלכא משיחא אידם דיד מ'שיח שלימו דכל תיקונין. בההוא זמנא ויכלו השמים והארץ וכל צבאם ויכל אלקים ביום השביעי (שם סב) דכל תיקונין אלין שלימו דשיתא יומין למיתי לשביעאה, דאיהו אלף שביעאה, שבת קדש שבת לה' ודאי, עד דיחדש קב"ה לעלמא בחדתותא אחרינא דלא אשתמודע ולא אתחזי. זכאה חולקהון דישראל בעלמא דין ובעלמא דאתי.

תיקונא תלתין וחד

ולכל היד החזקה בזמנא דפורקנא. דכדין יתחדתון קטרין לאתקשרא עמא קדישא בשרשיהון כדקא יאות. אי תימא קטרין חדתין. לאו הכי אלא חדתותא דקטרין. ורזא דא ברית דגור בהדייהו כד נפקו ממצרים, ויגזור

בהדייהו לזמנא דאתי. ודא יד החזקה, דבה אתגזרו ישראל במצרים לאעברא ערלה מינייהו. לבתר אתקשרו בשרשין עלאין, כומנא דאתיהיב לון אוריתא, דאתמר ביה נפשי יצאה בדברו (שיר הו) לאתדבקא במלכא. ובג"כ כתיב (שמות יט ד) אתם ראיתם אשר עשיתי וכו' ועתה אם שמוע תשמעו בקולי ושמרתם וכו'. דהא לא יכילו ישראל לאתדבקא במאריהון בדכיקותא שלים עד דאתגלי עלייהו ושמעו קליה. בג"כ אם שמוע תשמעו בקולי ושמרתם את בריתי, דא ברית קדמאה דיהיב להו במצרים. כיון דשמעו קליה אתדבקן ביה כל חד כדקא חזי. מתמן ולהלאה (שם כ ט—כ) אתם ראיתם כי מן השמים דברתי עמכם לא תעשון וכו', דהא כיון דאתקשרו ענפין בשרשיהו, מתמן ולהלאה לא יהא מאן דאפריש לון, ולא יהא מאן דייקום בינייהו. בג"ד לא תעשון אתי וכו'.

כגונא דא לזמנא דאתי דקב"ה יעבר מישראל כל זיני מסאבותא, דכתיב וטהרתם מכל טומאותיכם וכו' (יחזקאל לו כה). ודא לכל היד החזקה לאעברא ערלה מינייהו. לבתר ולכל המורא הגדול, בשעתא דיתגלי קמיהו מלכא קדישא בכל עטרין דיליה, דכתיב הנה אלקיננו זה וכו' (ישעיה כה ט). דכמה זמנין יתגלי קמיהו מלכא קדישא לאתדבקא ביה. אבל ביומא דישתלים נייחא דישאל בתר קרבא תקיפא, ונייחא דכלא, יתגלי קב"ה לקמיהו ויתדבקן ביה כלהו דכיקותא דלעלמין. וקרבינן יקרבו בההוא יומא לסלקא ענפין לשרשיהון. דהכי קריבו על טורא דסיני, דכתיב ויעלו עולות וכו' (שמות כד ה) בגין לסלקא גרמיהו לגבי עילא. כדין ויחזו את האלקים ויאכלו וישתו (שם שם יא). בקדמיתא ויקרבו, מתתא לעילא. לבתר ויאכלו וישתו, בנהורא דנחית מעילא לתתא. וכלא הכי יהא לזמנא דאתי. זכאה חולקהון.

והא מט"ט שרא רבא אתי פתח ואמר, ר' ר' אנת נהירו דנהיר בעלמא, ומינך מתנהרין כמה אחרנין לאנהרא לכל סטר. ורזא דא דהמשכילים יזהירו כוהור הרקיע ומצדיקי הרבים ככוכבים וכו' (דניאל יב ג). דהא שמשא נטיל כל חילא לאפקא לעלמא. לבתר מיניה אתפרש חילא לכלהו כוכביא, וכל חד עביד דיליה בעלמא. ורזא דא שרי אלפים שרי מאות שרי חמשים ושרי עשרות (שמות יח כא). דהא מילין מסתדרן הכי בסידורא שלים, דא בתר דא כדקא יאות. ומשה בקדמיתא איהו הוה קאים לדברא כל ישראל, דאתמר ביה שקול משה כששים רבוא (עי' מכילתא יתרו א). ועכ"ד אמר ליה יתרו (שם שם יח) נבול תבול וכו', דכלא ברזא עלאה. דהא מילין לתתא אצטרין למיהוי כגונא דלעילא, ואי לית אינון הכי לא מתקיימין בקיומא. בג"כ נבול תבול וכו' דהכי לא מסתדרן לעילא, אלא ברזא דשרי אלפים שרי מאות וכו'. משה לעילא מכלהו, כללא דכלא, ומיניה מתפרשאן לנטלא כל חד מאינון רישין בקדמיתא. ותחותיהו מתפרשאן כל שאר משריין. כדין וגם כל העם

הזה על מקומו יבא בשלום, לאשתכחא כל חד בדרגיה דחזי ליה, ולא כלא בכללא חד בערבוכיבא. בשלום, דכלא נטיל מההוא שלמא עלאה.

ופיקודא דא אתחזי ליה למשה לאתפקדא. אלא בגין דייתי יתרו ויזכי ביה. דהא איהו מאינון יועצין דפרעה הוה, ומשיך חילא למצרים מסטרא דחכמה, ואיוב מבינה, ובלעם מדעת. ובגין דערק ולא בעא למהוי לאתקפא למצרים, זכה לסדרא להו לישראל בסידורא שלים. ורזא דא חכמה, דאתמר בה כלם בחכמה עשית (תהלים קד כד). בגין דא והיית לנו לעיניים (במדבר י לא) מסטרא דחכמה. ולזמנא דאתי הכי נמי כלא יסתדר בסידורא דא, למהוי אינון רישין עלאיין, יזהירו כזוהר הרקיע. ומינייהו מתפרשאן כמה אחרנין דמתפרשאן לסטרייהו הכא והכא, לדברא להו לישראל. וכלהו נטלין מאלין דקיימין עלאיין על כלא.

ועכ"ד כלא מירושלים יפוק. דירושלים תמן קיימין קדמאין דכלא. ומתמן כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים (ישעיה ב ג). ויטלון בקדמיתא כל אינון אחרנין למיהב לעמא בסידורא שלים. וכלהו יתערון לגבי שרשא דקאים בירושלים. ויתמר ביה יובילו שי למורא (תהלים עי ב). דבהמ"ק תמן ולכל המורא הגדולא, בגילויא דקו"ש דיתגלון תמן על אינון משיחין, ואחרנין דעימהון. ותמן ייתון תלת זמנין בשתא כלהו אחרנין, לנטלא מנהון ככוכביא משמשא. ועוד ביומא דהקהל, בזמנא דמלכא מתתקף לאמשכא חילא לכל ישראל לכל שבע שנין. אבל בכל שתא, ודאי תמן ייתון לאתתקפא בגין כל ישראל. זכאה חולקהון.

תיקונא תרין ותלתין

ולכל היד החזקה בזמנא דעאלו ישראל לארעא. דכדין כלהו סטרין מסאבין דהוו מתאחדין תמן, אתכנשו כחד לאתתקפא לקבלייהו. מאן אינון. אלין ל"א מלכים. ורזא דמלה, ישראל מסטרא דאברהם הוה להו למיעל לארעא בנייחא דכלא, מסטרא דימינא, אל ודאי. דאתמר ביה וארא אל אברהם וכו' באל שדיא (שמות ו ג). דשדי איהו צדיק ונטיל מכל ספירן. וכד נטיל מימינא אקרי הכי אל שדי. וכד נפקו ממצרים, אי לא חבו, הוו צריכין למיעל ברזא דא לארעא בנייחא דכלא בלא קרבא. ורזא דא משה, א"ל שד"י, דעל ידו אצטרין להו למיעל.

כיון דחבו חילא דא לא אתקיים. ובזמנא דעאלו חשבו סטרין אחרנין דבחילא

א. עי לעיל תיקון ל'.

א. עי לעיל עמ' ס"ט — שהאבות נכללים באברהם מסטרא דא — ל.

תיקונים תיקונא ל"ב ל"ג חדשים עה

דא יעלון. מיד אתחקפו לקבלייהו תלתין וחד לקבל א"ל דא. כדין אצטרין לאתערא יצחק בתוקפיה על ידא דיהושע. ומשה בגין דאיהו כרוז דאל שדי לא אעל לון, אלא יהושע דאתמר ביה כאשר הייתי עם משה וכו' רק חזק ואמץ (יהושע א ה) מסטרא דאלקים ולא מסטרא דאל. ועכ"ד כלא אומין משה. בג"כ ולכל היד החזקה, חזק ואמץ ודאי. ובקדמיתא אילו זכו ישראל במצרים, בנייחא הוו נפקין ובנייחא עאלין. וכיון דלא זכו אתמר למשה עתה תראה (שמות ו א) ואין אתה רואה במלחמת ל"א מלכים. ועכ"ד אי בתר דנפקו לא חאבו, הוו יכלין למיעל בנייחא. אלא רהא גרים להאי.

ולזמנא דאתי ייתי משה לאשלמא תיקונא דלא אתתקן על ידיה בזמנא קדמאה. כדין והיתה מנוחתו כבוד (ישעיה י א) בזמנא דכתיב וברחמים גדולים אקבצך (שם נ ד) א"ל ודאי. בג"ד ולכל היד החזקה, לאפקא אינון מסאבין מארעא. ולכל המורא הגדול, לבתר דקיימו בארעא דידחלון מינייהו אינון מסאבין דלא לאתקרבא להו. ואלמלא חבו בארעא תיקונא דא הוה סליק ואתתקף. כיון דחבו כתיב על נהרות בבל שם ישבנו גם בכינו (תהלים קלז א) דתמן אתגלי להו משה רעיא מהימנא ובעא לאתקפא תיקונא כבקדמיתא ולא יכיל. כדין שרו כלהו [ו] בכיין. ובזמנא דאתי ייתי איהו לאשלמא כל תיקונין כדקא יאות.

תיקונא תלתין ותלת

ולכל היד החזקה בזמנא דקיימו ישראל על טורא דסיני לקבלא אוריתא, וקב"ה אמר למשה הגבל את ההר וכו' (שמות יט כג) תרין יומין אמר ליה. ואלין חו"ג, למיתי לאוריתא ודא עד"א. ומשה הוסיף יום א' מדעתו (שבת פז). ודא דעת דיליה ממש. דאתמר ביה משה זכה וזיכה את הרבים (אבות ה כא). וקב"ה בעא הכי למיהב זכותא למשה ולישראל. דאיהו לא יהיב להו אוריתא. לאתקנא אלא מסטרא דלתתא דאינון שיח סטריין. ואינון אתקריבו לנטלא לה מסטרא דלעילא נמי, לאשלמא תיקונא שלים כדקא יאות. ובג"ד רחים להו קב"ה וחביב להו. ורזא דא נעשה ונשמע (שם כ ד) בחו"ג דדעת. ובהו מי יתן והיה לבכם וכו' (דברים ה כו) בגין דאתמסרו מגרמייהו ליתיר ממאי דבעי למיהב להו מלכא. ולקבל דא יזכון לתורה חדשה לזמנא דאתי. אבל הכא תליא רחימו דישאל, דאתמר בהו צדיק מושל יראת אלקים (שמואל ב כג). ורזא דא ולכל היד החזקה דעיילין בלא בר. דהא מסטרא דלתתא עבדין חובה דלהון. אבל בגין דאתמסרו לפולחנא עלאה, אינון חסידים לפנים משורת הדין.

א. ע"י ביאורו באגרות ס"י כ"ו (אוצרות רמח"ל עמ' שני"א).

ולכל המורא הגדול, בזמנא דכתיב ויוצא משה את העם וכו' (שמות י"ז). ורזא דמלה ויהי קול השופר הולך וחזק מאד (שם י"ט). דכמה דאיהו הוה מתגלי, הכי הוו ישראל מתקרבין לקבליה לאתקפא ליה, ואיהו מתתקף יתיר. וכלא עביד משה לטיבותא דכל ישראל. בג"כ ויוצא משה את העם לקראת האלקים וכו'. דכמה דהוו דרגין מתגליין, הכי הוה משה מקרב להו לישראל לגבייהו לאתקפא להו, ואינון מתתקפן תדיר. בג"כ הולך וחזק מאד. וכמה דמשה אתער לגבי עילא, הכי אתער יתיר נמי לגביה ואתער תדיר. בג"כ משה ידבר והאלקים יעננו בקול. ורזא דא ולכל המורא הגדול, הגדול דמתרבי ואזיל, הולך וחזק ודאי.

והא אברהם סבא חסידא אתי פתח ואמר, ר' ר' ודאי בזמנא דקיימו ישראל על טורא דסיני כלהו דרגין עלאין אתגליאו עליהו והוו מתקשרן בהו, ואינון תאיבין לאתקשרא יתיר. אבל כל מה דהוו תאיבין הכי הוו מתגליין עליהו נמי יתיר. ורזא דא (שיר א ב) ישקני מנשיקות פיהו וכו'. דהא כל דרגא דהוו מתדבקן ביה, הוו תאיבין לאתדבקא במאי דגניז יתיר, ואמרין ישקני מנשיקות פיהו וכו'. ומיד אתגליא ליה ואינון אמרין כי טובים דודיך מיין. והכי הוו מתגברן ומתתקפן תדיר. בג"כ הולך וחזק מאד. לבתר כלא אתקשר בקישורא חדא בא"י דקיימת עליהו. ורזא דמלה במשוך היובל המה יעלו בהר (שמות י"ג) דכדין כלא אתקשר בההוא יובילא וסליק לעילא, והכא תליא פולחנא דישראל גו סתימו עלאה ודאי.

והא אליהו נביאה מהימנא אתי פתח ואמר, לך ה' הגדולה והגבורה וכו' (ד"ה אכטיא), מאי חמא דוד לאדכרא הכא דרגין אלין. אלא כלא רזא עלאה ודאי. בשעתא דהוו ישראל במדברא אתתקן תיקונא דמשכנא. ואינון בד' דגלין אתפרשו כלא ברזא עלאה. כיון דאתו לבי מקדשא ההוא סידורא לא קאים, אלא סידורא אחרא. אמאי הכי אלא שכינתא מגו חביבותא דחביבת להו לישראל, הכי אבתייהו אתתקנת בכמה לבושין משניין אלין מאלין, ואתחזיאת בכמה תיקוני קישוטין, כלא לפום זמנא כמה דאתחזי. ובמדברא הכי אתפרש ברזא דד'. דהא בההוא מדברא הוו שלטין ד' רישי מסאבותא, נחש שרף ועקרב וצמאון אשר אין מים (דברים ח טו). לקבל דא ד' דגלין לאכפיא לון. אבל כד עאלו לבי מקדשא, כדין אסתדרו סידורין באורח אחרינא. והכי בכל שרא ושרא דאזלין ישראל תחותיה, שכינתא אתחזיאת הכי בסידרין עלאין, לפום סדרין דההוא וברבא ממש. ורזא דמלה לסוסתי ברכבי פרעה דימיתין רעיתי (שיר א ט). דהא כמה דאתחזיאו אינון סדרי משריין, הכי אשתכחת שכינתא לקבליהו.

ובההוא זמנא דאתגברו ישראל לבי מקדשא, שארי תיקונא דמקדשא לאתתקנא. ובמשכנא כתיב ויקחו לי תרומה מאת כל איש (שמות כה ב) דשכינתא

תיקונים   תיקונא ל"ג   חדשים   עז

הכי צריכה לאתנטלא מכלהו דרגין דמלכא. אבל במדברא אתנטילת ברזא דההוא תיקונא דאתחזי. והשתא אתנטילת באורח אחרינא לפום רזא דאתחזי. בג"כ הכא אסתדרו סדרין לך ה' הגדולה וכו' לך ה' הממלכה. ועכ"ד סדרין לא אשתלימו בסידורא שלים דאתחזי לפום רזין עלאין לישראל דוקא, אלא בזמנא דשלמה מלכא. דכדין כלא אסתדר ברזין דלא אסתדר בזמנא אתרא, דאתחזי לישראל ולא לאחריני. וע"ד תוהת מלכת שבא ודאי.

ות"ח רבזמנא דבעא שלמה לאעלא ארונא לגו בק"ק אתדבכו תרעין. וכלא איהו רזא עלאה. דהא דא יתורא עלאה דלא יכיל לאשתכחא לתתא בהאי עלמא. ואפילו דאמר ויבא מלך הכבוד (תהלים כד ט) ודא קב"ה, לא אתחזי תקונא לאתחקנא. עד דאדכר תיקונא עלאה בזמנא דקבילו ישראל אוריתא. ורזא דא ה' צבאות, בזמנא דקיימו על טורא דסיני ואשתמודעו כלהו נשמתיין דאינון משריין דמלכא, בנין דיליה, ואתקשרו ביה, ולהו אתמסר תיקונא דא תיקונא שלים.

ות"ח בזמנא דקיימו ישראל על טורא דסיני אתחזיאת (בכלהו) שכינתא בכלהו סדרין דיכלת לזמנא לאתחזאה. ורזא דמלה ולכל המורא הגדול. הגדול בגין דכליל כלא. ולכלא אודמנו ישראל ע"י דמשה. ורזא דא ויוצא משה את העם וכו', דכמה דאתגליאו דרגין לפום רזין לאשתכחא לכל זמנא, הכי אודמנו ישראל לקבלייהו ודאי. זכאה חולקהון.

והא מט"ט שרא רבא אתי ואמר, ר' ר' והמשכילים אלין טעמים ונקודות. זיהירו כוזהו הרקיע דא ספר תורה דתמן קיימן תגין ואותיות. ובשעתא דסלקין למקרי ביה אתערו אינון טעמים ונקודות לאתגלאה בהו.

ומאן דסליק לס"ת אצטריך ליה לברכא בקדמיתא, בגין דיתמשך חילא לגרמיה לאתקנא תיקוניה. ורזא דמלה כל המברך מתברך (סוטה לח). ואי תימא מאי ברכתא. אלא כד"א ברך ה' חילו ופועל ידיו תרצה (דברים לגיא). דאי לאו דקב"ה יהיב חילא לבר נש, לא יכיל איהו לאתקנא תיקונין לעילא כלל. ואיהו קרי ואמר מי הקדימני ואשלם (איוב מא ג). אלא ברך ה' חילו, בקדמיתא, למיהב ליה חילא ודאי. לכתו ופועל ידיו תרצה. בגין כך מאן דברין משיך ברכתא לגרמיה חילא ותוקפא לאתקנא ההוא תיקונא.

וברכתא אשר בחר בנו וכו' נותן התורה, דא א"י. דאורייתא איהי לתתא, ומאן דבעי לאתקנא לה, אצטריך לנטלא רשו מאי, דאיהי שראת עלה תדיר. ומאן דנטיל לה בלא ברכתא אחזי פירודא ח"ו, וכאלו גוזל לה. ורזא דא על עזבם את תורת (ידימיה ט"ב) והא אתמר (נדרים פא.). בג"כ אצטריך דלא למפתח ספרא עד דמברכין. אלא בקדמיתא יחמי באן אתר קיימין, ויסתום

ספרא, דעד לא נטיל רשו מאי. כדין אצטריך ליה לאהדרא אפיה לימינא, ורוא דמלה ותורה אור (משליוכג) בגין לאתערא תיקונא באתריה כדקא יאות. וכד חמי באתר דקיימין ביה, יתער לאתערא תיקונא בברכתא לעילא.

ומאן דידע רזין גו צירופי שמהן כדקא יאות, יכיל לאמשכא מעילא לתתא נהירו תקיפא. ואי תימא מאי צירופי שמהן. ת"ח לית לך קרא דלא אצטריפו ביה כמה צירופי שמהן. וכל קרא מתחבר תדיר רישיה בסיפיה וסיפיה ברישיה, כלא ברזא חד. שרי משירותא לסיומא. וסליק אבתריה מסיומא לשירותא. כגונא דא כלהו פרשיין דאינון פתוחות וסתומות, כלהו מתקשרן הכי, שירותא וסיומא, לאתחברא כחדא בכלהו אתון דלהון. בג"כ ס"ת אצטריך למיהוי שלים בתיקונא כדקא יאות דחסירות ויתירות. דהא אי את חד דאצטריכת לא אתחזיאת, או דאשתכחת יתיר, צירופא לא סליק באתווי בההוא פרשתא. אלא כלא יהא בתיקונא שלים כגונא דלעילא.

ואי תימא רזא דפרשיין מאי איהו. ת"ח דהכא ודאי רזא עלאה לחכימי לבא אשתכח. בשעתא דאתערו כלהו רזין דבריין דעלמא, כלא כליל באורייתא לאתקנא לעילא כדקא יאות. כלא אתפרש בה, ואינון ה' ספרין דאורייתא. ואי תימא אמאי ה'. אלא רזא דמלה מקצה השמים מוצאו ותקופתו על קצותם (תהליס יטז) מה' נטיל ולה' אויל. דכתיב ורח השמש ובא השמש (קהלת אה). בג"כ כלא בה' אשתכח. אבל רזא דכלא, אי עלאה דאיהי ה' מדידת משיחן כגונא דא, לאשתכחא ברזא דילה כלא כדקא חזי. בג"כ ה' ספרין אינון, ואינון ה' זמנין אור ואתמר (ת"ז ל"ג דף ע"ז).

לבתר אתפרשו פרשיין ברזא דלהון. מאי רזא. אלא מלה דא בסוד העיבור תלית, דאיהו רזא עלאה דלא אתמסר אלא לישראל, בגין דאיהו סתימו טמירו עלאה דקב"ה, איך מדבר עלמין באורח קשוט. ולא אשתמודע לבר אלא לישראל דאינון בנין חביבין דיליה, ומסר להו כל רזין דיליה. ת"ח בכמה סטרין אתפרשו דרגין לעילא, וכלא אצטריך ודאי. אבל כל חד לעבידתיה. אבל כללא עלאה דקאים לדברא עלמא באורח קשוט, דא רזא דסוד העיבור ודאי, דהא הכא מתפרשאן דרגין לדברנותא דעלמא. ות"ח שמשא וסיהרא אלין קיימין לאסחרא עלמא. אבל שמשא אסחר ליה בייב ירחין, וסיהרא בכל ירחא, וכלא אצטריך הכי. דשמשא בזמנא דנפיק מגו ההוא סתימו, חילא נטיל ליה לדברא עלמא, כל מאי דאצטריך. וכלא אתכליל בתריסר, לקבל תריסר שבטין קדישין, דהכי קאים שרשא דכל נשמתין, והכי אשתרשו כל בריין דעלמא. ולזמנין אינון תליסר, ודא לקבל לוי דלא סליק במנינא בהדי אחוהי. אבל כלא רזא איהו.

ושכינתא דאיהי סיהרא, אפיקת עובדין דקב"ה לעלמא. בג"כ כל חילא

וחילא דנטלת מיניה, ביה אסחרת גלגולא בכל עלמא, עד דישתכחון מילין שלימין בכל חיליהון, ולבחר תריסר ירחי יהדרון מילין כבקדמיתא. ועכ"ד אית יומין דאוסוף שמשא על סיהרא, ובגינייהו אשתכח עיבורא דירחא. ורזא דא שמור את חודש האביב (דכריס טזא) שיהא אביב בזמנו (ספרי שם).

ת"ח אע"ג דמילין קיימין לתתא בקו"ש, אבל אי עלאה קיימת עלייהו תדיר ולא שבקת לון, בגין לאתקפא מילין כדקא חזי. ובגין דישתמודע דכלא קאים בחיבורא עלאה ולית פירודא כלל ח"ו. ורזא דא ירחין מעוברין, ורזא איהו. דהא בגין חילא דא דנטיל שמשא יתיר, מרזא דאי אינון. אבל שכינתא לא נטלת חילא אלא ממלכא. וכד אתתקפת אי בנהורין דילה, אשתמודעת ואתחזיאת, ובגינה אשתכח ההוא יומא דריש ירחא יתיר. בגין דחד איהו מסטרא דז"א וחד מסטרא דאי. ולפום סדרי רזין, ה' ירחין אינון מליאים, ברזא דה' עלאה דאתפשטת לתתא. ותרין אשתארו לאשתמודעי, לפום דברנותא דעלמא, חד מסטרא דז"א וחד מסטרא דאי. וכד אינון כסדרן אי שלטת בדילה וז"א בדילה. וכד אינון מלאים, בגין דאי אתקיפת נהורא כמה דאתחזי לפום ההוא זמנא. וכד אינון חסרין אי נמי אסתירת נהורא לאקמא מילין בתחומייהו.

אבל בזמנא דאתחזי, אי אתתקפת בדילה, ואתגלי ירחא חד בגינה, ודא חודש העיבור. וכלא בגין ניסן דיהא בזימניה. דירחין מניסן עד תשרי אינון דנוק, והכא אצטריך שמירה. ומאן נטר. אלא אי עלאה נטרת ודאי. ורזא דא וא"ו. דאי טמירא איהי לגו מסטרא דאי. ולזמנין דאתגליאת, ואינון תליטר. ודא לוי מסטרא דאי דאתפרש לפולחנא קדישא לעילא, ולא קאים בחושבנא.

ואי תימא אמאי אקרי עיבור. אלא דבשעתא (דאתערו) [דאתעברו] בנין בגו אמהון, אתתקפו בהאי קשורא דלא לאתפרשא מינה, אבל רזא סתים לגו ודאי, דקו"ש כלא נטלין מאי, ולא עבדין אלא כפום מאי דנטלין מינה, ודא גלגול, דאתמר ביה והוא מסיבות מתהפך (איוב לז"ב) גלגל שחוזר, דאי אתפשטת גו בנהא כנשמתא גו גופא, והכי אניעת ליה לההוא גופא דאיהו בנין דילה. אבל עיבור, בזמנא דאתעברת בגוייהו, כגון עיבור נשמתין אשתדומדעת [אצ"ל: ואשתמודעת] לאתחזאה. ות"ח כלהו אלן מילין סתימין אינון לעילא מסט' דאי ודאי. ובג"ד אומין דעלמא לא קיימין בהו ולא יכלין למיקם בהו. דדא רזא סתים דאתמסר ברחימותא לישראל, ואסיר לגלאה ליה לאומין כלל.

ות"ח הכי על סידורא דא אסתדר. דברנותא דעלמא ודאי. והכי אתפרשת אורייתא בדרגהא לאקמא תיקונא. וכפום יומי שבת דאשתכחו, הכי אשתכחו פרשיין. ואי תימא יתיר אינון. הכי איהו ודאי. אבל הכא רזא. פרשיין מסטרא דז"א, ולכל פרשתא ותיכא אשתכחת לעילא כדקא חזי. ולכל שבת אשתכחת

פרשתא ברזא דיליה ממש. ולזמנין אית תרין פרשיות. ורזא דא חיבורא דאי' דאתגליאת, ואשתמודעת בהדי ברה. ועכ"ד חד אינון ולא מתפרשאן. ולזמנין מתפרשאן מינייהו, בשתא דעיבורא ודאי. דהכי אשתמודעת לעילא, אי' בהדי ברה.

ת"ח תיקונא דא קאים לדברא עלמא, לפום זמנא דאתפרש בדרגוהי. ותיקונא סליק ביומא דשבתא באינון דסלקין למקרי באוריתא. ופחות מז' לא סלקין. דהא תיקונא דא אצטריך לתיקונא דאתחזי בעלמא. בג"כ כלא לפום רזין דדרגין בשלימו אצטריך. אבל בשאר יומין לאו אינון הכי, אלא בארחין אחרין מתפרשאן רזין, ולא אצטריך אלא מאי דאצטריך.

אבל רזא דפרשיין בחושבנא דקראי, לפום שיעורא עלאה אתשערו, לפום צירופי שמהן דאצטריפו לאתכללא בהו כל בריין וכל מילין דעלמא ודאי. וכל פרשתא זעירתא, כללא חד דאינון צירופין דתליין מדרגא חד עלאה דחבר לון. אבל ת"ח תיקונין אלין מסטרא דאו"א אינון, דאינון בנינא לה לאוריתא הכי בכמה רזין עלאין. ואינון אקימו כלהו צירופין דאתחזיין לאתחברא כחדא. ובג"כ אינון פתוחות וסתומות. פתוחות מסטרא דחכמה פתח. סתומות מסטרא דבינה צירי. צייר וחתים. וכלא במנינא קאים לפום סתימו דשיעורא עלאה.

וההיא פרשתא אשתכחת כגון רישי משריין, וממנא קאים לשמשא לה, וכמה משריין מתפרשאן תחותיה לפום צירופי שמהן, ולפום אתוון דאתכלילו תמן בשיעורא שלימ. ובזמנא דצירופין מצטרפן, סליק צירופא מעילא לתתא, ואהדר מתתא לעילא ואתחבר רישא וסופא כחדא. כלהו צירופין מצטרפן בינייהו. כיון דאלין מצטרפן נהירו נטיל לתתא לההוא ממנא דקאים לשמשא לה, וחילא אתפלג לכל משריין דיליה כדקא חזי. אשתכח שיעורא דפרשיין, לפום תיקונין עלאין דאתקינאו בה או"א לאקמא כל מלה באתרה כדקא יאות. שיעורא דקריאן, שיעורא דתיקונא דמתקני ישראל בכל שבתא לאתקיימא תיקונא עלאה. ובגין תיקונא, אצטריך לכרכא בכרתא בקדמיתא כמה דאתמר.

ומאן דידע לאתערא ברזין עלאין, בזמנא דחמי באן אתר קיימין בספרא דא, יטול ברעותיה בזמנא דבריך ברכתא, בגין לאמשכא חילא לפום דרגא. ואצטריך ליה לחברא תרין אתוון. את בתראה מקריאה קדמאה, ואת קדמאה מקריאה דאתחזי ליה, לחברא להו כחדא. וניקודא דלהון, ניקודא דאוריתא דא חולם. כרין מתחברן דרגין אלין באלין, וחילא נחית מדרגא לדרגא, עד דאתמליין כלהו חילא ובכראן ותיקונא סליק כדקחזי.

לתר דקרי אצטריך לגללא ליה כדבקדמיתא. דהא בשעתא דפתח ליה בתר דנטיל רשו, בההיא ברכתא אתגליין נהורין לאתקנא ברזא דטעמים ונקודות כמה

דאתמר. לבתר גלל ליה, דהשתא אתהדרת מלה בסתימו לגבי קצה תתאה, בההיא ברכתא אחרונה וכלא אצטריך. והכא נמי אצטריך לאהדורי אפיה לימינא, דאורייתא כלא ברזא דימינא, ותורה אור (משליו כג) ודאי.

כדין והמשכילים יזהירו כוהר הרקיע (דניאל ב) טעמים ונקודות דמתגליין בקריאה דס"ת, ואתתקן בהו. דהא עד לא נחתין הכי לתתא לגביה, סתימון אינון. וכד נחתין מתגליין ביה. בג"כ יזהירו כוהר הרקיע דייקא. דהא בגו ההוא זוהר דאורייתא אתחזיין אלין מנהרן ושלטין. ובזמנא דאתיהיבת לישראל אורייתא על טורא דסיני, מסטרא דקו"ש אתיהיבת. אבל תמן נמי אתיהיבו טעמים ונקודות מסטרא דאו"א. כדין משה ידבר והאלקים יעננו בקול (שמות יט ט) וזא דא המשכילים יזהירו כוהר הרקיע ודאי. דמשה הוה מליל באינון טעמים ונקודות, לאמשכא לון מלעילא לתתא לגבי אורייתא. והכי הוה מתמשכן וכלילן בההוא קלא דאיהו זוהר הרקיע, אורייתא ודאי. בג"כ יעננו בקול. בג"ד יוצא משה את העם וכו' (שם שם יז) דהא כמה דאזדמנו דרגין לעילא לאתתקנא בכמה תיקונין, הכי ישראל לתתא. ובמשה כתיב וגם כך יאמינו לעולם (שם שם ט) דהא כדין חמו חיליה ודאי, לאמשכא מילין בתיקונא שלים מעילא לתתא. ובג"ד לכל המורא הגדול דאסגי ואזיל ודאי. זכאה חולקהון דישראל בדו"ד.

והא אליהו נביאה מהימנא אתי פתח ואמר, ר' ר' ודאי והמשכילים יזהירו כוהר הרקיע אלין טעמים ונקודות. דבשעתא דישראל קיימין בצלותא כמה תרעין מתפתחן בגינייהו. ואתמר בהו אדני שפתי תפתח (תהלים ג). ואדני איהי תרע"א, ודא פומא. במאי אתפתח. אלא בפומא דאתפתחת לצלותא אתפתחת האי תרעא לגבה, בתרין שפון ודאי, דמינייהו תרין דלתות קיימין בההיא תרעא לפתחא לון ולסגרא לון לפום זמנא כמה דאצטריך, ואלין ג"ה.

ועוד, ג"ה תרין מזוחות, דבהו קיימין דלתות אלין, דאינון שכינתא עלאה שכינתא תתאה. ואצטריך למקבע מזוחה בימינא, ודא שכינתא, דתמן כתיבין שמע והיה אם שמע ודא חו"ג, דבהו תיקונא דשכינתא בימינא ושמאלא. ואצטריך לקשרא כלא בימינא, ודא נצח דכתיב ביה נעימות בימינך נצח (תהלים טזיא). כדין מזוחת ז"ז מו"ת. דבהוד, כל היום דוה (איכה א יג). אבל בנצח אתגטרת.

ועוד, נצח דא מב"ד. הוד דא מב"י. בזמנא דשכינתא אתקשרת במב"ד לימינא, כדין זו מות ממב"י ולא יימות, ויכול למפרק לה. ודא בועזי דאתמר ביה ופרשת כנפיך וכו' (רות ג ט). דא שדי דמזוחה, מב"י דאתקשר בימינא. בההוא

זמנא (שם שם יג) ליני הלילה בגלותא. אם יגאלך טוב יגאל, דא גואל קרוב דאתמר ביה טוב שכן קרוב (משלי כו). דכיון דאתקשרת איהי בימינא יכיל איהו למפרק לה בלא מותא. ואם לא יחפרן לגאלך וגאלתיך אנכי. ודוד בהאי אשתדל לחברא שמאלא בימינא. אבל בשעתא דחבו ירבעם ורחבעם אתפרשו דא מן דא, וס"א אתתקפת באינון עגלים. אבל לזמנא דאתי יהדר מב"י לאתקשרא במב"ד. וכדין והיו לאחדים בידך (יחזקאל לז) מב"ד בקדמיתא, ומב"י מתקשר אבתריה לאתקנא תיקונא שלים כדקא יאות.

ות"ח כמה תרעין אינון דמתפתחן לצלותא דישראל ודאי.

תרעא קדמאה תרעא דיראה. ועד לא יתפתח דא לית שום תרעא מתפתח.

דהא דא קאים קדמאה לכלא. במאי יתפתח. אלא להאי

אצטריך בר נש לשואה רעותיה בקדמיתא, ואתמר ביה ואני ברוך חסדך אבוא

ביתך אשתחווה אל היכל קדשך ביראתך (תהלים ח). ודא לקבלא עליה עול

מלכות שמים מסטרא דשכינתא בציצית ותפילין. בציצית לאסתרא תחות

גדפיך דשכינתא. בתפילין לקשרא לה עליה. בתפילין דרישא לקשרא לה

ברישיה בהדי קב"ה. בתפילין דדרועא לקשרא לה בדרועיה.

תרעא תנינא תרעא דניגונא. ודא מתפתח בזמנא דמטאן ישראל לפסוקי

דזמרה. דבשעתא דאינון מנגנין בהו בבי כנישתא, כמה מארי

דניגונא קיימין לנגנא אבתרייהו. וכד אינון מזמורין סלקין ברעותא דלבא

ובחדותא כדקא יאות, קב"ה מחבב לשירתא דישראל יתיר משירתא דמלאכי

עלאי. ואינון מלאכין לא מתקנאין בישראל, אלא אדרבא כלהו פתחין ואמרין

אשריך ישראל מי כמוך וכו' (דברים לג ט). בההוא זמנא אתוסף בהו נהירו על

נהירו חדותא על חדותא. ובג"כ כלהו תאיבין תדיר לטיבותא דישראל.

תרעא תליתאה תרעא דברכתא. תרעא דהיכלין עלאין, דכלהו קיימין

לאתתקנא על ידיהון דישראל. ואימתי מתפתחא. אלא

בזמנא דאמרין ישראל ברכו. דהא ממנא חד קאים ואקרי שמיה בְּרִיכָאֲלִי דא

ממנא על כלהו היכלין דקיימין לאתתקנא ברבויא דכל ברכאן, לאעלא שכינתא

לעילא מתתקנא בתיקונהא. בזמנא דהאי אתער, כלהו אודמנן לאעלא ברכאן

דישראל קמי מלכא. בג"כ עד לא ישירי בר נש באינון היכלין אצטריך לברכא

ברוך ה' המבורך וכו'. ודא בציבורא. ואי ביחידאה צלי אצטריך לשואה

רעותיה באלין מלין.

תרעא רביעאה תרעא דצלותא. בה אדני' שפתי תפתח. הכא כלא קאים

בלחישו. דהא אי' אודמנת לאעטרא עטרין לבנהא, דאיהי קול

דממה דקה (מלכים א יט יב). דקול אחרינא קאים לבר ואשתמע. אבל דא קול בחשאי דלא אשתמע. כדין כלהו קיימין בצלותין קמי קו"ש. וקרבין לגבי שכינתא בקדמיתא. ואיהי שאילת עלייהו מי אלה. אי אינון מאינון דמחברין מי באלה, ואלין דמשתדלין באוריתא לשמה, לשם ה' עלאה. דמאן דלא אשתדל לשמה מפריד ו' מן ה', אלה ממי. ואי אינון טבין אתמר בהו ואלה שמות בני ישראל וכו' (שמות א א) וכדין עלין לגו. ואי לא, מי בקש זאת מידכם וכו' (ישעיה א יב). לבתר שכינתא איתיתא לון קמי מלכא. ומלכא שאיל הכי נמי (בראשית מח ח - ט) מי אלה. שכינתא אתיבת ליה בני הם, אלין דמשתדלין עלי בכמה פיקודין בכמה תקונין. אשר נתן לי אלקים בזה, דא צדיק, דאתמר בהו זרע קדש (ישעיה ויג). מיד פתחין תרעין קמייהו ועאלין ומעטרין עטרין למלכא כדקחזי.

תרעא חמישאה תרעא דאוריתא. דא לא אתגליאת אלא בשעתא דקראן ישראל בס"ת בציבורא. דכדין תורה אתגליאת קמייהו ואתמסרת להו. ובג"כ גזירתא דא הות בגין דלא תשתכח תורה מישראל. אי תימא דאינון מבינין מאי דכתיב. לאו הכי, אלא דבה אתגלי גלויא דנהורא דקאים לאחסנא אוריתא לישראל ודאי. כדין והמשכילים, לאתקנא תיקונא שלים מסטרא דאו"א. כדין אתמר וזאת התורה אשר שם וכו' (דברים ד מד). ומלאכי עלאי אמרין מה רב טובך וכו' (תהלים לא כ) דא אוריתא. כדין (דברים ד ד) ואתם הדבקים בה' אלקיכם מסטרא דלתתא. חיים מסטרא דטעמים ונקודות. המורא הגדול, שמא שלים דאסגי ואזיל ודאי. זכאה חולקהון.

תיקונא תלתין וארבע

ולכל היד החזקה דא תוקפא דאוריתא פלפולא דילה. ולכל המורא הגדול דא בקיאות. ודא חמור דאוריתא. דביה יששכר חמור גרם (בראשית מט יד). ודא סיני דכליל כלא. והכל צריכין למארי חייטא (הוריות יד). והכי מביי אצטריך ליה לנטלא חילא ממב"ד, וביה עני ורוכב על חמור (זכריה ט ט). אבל מסטרא דמב"י בכור שורו הדר לו (דברים לג יז). ודא עוקר הרים, אלין טורין רמאין מסטר אחרא, דאצטריך לאעקרא לון ולטחנא לון עד דיפוק מינייהו מאן דאתחזי. ואית רוח גדולה וחזק מפרק הרים (מלכים א יט יא) דאתמר ביה לא ברוח ה', בגין דאיהו מפרק הרים דאינון הרים קדישיין. בגי"ד הכא מפרק כתיב ולא עוקר, משכר ולא עוקר. אבל הכא עוקר הרים, דהכי

אצטרין לאעקרא לון מסטר קדישא דבעיין לאתאחדא ביה. עלייהו כתיב (ישעיה נד') כי ההרים ימושו והגבעות תמוטינה. כדין וחסדי מאתך לא ימוש. דבומנא אחרא השיב אחור ימינו מפני אויב (איכה בג). אבל השתא וחסדי מאתך לא ימוש. וצדיק דאתמר ביה מפני הרעה נאסף הצדיק (ישעיה נו א) השתא וברית שלומי לא תמוט. בג"כ למב"י אתחזי דא לאהדרא ברית שלמא דא לאתריה.

תיקונא תלתיין וחמש

ולכל היד החזקה אלין מצות. ולכל המורא הגדול דא תלמוד תורה. דמצות בהו תנו עוז לאלקים (תהלים סח לה) דא שכינתא דאתתקפת בחילא ודאי, דבה תליא מעשה. אבל אורייתא ולכל המורא הגדול דאתמר בה וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך (דברים כח י). הגדול דסליק ואזיל עד רישא דכל דרגין.

והא רב המנונא סבא אתי פתח ואמר, ר' ו' ולכל היד החזקה אלין מצות ודאי. דבהו תנו עוז לאלקים דא שכינתא. עוז מסטרא

דצדיק דאתחבר בה. ורזא דא בועז, בו עז (זהר ח"ג רפ:), דעאל בימא בתוקפיה, דכתיב ביה ישיש כגבור לרוץ אורח (תהלים יט ו). ורזא דא יורה כחץ, דבחסד רהיט לגבי שכינתא. ושמאלא אתכליל תמן, דביה חרותא דזיווגא ודאי. ורזא דא יורה כחץ, ודא ח"ץ דיצ"חק, פנימאה לגו, דא פנימיותא דגבורה דאתבסמת בימינא. ואי תימא הא כתיב את העמוד השמאלי ויקרא את שמו בועז (מלכים א ז כא). ת"ח ודאי בגין דא קרי שמיה הכי, ומלה דא הא אתמרת. דהא לא אצטרין למיקרי להו בשמא, אלא בגין לאכללא שמאלא בימינא וימינא בשמאלא. אבל בועז לימינא איהו ודאי, ואתכליל תמן בשמאלא. ועוד, בועז בעד"א ואיהו בצדיק. ובגין דאתכליל לשמאלא איהו בהוד. ואשתכח בד' דרגין מתקשר וכלא איהי. ושכינתא איהי ד' דמתקשרת בד' אלין, ודא ד' דדוד. ועשר ספירן דילה ו"ד. כלא איהו דוד. ורזא דא ודוד מנגן ביד (שמואל א יט ט). ודא יד החזקה, בעוז דבועז דאתתקפת ביה שכינתא.

דמצוה דא שכינתא, וקב"ה אתחבר בה. ודא ו"ה. מ"צ דא י"ק. רזא דא יראה ואהבה דאתחברן בה. אבל בחילופא אינון. דאו"א קיימין בגו ז"א, ומתמן בחילופא דאתון נפקין לשכינתא. ודא חילופא בא"ת ב"ש דקאים בעד"א. כדין איהו נ"ר מצוה (משליו כג). ורזא דא או"א יאקקריק"ק. זו"נ יאקלוקקיי"ם יאקדונק"י. אבל אי לית תמן דחילו ורחימו, מ"צ אסתלק ואשתאר ו"ה. כדין

ואמר א"י אלקימו צור חסיו בו (דברים לב לו). אבל מצוה בדחילו ורחימו איהי מצוה כדקא יאות. בה ולכל היד החזקה ודאי.

אבל אוריתא, ותורה אור דסלקת לעילא לעילא. ודא המורא הגדול, עד ח"ס, דאתמר בה ים גדול ורחב ידיים (תהלים קד כה). דבה כולם בחכמה עשית, ותמן קיימת אוריתא. בג"כ כלא כליל באוריתא. ושכינתא מסטרא דא, רחבה מצותך מאד (שם קיט צו). דחכמה איהי ים שאין לה סוף. דכל מאן דאיהו עלה לחבריה אקרי לגבי א"ס. בג"כ ח"ס איהי א"ס לגבי אצילות. ושכינתא ברזא דילה רחבה מצותך. דשכינתא אתקריאת דמות דכל ספירן. ורזא דא ומה דמות תערכו לו (ישעיה מ"ח). דשכינתא לאו איהי דמות פרטי לשום דרגא, אלא מאנא לכלא, דמות דכלא. בג"כ כי לא ראיחם כל תמונה (דברים ד טו) דהא לית תמונה פרטית, אלא כלא בכללא חדא ברזא דיחודא. וח"ס בה וברחמים גדולים אקבצך (ישעיה נד ז) ים גדול ודאי. כדין כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים (שם יא ט) ים שאין לו סוף. זכאה חולקהון דישראל בעלמא דין ועלמא דאתי.

תיקונא תלתין ושית

ולכל היד החזקה דא תוקפא דהימנותא דישראל, דאינון מצפאן תדיר בגלותא. ואתמר בהו (תהלים מ ב) קוה קריתי ה' ויט אלי. מאי ויט. אלא בגין דרחיק איהו. ובג"כ אצטריך לארכא אודניה. ודניאל צלי בג"ד הטא אלקי אונך (דניאל ט"ח). כדין וישמע שועתי אפילו בגלותא. אבל בזמנא דפורקנא קריב איהו ולא אצטריך האי. ומאן דמצפי לקב"ה בגלותא, גרים לאינון דרגין דאינון רחיקן לאתקרבא, ונאנהיר לה לשכינתא בחשוכא. בג"כ אצטריך בכל יומא למצפי לפורקנא. ורזא דא קוה אל ה' חזק ויאמץ וכו' (תהלים כו ד). ורזא דא מאן דמצפי גרים לנהירו עלאה דיתקרב לגביה, וכדין איהו מתתקף יתיר בקדושה. בג"כ קוה, כדין חזק ויאמץ. וכדין תיכול למצפי יתיר. אבל מאן דלא מצפי בקדמיתא לא מצפי גמי בחר הכי. ומשה אתקף תיקונא לישראל בגין דיתתקפון בציפויא דא, ולא ישתבקון מיניה. ולכל המורא הגדול, כד"א גדול הרועה שמצילם. לשואה דחילן על אומין דעלמא. ומאן דמצפה לפורקנא גרים לנהירו דיתתקף יתיר, וגרים דחילו יתיר לאומין דעלמא. בג"כ אלין מילין מתחברן כחדא, לכל היד החזקה ולכל המורא הגדול אשר עשה, בגין כל ישראל עבד לון ודאי.

תיקונא תלתין ושבע

ולכל היד החזקה דא זכות אבות. ורזא דא אבהן עלאין מקורין דישראל אינון, ובהו מתתקפין בניהון. אבל אית זמנין דאתמר בהו תמה זכות אבות (שבתנה). ומשה בגין האי קאים לאתתקפא להו, ואיהו אמר זכור לאברהם ליצחק ולישראל עבדיך (שמות לביג). דמשה, רעיא מהימנא לישראל איהו ודאי, ובכלא קאים לאוטבא לון. ומסטרא דא קאים לאתקפא זכות אבות עלייהו. ובג"כ ואת עצומים יחלק שללא (ישעיה נגיב). ומסטרא דא ולכל המורא הגדול לאתקפא ליה למלכא משיחא דאיהו סביל מרעין בגינייהו. ואיהו קאים נמי תמן בהדיה. ובין האי והאי משתזבין ישראל בגלותייהו.

תיקונא תלתין ותמניא

ולכל היד החזקה דא ביאת הארץ וכיבושא דילה. דכמה אינון דקמו לקטרגא לון. כדין יד החזקה אצטריכת ודאי למיקם לקבלייהו. ולכל המורא הגדול בזמנא דאתפלגת לשבטין, וקיימו כלהו בדוכתייהו לפום סדרין עלאין. כדין אתמר בהו כי מי גוי גדול (דברים דז) דקיימין ומתחברן לאינון דרגין עלאין קדישין. וכלהו סטרין דלבר דחלין מינייהו.

והא אליהו נביאה מהימנא אתי פתח ואמר, ר' ר' כמה עלאין אינון רזין דאורייתא. דהא בכל את דאורייתא אית כמה רזין. ואפילו בכל קרן וקרן, דאתמר בהו על כל קרן וקרן תילי תילים של הלכות (עירובין כא:). דקוצין אלין כגון קוצין דיודיין ודוויין. ואתמר בהו תהום אל תהום קורא לקול צינורין (תהלים מב ח) דקוצין אלין אינון צינורין, דמינייהו אתמליין אתוון מאי עלאהי. ורזא דא כלהו אתוון מבינה נפקין, ועכ"ד לא אתפרשו מינה, אלא כלהו קשירין בה. במאי. באלין קוצין. ואית אתוון דאית בהו תלתא תגין. ואית דאית בהו חד. ואית דלית בהו כלל. אמאי הכי. אלא כלהו אתוון קשירין אינון במקורא דילהון. אית דאתגליאת עלייהו אי דאיהי מקורא, כרזא דתלת אבהן, ואינון תלת תגין. אית דאתגליאת עלייהו כרזא דעמודא דאמצעייתא, ודא תג חד. ואית דאינון קשירין בה, אבל לא אתגליאת עלייהו כלל. ואלין צינורין, לכל חד אית תהומא חד לעילא, דמתמן איתמלי ההוא צינורא. ובזמנא דההוא צינורא אתער, תהומא אתער לקבליה למלאה ליה. בג"כ

א. ע"פ גמרא סוטה י"ד ע"ב — ואת עצומים יחלק שלל, כאברהם יצחק ויעקב שהם עצומים בתורה ובמצות.

א. ע"ע קלי"ח פתח ל"א, ח"ג, ב.

תהום אל תהום קורא לקול צינוריק. ואלין רהטים שקתות המים, דתמן שוי יעקב חוטרין דיליה, וכלא ברזא עלאה.

ת"ח יעקב הוי רעי ענא. מאי ענא. אלא ישראל אינון ענא, דכתיב ואתנה צאני צאן מרעיתי (יחזקאל לד לא). אבל בזמנא דאשתלימו, אינון אדם. והשתא ברזא דענא אפיק לון יעקב מגו עאנין דלבן. ורזא דא ויצל אלקים את מקנה אביכם (בראשית לא ט) ויצל ממש, דשזיב לון ופריק לון. ובשעתא דהוו אולין לאתחברא באינון שקתות המים, שוי חוטרין ודא עמודא דאמצעיטא. ובהו פצלות לבנות (בראשית לז) מסטרא דימינא. וברזא דא אמשיך אתערותא מאי דאמשיך. ואינון דמתערבי באינון עאנין, אתדבקו באינון חוטרין, לנפקא מגוייהו לאתדבקא בסטר קדישא.

ות"ח באלין קוצין תליין תלי תילים של הלכות. דהא כל מאי דאתחזי למיתי בגו אתוון, באינון קוצין אתי ודאי. וקוצין אינון דקיין. לבתר לתתא אתפשטו אתוון ואתמליין כדקא יאות. ואלין קוצין אינון שחורות כעורב (שיר ה יא). שחורות, אוכמין מסטרא דדינא, לאקמא כלא בתחומיה.

ועוד, טעמים נקודות תגין אותיות, בהו קיימין כמה רזין עלאין למארי חכמתא. טעמים, אתמר בהו וחיך אוכל יטעם לו (איוב יב יא) מסטרא דחכמה, דמינה אשתכח כלא. ומסטרא דלבר כתיב (שם ו) אם יש טעם בריר חלמות, דגם את זה לעומת זה עשה האלקים. אבל מסטרא דקדושה כתיב חכו ממתקים וכולו מחמדים (שיר ה טז). ובס"א היאכל תפל בלי מלח אם יש טעם בריר חלמות.

ת"ח הכא רזא עלאה. דכלהו מילין מגו פומא עלאה נפקין. ורזא דמלה בדבר ה' שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם (תהלים לג) רוח פיו ממש, דא הבלא דפומא. ורזא דמלה נשיקין דפומא, בהו אתדבקן דרגין חד בחד. לבתר מלה נחתת לתתא לנפקא לעלמא כדקא יאות. אבל בס"א כתיב ונערתות נשיקות שונא (משלי כו). ורזא דמלה יתפרדו כל פועלי און (תהלים צב) דלא מתדבקין כלל בהו היאכל תפל מבלי מלח אלין נקודות. מאי מלח. אלא אהח"ע תמן מלח, דכתיב ביה ולא תשבית מלח ברית אלקיך וכו' (ויקרא יג) דא מלחא דיובילא דאצטריך לאתערא ליה בקרבנא תדיר. אם יש טעם בריר חלמות דא גיכ"ק, טעמים ודאי, דהא לא מתתקני ולא קיימין בחיקונא. ועוד, טעמים בחכמה אינון, ובניגונא קיימין מסטרא דבינה.

נקודות, בהו כי אלקים שופט זה ישפיל זה ירים (תהלים עה ח). דנקודות מדברין להו לאתוון מסטרא דבינה דקיימת לגו, ואיהי אתחזיאית תנועין (לתתא) [לעילא] ולתתא ולאמצעיטא. בג"כ זה ישפיל, בחירק. וזה ירים, בחולם. דנקודות אע"ג דבדרגיהון אתפרשו, אבל כמה רזין עלאין אשתכחן בהו, ובהו תליא רזא

דמהימנותא, אי דמרברת לבנהא. ואינון לא עבדין מלה אלא כמה דנטלין מינה. ואיהי אתחזיאת נקודה לעילא בחולם, וכיה קשרת כלהו דרגין עלאין במלכא. ובאמצעייתא בשורק, וכלילת ביה כל רזין דעלמא. לתתא בחירק, וקשרת ביה כלהו תתאי. וכלא אשתמודע מסטרא דאי'.

ואית דאתפתחת לאתפשטא לארכא, ודא פתח מסטרא דחכמה. ואית דאתחברת בחכמה בחיבורא חד, ודא קמץ י"ו.

תגין דא אי' דקיימת תגא על רישא דמלכא. בג"כ האי והאי אצטריך. דנקודות לדברא להו. תגין לקשרא להו בהדה דלא לאתפרשא. בהו כנשר יעיר קנו על גוזליו ירחף (דכריס לביא), ובכלא אחזי ניקודא, אי' דקיימת בגו בנהא. והחיות רצוא ושוב (יחזקאל א' יד). רצוא בבהילו, בדגש מסטרא דגבורה. ושוב לאתישבא באתרייהו, ברפה מסטרא דחסד.

ובזמנא דעאלו ישראל לארעא בחילא דנקודין עאלו, מסטרא דבינה. ודא ולכל היד החזקה. וירדנא אתבזע קמיהו. אמאי. אלא לאכפיא אינון כנענאי דשלטו ואתקפו ביה עד ההוא זמנא. וכיון דאתבזע מימיו, לא שלטו ואתברו אינון דמתתקפי ביה. ואי תימא איך אתבזע. אלא מקמי ארונא אתבזע. דירדן דא צדיק, ארונא מארי דיליה. ובשעתא דנהורין עלאין שלטין, אינון דקיימין תחותיהו לא אתחזון ולא מתתקפין, אלא אתכנען מקמיהו. בג"כ לקמי ארונא אתבזע ירדנא. מתמן נטלו אינון אבנין מתחות כפות כהניא. ואלין נקודין דקיימין בגו אתוון, לאחזאה דמחילא דא אתתקפו לשלטאה ישראל. דנקודין אינון אבנין עגילין ודא י', ובהו אתתקפו בזמנא דאתפשטו לדברא אתוון כרעותיהו. וכלא בשופר דאשתכח בהדייהו מסטרא דאי'. ורחב אמרת ונתתם לי אות אמת (יהושע ב יב) לאחזאה שליטו דלהון. ודא ו' דבה ו' מתקשרן נקודין עילא ותתא ואמצעייתא לקשרא בה כלא בקישורא חדא. ודא חולקא דישאל ודאי. זכאה חולקהון.

והא מט"ט שרא רבא אתי פתח ואמר, ר' ר' בית גאים יסח ה' ויצב גבול אלמנה (משלי טו כה) הכא אשתמודען רזין עלאין

למארי חכמתא, ברזא דכתיב גם את זה לעומת זה עשה האלקים (קהלת ז' יד). הכא תליא רזא סידורא דמלאכי עלאי היאך מסתדרן לפום רזין עלאין. ת"ח שבע היכלין אינון, ובהו קיימין כמה מלאכיא נטרין מטרתהון. אלין מלגו ואלין מלבר. ורזא דא כהנים ולוים, דכלא אתחזי ברזא דבי מקרשא, סידורא דדרגין כדקא יאות. ורזא דא כ"ד משמרות אינון לכהנים וללוים וכלא ברזא עלאה. דבכמה סדרין אסתדרו משריין עלאין כל חד לפום רזין דאצטריכו. אית סידורא דמלאכין לפום דרגיהו. ואית סידורא לפום פולחנא דאתחזי.

סידורא קדמאה דא סידורא לפום דרגין. עשר כתות אינון לקבל עשר דרגין עלאין. תלת מינייהו בכורסיא. שית ביצירה. וכת בתראה

בעשיהב. ולכמה סטרין מתפרשאן. על כלהו אית רישין. רישא לכל כת. ורישין קיימין בגו היכלין. וכמה אחרנין דאתחזיין עמהון, נטרין מלגו ומקבלין מלגו. אחרנין קיימין לבר, נטרין מלבר ומקבלין מלבר. והכי כלהו נטלין דא מן דא באורח שלים. וכל כת מתפרשאת בכמה ריזן אחרנין, דאשתמודען למארי חכמתא באורח מישר.

סידורא תגינא דא סידורא דפולחנא. כלהו משריין אתפרשן בד', ואתכלילו הכי מתחא לעילא, כלא בד' דגלין. ורישיהון קיימין עלייהו מלגו ומלבר. והכא קיימין כ"ד משמרות אלין דאתמרו. ורזא ד' דגלין, אלין אינון ד' מחנות שכינתא. ובהו תליא סידורא דפולחנא, דאינון לקבל ד' אתוון דאדנ', דמינייהו נפקין, ובהו מתקשרן לסלקא לעילא. ותא חזי כ"ד צירופין אינון, שית לכל את. בג"כ הכי מתפרשאן משריין תחות ד' דאתמרו, שית לכל חד. וכל חד אתתקף בדיליה. וההוא רישא קאים על כלהו, עד דאתקשר כלא בקטרא עלאה לאתחברא לעילא.

ת"ח סידורא דמטלנין הכי אסדרר ודאי. בזמנא דמטי שעתא לאודמנא פולחנא לגבי שכינתא כדקא יאות, כרוזא נפיק בכלהו רקיעי ואמר, אודמנו משמשין מהימנין לפולחנא דמאריכון. מיד כלהו סלקין בניגונא בחדותא, עד דמטי ניגונא לעילא, ואשתמע ניגונא לעילא בבסימו דחדותא. מאי ניגונא. אלא ניגונא דשכינתא דמזמרת לקלייהו [אצ"ל: לקבלייהו] לקבל מלכא. כדין חדותא אתער מקמי מלכא ושכינתיה, ונפיק לתתא באינון אתוון אדנ'. ואינון מתפרשאן כל חד לדגלא דיליה. ורזא דא אות הוא בצבא שלו, את דא נהרא בכמה ריזן צירופין עלאין, כללא דכלהו משריין דקיימין תחות ההוא דגלא. כדין כלהו מתקשרן גו אינון צירופין, כל חד באתריה דחזי ליה. עד דכלא אתקשר וסליק לעילא לאתקנא תיקונא, תיקונא שלים. כדין מתמן נטלין כלהו ומתישבין באתרייהו כדקא יאות. על רזא דא כתיב (תהלים סח יג) מלכי צבאות, אלין רישי משריין. יודון תרין. יודון תרין. הא ד'. אלין ד' דגלין דאתמרו. כדין ונות בית תחלק שלל, דא שכינתא דאתעבדת ביתא למלכא. וכדין יהבת לה מזונא וכל צרכיהון. ועוד, שכינתא איהי ביתא דמלכא. ואתמר בה ותתן טרף לכיתה וחק לנערותיה (משלי לא טו). דכלהו אלין משמשין, אינון משמשין דהאי ביתא.

ות"ח לקבל דא בס"א כגונא דא אשתכח ממש. וכהאי ביתא אשתכח תמן ביתא מסאבא. ודא ביתא דאתמר בה בית גאים יסח ה'. אבל ת"ח כתיב ויבדל אלקים בין האור ובין החושך (בראשית אד) הכי איהו ודאי, דקב"ה בעי דאלין סטרין יהון מתפרשאן תדיר. בג"כ שביק אתר לס"א למיקם ביה, דלא

יקטרגון ולא יערבכון סטר קדישא. בג"כ ביתא דא אתיהיב להו, בגין דיהון מופרשין מגו קודשא. אבל לזמנא דאתי בית גאים יסח ה', בגין דיתיר אתגאן סטרין אלין, דלא אתחזי. בג"כ (ביתא דא) אצטריך לאעקרא ביתא דא מעלמא. אבל ת"ח בשעתא דאתנטיל ביתא דא מינייהו, אינון אולין ככלבין כפינין, ואהדרן אנפין לגבי קודשא. בג"כ קב"ה אצטריך למיקם לקבלייהו בחילא תקיפא.

ת"ח רזא דא גוג רשיעא, דהא בזמנא דביתא דא יתהרס, יתבררון אינון דרגין הכא והכא, דלא יכלון למיקם. עד דמינייהו יתכנשון מאן דיתכנשון, ויבעון לאהדרא אנפין לקודשא. בההוא זמנא כתיב ואני אהיה להם נאום ה' חומת אש (זכריה ב ט). בג"כ בית גאים יסח ה'. כדן בההוא זמנא ויצב גבול אלמנה, דא גבול דביה ויבדל אלקים בין האור ובין החשך (בראשית א ג).

ת"ח כגונא דא בשעתא דעאלו ישראל לארעא כתיב ויריחו סוגרת ומסוגרת (יהושע ו א) דתמן הוו מתתקפן כלהו סטרין מסאבין, ודא אתבר בקדמיתא. ובקדמיתא ירדן אתבוע. דסטרין אחרנין לתתא הוו מתתקפן. וכיון דאתעררו עלייהו דרגין עלאין, אלין דלתתא לא שלטו, וכלהו סטרין אחרנין אתברו. כגונא דא שמש בגבעון דום וכו' (שם י כ). כיון דאתברת יריחו, אתמר בה ארור האיש וכו' (שם ו כו) בגין דלא למיהב אתר תו לס"א לשלטה. אבל ת"ח בקדמיתא כלהו הוו מתתקפין תמן. כיון דדא אתנטילת מינייהו, אהדרו אנפין לגבייהו. ורזא דא ל"א מלכים. כדן יד החזקה אצטריכת לאתתקפא לקבלייהו לשזבא להו לישראל. זכאה חולקהן.

והא רעיא מהימנא אתי פתח ואמר, ר' ר' והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע וכו', דא זוהר דנהיר בנהורין דיליה לכל סטר. ואיהו זוהר דנפיק מרקיע דאתמר ביה ודמות על ראשי החיה רקיע (יחזקאל א כב) דהא מיניה אתמליין כלהו חיון ברכאן ונהורין. ובזמנא דאתמליין אתמר בהו ונוצצים כעין נחשת קלל (שם שם ז). ואלין ניצוצין נפקין ככוכביא, דאתמר בהו ומצדיקי הרבים ככוכבים. ואלין כוכביא, כמה מלאכיא קיימן לנטלא להו ולאפקא עובדיהון בעלמא. על אלין כתיב הבט נא השמימה וכו' כה יהיה זרעך (בראשית טו ה) כאלין כוכביא ממש דנפקין מחיון עלאין. כה, מסטרא דשכינתא דאיהי נטלת לון ומפקת מילין לעובדיהון. אבל כוכבים אחרנין אתמר בהו ונמקו כל צבא השמים וכו' וכל צבאם יבול (ישעיה לוד) אלין אומין דלתתא. בג"כ שמש בגבעון דום וכו' לנטלא חילא דא. ואלין שמש וירח דכתיב בהו וחרפה וכו' (שם כד כג). ודא יד החזקה דאתיהיב להו ודאי. דהא מתמן ולהלאה אתבר חילא דס"א וקדושתא שלטת בעלמא.

קם אברהם סכא חסידא פתח ואמר, ר' ר' ולכל היד החזקה. בודאי בשעתא

דאעלן ישראל לארעא כמה סטריץ אחרניץ מסאבין הוו מזדמנן לקבלייהו לקטרגא להו, בג"כ יד החזקה אצטריכת. ורזא דמלה תפול עליהם אימתה ופחד וכו' (שמות טו טז). מאי רזא. אלא ת"ח עשר עממין אינון לקבל עשר ספירן. ושבע אתיהיבו בידייהו דאינון שבע תתאין. תלת עד השתא לא אתמסרו בידייהו, ואינון תלת קדמאין. כללא דכלא איקרי כנען, ודא לקבל ת"ח, כללא דכלא. בג"כ ארעא, ארץ ישראל אתקריאת וארץ כנען דא לקבל דא. ובשעתא דהוו עממין אלין קיימין בארעא, הוו אחדין בה גרמין לה חשוכא. אבל ת"ח הכא רזא עלאה. דאע"ג דאינון הוו קיימין בה, איהי לא אסתאבת בהו. דלא אסתאבת ארעא אלא בחובין דישאל. אבל אלין, מסאבותא דלהון אתדחי ונפיק לבר. כגונא דאתדחיא השתא בגלותא, דכמה מאומין יתבין בה, ועכ"ד בעובדיהון לא אסתאבת. אלא מסאבותא דלהון אתדחיא לבר וקאים תמן.

ת"ח בזמנא דבעא קב"ה לאעברא מארעא קדישא מסאבין אלין, אתערת יד החזקה בתוקפא. וכדין כל חשוכא דאתחשכו דרגין לעילא, בגין חשוכא דארעא, כלא אתדחי מקמה ונפלת על רישייהו לאתאבדא בה. וכל מסאבותא דלהון כגונא דא אתחברת ונפלת על רישייהו. ודא צרעה דאתמר בה וגם את הצרעה וכו' (דברים ז ב). ורזא דמלה תפול עליהם אימתה ופחד (שמות טו טז). תפול ממש, דאיתדחית מלעילא ונפלת על רישייהו ובה אתאבדו. וצרעה לא עברת את הירדן (סוטה לו). דהכי מסאבותא דלהון לבר קאים, ומתמן תפסת להו ואובידת להו. ואי תימא מאי צרע"ה. אלא דא שס"ה, דאתמר בה שמ"י עם י"ה שס"ה. ודא שמאלא, רזא מצוות לא תעשה, דתמן אתקיפו מסאבין אלין ומתמן אתאבדו. במאי. אלא בגדול זרועך. ורזא דא שמא י"ק אתרבי בדרגוי, ואתעביד שלהבת י"קי (שיר ח ו). בה להבה תלהט רשעים (תהלים קו יח). כדין ידמו כאבן. מאן אבן. אלא כאבן, כההיא אבן ידיעה ודא לילי' אבן נגף, דכדין אתברת איהי דלא למיקם, ואינון כגונא דילה הכי אתברו ואתאבדו. וכל דא עד יעבור עמך ה' עד יעבור עם זו קנית. ודא ולכל היד החזקה.

ולכל המורא הגדול. ה' ימלוך לעולם ועד. אימתי. אלא בשעתא דקיימו בנייחא גו ארעא, דכתיב תביאמו ותטעמו בהר נחלתך. דבקרמיתא כי לא באתם עד עתה אל המנוחה ואל הנחלה (דברים יב ט) בזמנא דהוו כבשין לה לארעא, דקטרוגא הוה משתכח לגבייהו. בג"כ ולכל היד החזקה. כיון דאתקם מקדשא וישאל הוו קיימין באתריהון, כדין ולכל המורא הגדול. דבההוא זמנא כתיב וייראו גוים את שם ה' (תהלים קב טז). ורזא דא ה' ימלוך לעולם ועד, דשכינתא אתתקפת ביה במלכא, ודחילו דילה נפיל על כל אומין דעלמא. זכאה חולקהון דישאל.

פתח רעיא מהימנא ואמר, ר' ר' ודאי אצטריך השתא לישבא באתריהון כלהו נשמתין דסלקין לאתחברא במקורייהו. וכלהו ישראל דסלקין לאתחברא במקורא דלהון כדקא יאות. ודא ושבתם איש אל אחוזתו ואיש אל משפחתו תשובו (ויקרא כה"י). דישראל בחובין דלהון אתנטילת מנהון ארעא ואתמסרת לנוכראין. ואינון הכי נמי כיון דנפקו מינה אתמר בהו הדר בחוץ לארץ דומה כמי שאין לו אלוך (כתובות קי:). דהא כדין קב"ה רחיק מינייהו ואינון קיימין בגו סטרין מסאבין. והשתא יסתלקון כלהו לאתחברא בשכינתא. באן אתר. אלא בארעא קדישא ודאי, דאיהי אחוזה דלהון, דכדין תבין לאתחברא בה, ומתמן לאתחברא במקורייהון. ורזא דא ואיש אל משפחתו תשובו. ואתמר בהו כל רואיהם יכירום כי הם זרע ברך ה' (ישעיה סא ט).

דבגלותא אתמר אוי לו למלך שהגלה את בניו ואוי להם לבנים שגלו מעל שולחן אביהם (ברכות ג). מאי אוי. אלא ת"ח תרין שמהן קדישין אינון כללא דכלא, ואלין הוי"ה ואקיי"ק, דא דלגו ודא מלבר. ובכללא הוי"ה ואקיי"ק אינון מקורא דכל שמהן. בזמנא דחובא גרים תרין ו"י דהויה אסתלקו. לגבי מאן. אלא לגבי א' עלאה. ודא רזא עלאה. ת"ח ההוא ע"ק איהו שרשא דכל דרגין, דכלהו דרגין נפקין מיניה. וכגונא דאיהו אניע להו מלגו, הכי אינון עבדין עובדין. ובשעתא דמסתלקן דלא למעבד, לאן אתר מסתלקן. אלא לגבי מקורא עלאה דנפקו מיניה ודא א'. כלא איהו או"י.

ולזמנין דאסתלקו א"י מאקיי"ק י"ו מהוי"ה כלא איהו אוי. אלין, תלת אתוון דאסתלקו. ואשתאר ה"ה ה"ה, דאתמר ביה הלילו הה ליום (יחזקאל ל ב). ולזמנא אסתלק י' מאקיי"ק ו"י מהוי"ה ואשתאר אה"ה הו"ה, כגון הוה על הוה (שם ז כו). אבל הכא אוי ודאי, דא ו' דאסתלק בקדמיתא לבתר י'. ורזא דא ולא אבוא בעיר (הושע יא ט) לא אבא בירושלים של מעלה עד שאבא וכו' (תענית ה). אמאי. אלא אוי למלך שהגלה את בניו, דבנין אינון דגרמים חיבורא דקו"ש, דאינון מ"ן דשכינתא. וכיון דאלין לא קיימין חיבורא לא אשתכח. בג"כ אוי למלך שהגלה את בניו, דאין מלך בלא עם. דאין מלך בלא מלכות ואין מלכות בלא עם. ולקבל דא אוי לבנים שגלו מעל שלחן וכו', דכיון דקיימין לבר משכינתא דאיהי שלחן, קב"ה אשתכח רחיק מינייהו. אבל לזמנא דאתי בונה ירושלים ה' וכו' (תהלים קמז ב). במאי בונה. אלא רזא דא וכל בניך (ישעיה נד יג) אל תיקרי בניך אלא בוניך (שבת קיד). דישראל אינון בנינא ממש דשכינתא. בג"כ בונה ירושלים ה' בקדמיתא. כדין נדחי ישראל יכנס, לאהדרא להו לאתרייהו.

ועוד, הדר בחור"ל דומה כמי שאין לו אלוך, דא שמא קדישא כסותא דנשמתא (זח"כ צו:). דביה לעם נכרי לא ימשול למכרה בכגדו בה (שמות כא ח). דבגינה

ס"א לא יכלין לאתקרבא לגבה. ומאן דאיהו בחו"ל ס"א שלטין על נשמתייה כמאן דלית ליה אלוך. ולזמנא דאתי כי הלבישני בגדי ישע (ישעיה סא י). ובגין חובא דעגל כתיב ויתנצלו את עדים מהר חורב (שמות לגו) ודא לבושא דאתמר. ולזמנא דאתי כי הלבישני בגדי ישע, דא לבושא דאתמר. כחתן יכהן פאר, דבזמנא דחובא גרים כתיב וידעו כי עירומים הם (בראשיתגז) לעילא ולתתא. ובזמנא דפורקנא, כי הלבישני בגדי ישע לתתא. כחתן יכהן פאר לעילא. כדין כל רואיהם יכירום כי הם זרע ברך ה' (ישעיה סא ט) זרע דגרמין משיכו דברכאן לעילא ממלכא קדישא ודאי. כל רואיהם יכירום, בנהורא עלאה דאתנהיר עלייהו מגו יחודא עלאה. והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע ודאי. זכאה חולקהון דישראל בעלמא דין ועלמא דאתי.

קם אליהו נביאה מהימנא פתח ואמר, רעיא מהימנא את איהו דכתיב בך כי קרן עור פניו בדברו אתו (שמות לדכט) דא נהירו דנהירא עלך מגו יחודא עלאה. ואיהו שיורא דדיו דאשתאר בקולמוס דאעבר על אנפך (תנחומא חשא). דבשעתא דהוו נכתבין אינון מילין דאורייתא גו ספרא עלאה, דכתיב ויכתב ספר זכרון לפניו (מלאכיג טו) הוה צדיק דאיהו קולמוס, כתיב להו בדיו דנפיק מחכמה. ומאי דאשתאר מההיא כתיבה אתיהיב לך, דאנת איהו דמסרת נפשך למותא כמה זמנין בגין ישראל. ובג"ד יחודא קדישא על ידך אתיחד תדיר. ובזמנא דחבו ישראל בעגל אמרת קמי מלכא ואם אין מחני נא וכו' (שמות לב לב) ודא לכל היד החזקה. דא

תיקונא תלתין ותשע

ולכל היד החזקה ודאי דכיון דחמת דס"א אתתקפת עלייהו דישראל בחובא דעגל, מסרת נפשך למותא בגינייהו. ובחילא דא אפיקת להו מגוה, בג"כ סלחתי כדברך (במדבר יד כ). ולכל המורא הגדול, בזמנא דחבו במרגלים, דכדין אצטריכו למימת במדברא. אמאי. אלא בגין דאפיקו שום ביש על ארעא. וכמה זינין מסאבין אתערו בההוא זמנא לשלטאה על ארעא בגינייהו, בג"כ אצטריכו אינון למימת תמן, דכתיב ופגריכם אתם וכו' (שם שם לב). בגין דכלהו אינון סטרין דיתערו, ישתארון במדברא כפיתין תחותייהו, דאינון הוו דאתערו לון. ובמותא דלהון אינון אצטריכו לאכפיא לון תחותייהו. ואנת בכל זמנא דהוו אזלין במדברא אתקיפת עלייהו. דכמה קרבין הוו מזדמנין לגבייהו, בכמה סטרין, מכלהו זינין בישין. אי לאו דחילו דילך, דביה נטרת להו מ' שנין, ולא אתגברו עלייהו. ועוד, אנת נמי מיתת במדברא ותמן אתקברת, בגין דמינך ידחלון יתיר מכלא, כלהו אינון סטרי מסאבותא, דלא יתקפון על

עלמא. ואנת תייתי לשאר מיתי מדברא לעלמא דאתי בהדך. ובגין מלין אלין כתיב כך לכן אחלק וכו' תחת אשר הערה וכו' ואת פושעים וכו' (ישעיה נגיב). וקבורה דילך דאתמר בה ולא ידע איש את קבורתו (דברים לדו) דהא מתמן אסתלקת לאתר אחרא עלאה, בג"כ לא ידע איש את קבורתו. אבל תמן אתקברת בקדמיתא לאכפיא קליפין ודאי. זכאה חולקך.

קם אברהם סבא חסידא ואמר, ר' ר' הא השתא איהו שעתא לאהדרא עטרה ליושנהא. מאן יושנה. אלא כד"א ואכלתם

ישן נושן (ויקרא כו) דא ההוא דכתיב ביה ועתיק יומין יתיב (דניאל זט). אבל ת"ח תרין אינון, חד ע"ק וחד עתיק יומין. לקבל דא ואכלתם ישן, מסטרא דע"ק. נושן, מסטרא דע"י. אמאי נושן. אלא דמסטרא דיליה טמיר איהו מכלא. אבל בגין דאתכסי לתתא כההוא ע"ק, אקרי הכי ע"י. בג"כ ישן נושן ודאי. ובהו אצטריך לאהדרא שכנתא דאיהי בגלותא, כגונא דעברו אנשי כנסת הגדולה (יומא טט:). ורזא דמלה הגדול הגבור והנורא. ואי תימא מאי האי לגבי האי. אלא הכא רזין עלאין למארי חכמתא דידעין למיהך בארחי רזין דלעילא באורח מישר. ת"ח ההוא סתימא דכלא שרי במטלנוי לנחתא לתתא. ורזא תחלת המחשבה סוף המעשה. ושכנתא איהי סוף המעשה, דקיימת לדברא עלמין. ומקדמיתא כלא לגבה אשתער ודאי. שירותא דכלא בתלת רישין אשתכח, ושכנתא אשתרשת הכא ברזא דא. ורזא דכלא א' יו"י, ימינא שמאלא ואמצעיתא. מסטרא דא שכנתא איהי ש' בתלת רישין. ומסטרא דלתתא איהי ש' בדי' רישין. ורזא דמלה (בראשית ב) ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים. דמסטרא דלעילא ונהר יוצא מעדן. דא רישא עלאה. נהר דא רישא תנינא. להשקות את הגן דא רישא תליתאה. דכלהו דרגין כמה דמתחברן הכי אשתמודען דא לגבי דא. בג"כ קדמאה עדן, תנינא נהר, תליתאה גן. ושכנתא כלילת כלא לתתא. לכתר מסטרא דילה והיה לארבעה ראשים, דאיהי ד' רביעאה לתלת.

אבל ת"ח רזא דכלא, דכיון דע"ק בתלת רישין אשתכח, הכי כלא לתתא אשתכח הכי, ואינון או"א ודעת. לקבל דא חג"ת. הא הכא אשתלימו דרגין לאתגלאה. כדין שכנתא קיימת באתרה, וכלא אתקשר בה, ואיהי אשלימת סמכא תחותייהו ואינון ד'. כדין והיה לדי' ראשים. אשתכחת שכנתא קשורא דכל דרגין משירותא דכלא עד סופא דכלא. ואיהי אשת חיל עטרת בעלה (משלי כד). דבשעתא דאתחברת לתתא בחג"ת, מתמן סלקת דרגא בתר דרגא

א. בענין עליית המל' עד א"ס ב"ה, ע"ע להלן עמ' ק"ד וקמ"א. ובקיצור הכונות כונת נעילה והושע"ר. אדיר במרום ח"א עמ' נ"ד. עוד ביאור על "החזירו עטרה ליושנה" בשם אאע"ה, ע"י אגרות סי' ט"ו (אוצרות רמח"ל עמ' שלי"ב).

תיקונים   תיקונא ל"ט   חדשים   צה

עד דאתקשרת בתלת רישין דאתמרו. כדין מתמן אפיקת מזונא לעלמא. ורזא דא ממרחק תביא לחמה (שם לא יד) ודא אבן דסלקין לה עד א"ס. ואתמר בה מאת ה' היתה זאת היא נפלאת בעינינו (תהלים קיח כג). מאי מאת ה'. אלא בזמנא דאתחברת שכניתא בחג"ת לתתא, כת"ת בקדמיתא ומיניה בחו"ג. ורזא דא מאת ה'. מה' לא כתיב אלא מאת ה', ואלין חו"ג. כדין מתמן סלקת דרגא בתר דרגא עד ההוא אל"ף עלאה, ואתהדרת איהי כגונא דא פל"א. בג"כ היא נפלאת בעינינו. ובגלותא אתחזי דאתפרשת מאינון דרגין. אבל אנשי כנסת הגדולה אהדרו לון לאתרה, לאתחזאה דאע"ג דאיהי בגלותא לא אתפרשת מלעילא לעלמין. אלא בגלותא קיימת כמה דאצטריך בגלותא. ובפורקנא כמה דאצטריך לפורקנא. כלא לפום זמנא.

כדין ואכלתם ישן נושן וישן מפני חדש תוציאו (ויקרא כו י) דא חרותא דנהורא דאתחדש בכל יומא, דאתמר ביה המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית. ומט"ט בשעתא דנטיל ליה לאפקא לעלמא, אתמר ביה (אבות דב) יש קנקן חדש, דאתחדש בנהירו חדתא. מלא ישן, דא נהירו דעתיקא. וס"א איהו אל אחר דאסתרס ולא עביד איבין (זהר ח"ב קג). ואתמר ביה וישן שאפילו חדש אין בו. דאפילו בשעתא דנפיק האי חדש לאזנא לעלמא, אפילו מהאי לא נטלין חילא לאפקא איבין כלל. ואע"ג דמתזנן אינון נמי בתר שלימו דדרגין קדישין, עכ"ד כלא לא נטלין אלא ממאי דאתדחי מלגו לגבייהו. אבל לעילא וישן מפני חדש תוציאו, כגון הוציאי פירותיך. (תענית כד). דההוא ישן אפיק איבין לעלמא ברזא דיליה ממש, בחילא דחדותא דאתחדש ביה מלעילא ודאי.

ר' ר' ודאי שכניתא השתא איהו זמנא לסלקא לה ליושנה דא. בע' תיקונין אלין. דבהו תודיעני אורח חיים שובע שמחות את פניך (תהלים טזיא). דשכינתא איהי בת שבע, ובזמנא דאנפין עלאין נהרין בה סלקת לשבעין. מאן אנפין. אלא אלין כתרי מלכא, כד"א יאר ה' פניו (כמדברו כה). במאי. אלא תודיעני אורח חיים, דא קבלה רזא דאורייתא מסטרא דעץ החיים דאתגליא השתא לעלמא בנהירו דע' תיקונין אלין. כדין אסתלק כלא בנעימו עלאה, דאתמר ביה ויהי נועם ה' אלקינו עלינו וכו' (תהלים צ"ז). ודא זוהר, והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע (דניאל יבג). כדין נעימות בימינך נצח, לאסתלקא כלא בימינא ותורה אור (משלי כג). כדין נכון יהיה הר בית ה' בראש ההרים (ישעיה בב). זכאה חולקהון דישראל.

קם רעיא מהימנא פתח ואמר, ר' ר' ודאי השתא איהו זמנא לאהדרא שכניתא לבעלה בהאי חיבורא. דביה והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע, דא אור עלאה דביה אנהירת לה לשכינתא בגלותא. וביה תסק לה מגלותא בזמנא דפורקנא. בההוא זמנא מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים (שם יא ט).

דאתערותא דלתתא אתער אתערותא לעילא כגונא דיליה. ובגין אתערותא דאתער השתא בהאי אור, יתער אור לעילא מח"ס לאתגלאה בעלמא. וביה יתפרקון ישראל פורקנא שלים.

קום אליהו נביאה מהימנא דאנת איהו דאתמר כך הנה אנכי שולח לכם וכו' והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם (מלאכיג כג). דתוקפא דישראל באבהן דלהון תליא, דאינון קטרא עלאה דביה מתתקפין. ובזמנא דמתחברין ביה, אתמר כי מראש צורים אראנו ומגבעות וכו' (במדבר כט וכתנחומא שם). כדין יהי ה' אליקינו עמנו כאשר היה עם אבותינו אל יעזבנו ואל יטשנו (מלכים א חזו). אבל בסופא דגלותא אתמר תמה זכות אבות (שבתנה). ובג"כ אנת תיתי בקדמיתא לאהדרא קטרא על קיומיה. בג"כ והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם. ובהוך יתערון כלהו אבהן עלאין, לאתערא תיקונא כרקא יאות. ואנת דמשי להו ידייהו, לאתערא מיין עלאין מסטרא דבינה, דאתמר בהו וזרקתי עליכם מים טהורים (יחזקאל לוכה). ואלין מיין נחתין על ידיהון לדכאה להו מעשו וישמעאל, וכדין יחודא אתתקן על ידיהו.

אבל בגין גלותא לא קיימין כחדא, דהא כיון דבנין לא אתחברין בהו, אינון נמי לא קיימין כרקא יאות. ובזמנא דאתי כלהו יתחברון בחיבורא חדא, אבהן ובנין כחדא, לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם. ואינון נמי בחיבורא חד יקומון לחברא חיבורא עלאה חיבורא שלים. קומו דמיכי ארעא אתערו משנתכון, דאתמר ככו (ישעיה כויט) הקיצו ורננו שובני עפר. דא עפר דאתמר ביה ונחש עפר לחמו (שם סה כה) אלין דאתמסרו לאתקטלא בידא דס"א, דקיימין תמן השתא לאתקנא אגרייהו [אצ"ל: מגרייהו] תיקונא שלים. ושינה נפלת עליכון בגלותא, דאתמר בה ותרדימה נפלה וכו' (בראשית טו יב). השתא הקיצו ורננו, בכמה שירין ותושבחן לסלקא לעילא, אתון וכמה נציצין אחרנין בהדייכו, כי טל אורות ודאי. ודא שיר חדש דיתער בעלמא. שיר פכמ"מ (תיקוני' תי' כ"א דף ג"א). ברזא דשמא קדישא כרקא יאות.

קום ר' אפתח מלין קמי שכינתא לאתערא תיקונא שלים כדקחזי. קם איהו פתח ואמר, והמשכילים יזהירו כוזהר הרקיע אלין צדיקא דקיימין בעלמא, דגרמין לנהירו עלאה לאתפשטא בעלמא. דלעילא כתיב ונהורא עמיה שרא (דניאל ככב). וחשוכא לא קאים אלא לתתא. ורזא דא (בראשית א ה) ויקרא אלקים לאור יום דא עלמא עלאה. ולחשך קרא לילה דא עלמא תתאה.

דבהו ויבדל אלקים בין האור ובין החשך, דאע"ג דאשתכח חשך לתתא לעילא אור איהו. ובזמנא דאית צדיקא בעלמא, נהירו דלעילא אתמשך לתתא. כדין העם ההולכים בחשך ראו אור גדול (ישעיה ט א). בג"כ והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע, לגלאה זיהרא דלעילא לתתא. ואי תימא דתיקונא דעבדין לגרמיייהו לחוד עבדין. לאו הכי. אלא ומצדיקי הרבים ודאי. דהא זיהורא עלאה אתמשך לגבייהו, ומיניה פשטין פשיטו דכוכביא לכל סטר לזכאה בהו אחרנין. בג"כ ומצדיקי הרבים ככוכבים.

ועוד, רקיע ביה קיימין כוכבים ומזלות ודא צדיק. ומתמן נטלין כמה מלאכיא לאחתא מילין לעלמא כל חד בדרגיה. וישראל אתמר בהו אין מזל לישראל (שבת קנז). דישראל בעד"א קיימין, ומזלן בצדיק, בג"כ שלטין עלייהו. דהא כמה דאתנהיר לגבי ההוא צדיק מעד"א, הכי נטלין אינון מילין למיעבר עובדא. קם אליהו נביאה מהימנא ואמר ליה, ר' ר' והיה לעת ערב יהיה אור (זכריה יד) דא ודאי איהו אור דילך דאתגליא בהאי חיבורא. דעד השתא במחשכים הושיבני (איכה ג) השתא והיה לעת ערב יהיה אור. בסוף יומיא בזמנא דפורקנא אתקריב. ביה העם ההולכים בחשך ראו אור גדול בהאי חיבורא. ולכל היד החזקה ולכל המורא הגדול דא

תיקונא ארבעין

ולכל היד החזקה דקב"ה בעי השתא לגלאה גילויא דא בעלמא. דכמה סטרין אחרנין הוו בעיין לקטרגא ולעכבא. עד דאתער קב"ה בתוקפיה ובעא ביה. בג"כ ולכל היד החזקה. דהשתא איהו זמנא דאתמר ביה בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה וכו' (דברים דל) דס"א סתמת ארחין מכל צד. ועכ"ד קב"ה בקע בה בתוקפיה ובעא דיתגלי נהורא דא בעלמא. ורזא כשחר נכון מוצאו (הושע ו) כהאי שחר דבקע גו חשוכא ונפיק, הכי בקע קב"ה גו קליפין ואפיק נהורא. ואתמר ביה מי זאת הנשקפה כמו שחר (שירוי) מה השחר הזה יוצא ואפלה בורחת מלפניו, הכי בשעתא דבקע בקיעה דא גו קליפין, ס"א ערקת מקמיה ודאי ואתברת. ודא ולכל המורא הגדול, ואיהו המאור הגדול מסטרא דלגו. דמסטרא דלבר את המאור הקטן לממשלת הלילה (בראשיתא טו) דא גלותא, ודא הלכה דאזלת בגלותא. אבל קבלה דאתקבילת ממלכא (עי' תיקו"ז תכ"א נ"ח ע"א) המאור הגדול לממשלת היום. וביה דודי שלח ידו מן החור (שירי ה) דכיון דבקע בקיעה דא אתגלי נהירו. כדין ומעי המו עליו, דכמה אינון דיתכנסון לאתקרבא למלכא בהאי חיבורא בשעתא דיתגלי להו. וכדין ס"א ערקת ואטמרת, עד דתתעבר לגמרי מעלמא. וכלהו תיקונין דאתחננו לשכינתא יתגלון לזמנא דאתי. בג"כ היינו

כחולמים (שם קכוא) דהא כדין יתחזון כמה תיקונין טמירין, דלא אתידעו ולא אתגלו, ויחמון כלא בהו כמאן דחמי חלמא דלא ידע מאי איהו.

כדין (תהלים נחיא) ישמח צדיק כי חוזה נקם דא מב"י, דאיהו ישירי במלה בקדמיתא. וקב"ה לבתר יתער בתריה. כדין ישמח צדיק כי חוזה נקם. לבתר איהו גופיה ישלים, פעמיו ירחץ בדם הרשע. כדין ויאמר אדם אך פרי לצדיק, דא אד"ק. לצדיק דא מב"י דסליק בתיקוניו כדקא יאות א'דם ד'יוד מ'שיח. אך יש אלקים שופטים בארץ, אלין אלקים דקדושה בזמנא דיסתלקון לגבי אי, דכתיב רומה על השמים אלקים וכו' (שם נוו). וכדין יתברון קמיהו כל סטרין מסאבין. ואינון גופייהו ימחון לסטרין אלין בכמה מחאן, כמה דעבדו במצרים, כד"א האלקים האדירים המכים וכו' (שמואל א דח). ורזא דא כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות (מיכה ז טו) נ' פלאות מסטרא דאי' ודאי.

בההוא זמנא ונשגב ה' לבדו ביום ההוא (ישעיה ב'יא) דכלא אתכליל ביקו"ק ולית אחרינא דשליט בעלמא. בההוא זמנא (תהלים קמה יג) יהללו את שם ה' דא שיר דסליק כדקא יאות. כי נשגב שמו לבדו כמה דאתמר. הודו דא מב"י. על ארץ ושמים, דאחיד בהאי ובהאי מסטרא דצדיק ודאי. כדין ביה וירם קרן לעמו תהלה לכל חסידיו מסט' דאי'. הללויה דא שלימו דיתחודא כדקא יאות. זכאה חולקהון דישראל בדו"ד.

תיקונא ארבעין וחד

ולכל היד החזקה בשעתא דקיימו ישראל על טורא דסיני. דבקדמיתא כתיב (שמות יט ב) ויחן שם ישראל נגד ההר, וכדין אתכלילו כלהו ביחודא חד. ומשה עלה אל האלקים בכללא דכלא. וכמה ס"א הוו בעאן לקטרגא, ובאינון יומין דהגבלה אתברו קמי ישראל. ובזמנא דכתיב הגבל את ההר וקדשתו (שם שם כג) תחומין אשתוו לכלא. וס"א נמי אשתקעת באתרה ולא נפקת, ואודמנת לאתעברא מעלמא. כדין סליק משה בתוקפא לטורא. ודא ולכל היד החזקה. וכד סליק הוו מלאכי השרת בעין לעכבא על ידי דלא ייחות תורה לתתא. בההוא זמנא כתיב מאחו פני כסא פרשו עליו עננו (איוב כו ט). ודא זיו שכינה דאתפרש עליה, דביה אתתקף ענפא בשרשיה, לאשתמודעא דתיקונא דשכינתא בישראל תליא. כדין דחילו סגי נפל על כלהו משריין מקמי משה. בג"כ ולכל המורא הגדול. זכאה חולקיה.

והא מט"ט שרא רבא אתי פתח ואמר, ר' ר' כתיב השמרו לכם עלות בהר ונגוע בקצהו (שמות י"ב) הכא רזין עלאין למארי חכמתא. וכל מלה דאורייתא הכי אית בה כמה רזין טמירין וגניזין. דכמה סגולאן כלילין בה כאוצר חד. ומאן דאתפתחת ליה אשכח כמה סתימין עמיקין, כל חד לפום דרגיה. ורזא דא יפתח ה' לך את אוצרו הטוב (דברים כח יב). דמסטרא דשכינתא אשכח הכי, כלילין רזין בסתימו חד. ורזא דמלה יראת ה' היא אוצרו (ישעיה לגי). ואי תימא אורייתא איהי בדכורא. הכי איהו ודאי. אבל שכינתא איהי קשורא דכלא, יחודא דכלא, ובכל ספירה וספירה ובכל אבר ואבר תמן שכינתא. ומסטרא דילה אתקשרן מילין הכי. וכלא אתקשר בכללא חדא בשכינתא. בה והייתם לי סגולה מכל העמים (שמות יט ה) דשכינתא לא אתיהיבת אלא לישראל. בג"כ רזין דאורייתא לישראל אתמסרו. אבל אומין עע"ז אתמר בהו לא עשה כן לכל גוי ומשפטים כל ידעום (תהלים קמו כ).

ובשכינתא אשכחן כל ישראל כמה רזין כל חד לפום חיליה. ורזא דא אילת אהבים ויעלת חן דדיה ירווך בכל עת (משלי ה"ט). ורזא דא אהבים ה' זמנין אור דאינון ה' חסדים. ויעלת חן מסטרא דאי. ורזא דא ג"ן סדרין דאורייתא וה' ספרין הא ח"ן. דדיה, דד יה, ואלין דדים דכיוור. וי"ב דדים אינון ליי"ב שבטין כל חד נטיל מרד דיליה, ועוד תלת אבהן כללא דכלא הא ט"ו, בג"כ דד י"ה. ורזא דא פתחו לי שערי צדק אבוא במ אודה יה (תהלים קיח ט). ותריסר שבטין סלקין ג' זמנין בשתא לבי מקדשא, לקבל תלת אבהן. ורזא דא ששם עלו שבטים שבטי יה (שם קכב ד).

ובשעתא דקיימו ישראל על טורא דסיני אתמסרת להו אורייתא בכלהו דרגין דילה. ותמן אודמנו כל ישראל וכלהו נשמתין, אפילו אינון דלא הוו עדיין בעלמא, תמן אודמנו. וכלהו נטלו חולקא באורייתא כמה דאתחזי. ורזא דמלה פנים בפנים דבר ה' וכו' (דברים ה ד) דכמה אנפין אינון לאורייתא. ורזא דלהון בכללא דד' אתכלילו, דאתמר בהו ארבעה פנים. שכינתא דמות דכלה. והכי כל חד מישראל בדיוקנא חד מאלין ד' אצטייר. וכל חד הוה אתגליא ליה לפום אנפין דילה. בג"כ פנים בפנים. וכל חד הוה אמר ישקני מנשיקות פיהו (שירא ב). בג"כ תמן כל חד נטיל חולקיה, וכלהו מלאכי עלאי אודמנו תמן. ורזא דא מלכי צבאות וכו' (תהלים סח יג) לאתתקנא כלא תיקונא שלים, ישראל מלגו מלאכין מלבר. ושכינתא מתתקנא בכל סטרין כדקא חזי.

ובשעתא דבעא קב"ה למהיב אורייתא, סטרין אחרנין הוו בעיין לקטרגא. בההוא זמנא כתיב (שמות י"ב) השמרו לכם עלות בהר וכו'. הכא רזין דרזין לחכימי לבא. ת"ח בההיא שעתא בעא קב"ה לאתקנא עלמא תתאה כדקא יאות.

ושכינתא נחתת לתתא לאתקנא ליה. בההוא זמנא כתיב (דברים לג ב) ה' מסיני בא וכו'. דהא בגין דא אתגליא תמן באתר דס"א שלטת, לאכפיא לה. ותמן כניש כל טיבו מכל אומין, וכלא כליל לגו. בג"כ מסיני בא זרח משעיר וכו'. אבל בגין דלא אתתקן מלה בקדמיתא אתחזיאת שכינתא לאתתקנא לתתא עד לא תסתלק לעילא. וישראל נמי בההוא זמנא לא סלקו בהדה, אלא לתתא קיימו בההוא זמנא. ומשה נמי כתיב ביה רד העד בעם (שמות יט כא) דכלא אצטרין לאתתקנא לתתא. כיון דישתלים תיקונא לתתא, כדין תסתלק שכינתא לעילא וישראל אבתרה. בג"כ השמרו לכם עלות בהר ונגוע בקצהו. ורזא דמלה בגין דתיקונא אצטרין לסלקא בההוא זמנא מתתא לעילא, ולא אתחזי סיועא מלתתא, בגין דלא אודמנו להאי. בג"כ השמרו לכם עלות בהר ונגוע בקצהו. אלא לבתר כתיב במשוך היובל המה יעלו בהר, דהא כדין אתחזי דתיקונא אתתקן, וישראל סלקין אבתרה כדקא יאות. אבל בגין דישראל לא אודמנו להאי, אצטרין דלא לשואה ידיהו בטורא בגין דלא תודמן ס"א תמן.

ורזא דא עוזה דאתמר ביה כי שמטו הבקר (שמואל ב ו) ובגין דפשט ידיה מית. ורזא דא דכדין הות שכינתא נפקת מפלשתים, אבל בגין דלאו מגו תיקונא דישראל הוה, בג"כ לא אתחזי ליה לשואה ידוי בהאי, וכיון דשוי מית. וישראל במצרים כתיב ה' ילחם לכם ואתם תחרישון (שמות יד) בגין דלא אודמן תיקונא לגביהו. אבל עכ"ד לכלא משה אתקין. דהא בקדמיתא ומשה עלה אל האלקים (שם יט ג) ותמן אתקין מאי דאתקין. מתמן ולהלאה רד העד בעם. כדין קב"ה אתקין איהו בתיקונא שלים. ודא לכל היד החזקה.

תיקונא ארבעין ותריין

ולכל היד החזקה דקב"ה בעא בתוקפיה לאתקנא מלה. ולכל המורא הגדול, דהא בשעתא דאשתלים תיקונא דחילו נפל על כל אומין דעלמא. ובשעתא דהוה דרגין עלאין מתגליין לתתא, כתיב מי יתן והיה לבבם זה להם ליראה וכו' (דברים ה כו) כדין אתלכשו בלבושא יקירא מסטרא דשכינתא. דכיה וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך (שם כח י). ואי לאו דחבו בעגל לא הוה אומה דשליט עלייהו. דבזמנא דקבילו אוריתא דחילו עלאה אלביש להו, ומיניה אתברו כל אומין ואתערבבו[?] כלהו והא אתמר. אבל בשעתא דחבו, ויתנצלו בני ישראל את עדים וכו' (שמות לג ו). ולזמנא דאתי כי הלבישני בגדי ישע (ישעיה סא י). כדין וייראו גוים את שם ה' וכו' (תהלים קב טז). זכאה חולקהו דישראל.

תיקונים   תיקונא מ"ב   חדשים   קא

והא רב המנונא סבא אתי פתח ואמר, ר' ר' ודאי בשעתא דקיימו ישראל על טורא דסיני, כלהו עלמין אזדמנו תמן לאתתקנא בתיקונא שלים. ותיקונא תליא לתתא, הה"ד וירד ה' על הר סיני (שמות יט כ). ות"ח הכא אתמר לא ירדה שכינה למטה מעשרה ולא עלה משה וכו' (סוכה ה). מלה דא קשיא איהי. אלא כלא רזא עלאה. כתיב זכר ונקבה בראם ויקרא את שמם אדם ביום הבראם (בראשית ה ב). בזמנא דאתחבר חיבורא עלאה כלהו איבריין מתחברין דא בדא. ורזא דמלה מקבילות הלולאות (שמות כו ה). דהא כל אבר ואבר שלימו דיליה איהו שכינתא. ובג"כ כלא אתקשר כחדא בחיבורא חדא. כדין ויקרא את שמם אדם. ודא עשרה רזא דיחודא ודאי דו"ג. ורזא דמלה ביום הבראם. מאי ביום הבראם. אלא ביום תליא מלתא ודא דעת, דלית לילה בלא יום ולית יום בלא לילה. בג"כ דכורא ונוק' שלימו חד. ודכורא אקרי אדם, אבל אדם כללא דדו"ג. בג"כ ביום הבראם דכליל חו"ג. בג"כ כללא דכלא דו"ג, ותמן מתקשרין כלהו עלמין עלאין ותתאין. ובכל אתר דאצטריך הכי אתגליאו קו"ש. ובאתר דאינון אתגליאו כלא אתכליל תמן. כגונא דא בזמנא דנפקו ישראל מארעא כתיב נפתחו השמים ואראה מראות אלקים (יחזקאל א א). דהא כדן תמן אתגליאו קו"ש וכדן כלא אתקשר תמן. וכלא איהו לקשרא עלמין עלאין בתתאה, בגין ס"א דלא תתקף לאחורבא ליה. כגונא דא בזמנא דנפקו ישראל ממצרים, הכי אתגליא קו"ש על הים בגין לאתקפא עלמא דכדן נפק מגו מסאבותא. כגונא דא לזמנא דאתי דכתיב ואמר ביום ההוא הנה אלקינו וכו' (ישעיה כה ט) לאתקנא עלמא תיקונא שלים. יתיר מכלא בטורא דסיני.

אבל ת"ח בההוא זמנא כלא אתתקן ברזא דא דעשרה ודא חו"ג דינא ורחמי. ואלין עשרה דאתמר בהו לא ירדה שכינה למטה מעשרה. ואע"ג דנחתת לתתא, קב"ה קאים בהדה תדיר. בג"כ לא ירדה למטה מעשרה, דהא לתתא קיימין אינון מסאבין. ומשה אע"ג דכלא אתגליא ליה, לא סליק לעילא מעשרה. על רזא דא כתיב אתם ראיתם כי מן השמים דברתי עמכם (שמות כ כב) לאתחזאה דכלא חד.

ואלין עשר אמירן, רזא דדכר ונוקבא כחדא, בהו ולכל המורא הגדול, הכא עשר אתוון, ה' לסטר חד, ימינא ושמאלא דא לקבל דא. בג"כ לא תעשון אתי אלהי כסף וכו', אלין ישמעאל ועשו דאינון מפרידין בין שש לשבע. אלא מזבח אדמה תעשה לי דא שכינתא. ובה לא תבנה אתהן גזית כי חרבך הנפת עליה ותחלליה, דא לילית חייכתא דאצטריך לאסתמרא מינה. ודא חרב היונה (יזמיה מו טז). דהא שכינתא אצטריך למהוי לה ברירא ונקיא. והא אליהו נביאה מהימנא אתי פתח ואמר, ר' ר' ודאי ולכל היד החזקה ולכל המורא הגדול אלין עשר אמירן. ודא

תיקונא ארבעין ותלת

ולכל היד החזקה אלין ה' אמירן דשמאלא. ולכל ה מורא הגדול אלין ה' אמירן דימינא. ורזא דא ה"ה ה"ה, מזה ומזה הם כתובים (שמות לב טו). ו"ו דא שיעורא דלוחות ששה טפחים, ברזא דא לוחות האבן מסטרא דשם ב"ן יו"ד ק"ק ו"ו ק"ק. יו"ד דא דיו, אש שחורה על גבי אש לבנה. אש שחורה דא כתר דאיהו אוכמא לגבי עלת כל העלות. ועוד, אש שחורה כתר ודא קמץ. אש לבנה חכמה ודא פתח. ועוד, אתון אתקריאן מגו ספר, ודא שכינתא דאיהי ספר, ודא ספר תורה.

והא מט"ט שרא רבא אתי פתח ואמר, ר' ר' כתיב לפני שמש ינון שמו (תהלים עב יז). הכא רזא עלאה. ת"ח ה' אור אינון לקבליהו ה' חשך. דא ידא ימינא ודא שמאלא. כדן ותרם כראים קרני (תהלים צביא). מתמן ולהלאה יהי אור ויהי אור (בראשית א ג). בההוא זמנא שירו לה' שיר חדש כי נפלאות עשה (תהלים צח א) דא נהירו דח"ס בכ"ב אתון, דאתמר בהו ב"ן יברך ישראל ישימך אלקים כאפרים וכמנשה (בראשית מח כ). אבל נפלאות, נ' פלאות. ורזא ינון שמו אלין דגים דימא דלית עינא בישא שליט בהו, ורזא דא עינא פקיחא. דכאתר דעינא דא אשגח לית עינא בישא שריא תמן. בההוא זמנא הושיעה לו ימינו זרוע קדשו (תהלים צח א) דא מב"ד ומב"י. דבשעתא דאתחברן כחדא, ימינא שליט ומב"י אשתויב ממותא. ורזא דא דגים שבמים. דלתתא אתחזיין אינון דמעין. באן זמנא. אלא בזמנא דלבא אתעציב. ורזא דא ויתעצב אל לבו (בראשית וו) דהא ללבא מטאן מילין. מאי ויתעצב. אלא בגין עצבון דאדם. ובזמנא דלבא דא אתעציב, נורא דליק תמן וסליק לעיינין. כדן עיינין אתלהיטו ודמעין אשתפכן לכו, ואלין מים מרים. אבל לעילא אית מייין עלאין מתיקין ובסימין דנגדין מההיא ח"ס. בהו כתיב רוחצות בחלב יושבות על מלאת (שיר ה יב). ורזא דא דגים שבים. ויוסף אתמר ביה בן פורת עלי עין (בראשית מט כב) ודא מב"י לאשתזבא ממותא בנהירו דההוא עינא עלאה.

אי תימא מאי לפני שמש. אלא דא משה דאתמר ביה פני משה כפני חמה (ב"ב עה). רזא דמלה זכר ונקבה בראם ויקרא את שמם אדם ביום הבראם (שם ה ב). ורזא דא ון' פשוטה, דכר ונוק'א מסטרא דא"א, לאתקיימא כלא ביחודא חדא לעלמין. ודא תיקונא דיתתקן בזמנא דמלכא משיחא. אבל לבתר כי מאיש לוקחה זאת (שם ב כז). כדן אתמר בה כלת משה (כמדבר זא) דאתיית

תיקונים תיקונא מ"ג מ"ד חדשים קג

לזמנין. ובה ויקחו לי תרומה (שמות כה ב) לאהדרא לה לבעלה, דאתמר בה בעל אבידה מחזיר על אבידתו (קידושין ב:). בג"כ לפני שמש ינון שמו, דתיקונא דמשיח אודמן בקדמיתא. וכלא ברזא דנ', נ' פלאות.

בההוא זמנא (שמות כד) יענך ה' כיום צרה לשיזבא מב"י ממותא. ישלח עורך מקודש דא שכינתא דסלקת לאיתאה ליה חיים מלעילא מסטרא דחיי עלאי, ורזא קדש. וכלא בתיקונא לפום דרגין אתמשך. בג"כ ומציון יסעדך דא צדיק מב"י. כדין יזכור כל מנחותיך לאתתקנא נוק' בדכורא ובהאי ישתויב. ועולתך דא שכינתא דסלקת מגלותא. ידשנה בה' אור דימינא. כדין נרננה בישועתך בחדותא שלים ולא בבכיה. בגין עתה ידעתי כי הושיע ה' משיחו. ובמ"ת לוחות האבן (שמות כד) ה"ה ימינא ושמאלא כחדא. ולזמנא דאתי (תהלים קיח כב—כג) אבן מאסו הבונים היתה לראש פינה, ב"ן ודאי, ימינא ושמאלא כחדא. כדין היא נפלאת בעינינו, בגין נ' פלאות, דתמן סלקת ואיתאת חיי לתתא כמה דאתמר.

והא אברהם סבא חסידא אתי פתח ואמר, ר' ר' ולכל היד החזקה

תיקונא ארבעין וארבע

ולכל היד החזקה ולכל המורא הגדול, אלין עשר אמירן ה' לימינא וה' לשמאלא בשם ב"ן ודאי. ה"ה הכא רזא אף ידי יסדה ארץ וימיני טפחה שמים (ישעיה מח יג). ורזא דא והיו לאחדים בידיך (יחזקאל לו יז). דשם ב"ן ביה והיה אור הלבנה כאור החמה (ישעיה לכו) 8 דמילוי איהו כפשוט כ"ו כ"ו. וא' איהו אחד, א' ואח"ד הא י"ד. בג"כ לאחדים בידיך. וא' איהו י"ו"י ודא כ"ו, תרין זמנין אחד. ותרין ידין אינון יד במילוי יד בפשוט. ואינון יד הגדולה יד החזקה, ימינא ושמאלא. כל יד תרין זמנין אחד דאיהו כ"ו. בג"כ לאחדים בידיך בתרין ידין, תרין אחד כלא איהו ב"ן. ותרין זמנין י"ד אינון כ"ח, ודא כח דחכמה, כח מה, ח"ס, דתמן מקורא דתרין ידין אלין. וא' בה אתעבידת שכינתא אב"ן כגונא דא יוד קק ואו קק. ורזא דא אבן מאסו הבונים (תהלים קיח כב). וביה תרין זמנין יד, יקוק יוד קא ואו קא, יקוק יוד קק ואו קק. וביה איהו גן המלך בגן ספרין דאורייתא, ודא לוחות האבן. ותרין ידין אינון מב"ד ומב"י לאתחברא כחד, תרויהו בשיקולא חדא ימינא ושמאלא. ועוד, לוחות האבן מסטרא דחכמה ודא י', אבן. ות"ח רזא דכלא צירופי שמהן מתפרשן בכמה רזין. עלאין, וכלא בשמא קדישא כללא דכלא תליא. ובקדמיתא מתפרשאן צירופין לע"ב ברזא דתלת אתוון ואינון ע"ב. לבתר שכינתא אשלימת כלא ליקוק ואינון י"ב צירופין. ורזא דא תריסר שבטיין.

ומצירופי תלת אתוון אינון ע"ב זקנים. אבל תרין אתמר בהו וישארו שני אנשים וכו' (כמדבריא כו). וכלא אצטריך ודאי לפום דרגין רזין עלאין.

והא רעיא מהימנא אתי פתח ואמר, ר' ר' ודאי בשעתא דקיימו ישראל על טורא דסיני אתמר בהו והייתם לי סגולה (שמות י"ה).

אית סגול כגונא דא - ואית סגולה דא סגולתא כגונא דא - סגול מסטרא דתלת אבהן חג"ת, סגולה דא או"א ודעת דא מזלא דביה אתכלילו. ורזא דא דכדין סלקו ישראל לדרגין עלאין עד א"א ודאי. ומסטרא דא אתיהיב להו אוריתא בקדמיתא, ובה לוחות האבן. ת"ח דבההוא שעתא הוו תרין מאורות גדולים שוויין כחדא, ועכ"ד לא אשתלימת מלה. מאי שלימו. אלא דישאל הא צריכין לאקמא שלימו כדקא יאות. דשכינתא כבר סליקת עד כתר, ואשתכחת בשיקולא חדא בהדי בעלה. ורזא דא כתר, ביה תרין מאורות הגדולים. אבל מסטרא דלתתא, המאור הגדול המאור הקטן. ומסטרא דא אתיהיבת אוריתא בקדמיתא כמה דאמינא. ת"ח בגין דא לא נתנה תורה אלא לאוכלי המן (מכילתא בשלח יז) דכתיב ביה למען אנסנו הילך בתורתיו וכו' (שם טזד). דנהמא מסטרא דלתתא, בג"כ נפיק מגופא. אבל מן מסטרא דלעילא דלית תמן פסולת, בג"כ נבלע ברמ"ח אברים. ובג"ד מן אצטריך בקדמיתא, למיהב אוריתא.

אבל ת"ח מה כתיב ויסעו מהר ה' (במדבר י"ג) דלא בעו לאתקיימא בתיקונא דא, דאיהו תיקונא עלאה יתיר מכל בני עלמא. ובמן אתמר ונפשנו קצה בלחם הקלוקל (שם כא ה). כדין נחתו לתתא למיהוי כשאר בני עלמא. ובעגל אמרו (שמות לבד) אלה אלהיך ישראל, אלה לתתא ולא לעילא. אשר העלוך מארץ מצרים הכא ו', דברזא דא נפקו ממצרים, והא אתמר כגבור על הים, ומהכא תליין ס"א באתפשטותא דדרגין. ובגין דלא אקיימו ישראל תיקונא כדקא יאות לא אשתלים תיקונא. אבל לזמנא דאתי נכון יהיה הר בית ה' בראש ההרים (ישעיה ב) דא כתר עלאה. כדין והיה אור הלכנה כאור החמה (שם לכו) ודאי. בההוא זמנא אשא עיני אל ההרים מאין יבוא עזרי דא שכינתא. אין דא ע"ק. מאי יבא. אלא הכא רזא עלאה כד"א אתי מלבנון כלה אתי מלבנון תבואי (שיר ד ח).

ת"ח שכינתא ודאי קשרא דכל דרגין איהי, דבה תחלת המחשבה סוף המעשה. וכלא אתקשר הכי מרישא דכלא עד סופא דכלא. ושכינתא הכי איהי קישורא דכלא. בג"כ מאין יבוא עזרי, דא אין כתר עלאה דמתמן שראת שכינתא לקשרא קשרין. ורזא דמלה אשת חיל עטרת בעלה (משלי יבד). ודא אבן דסלקין לה עד אין תכלית. דהא כלא בשיעורא דא אשתערו כלהו דרגין. ורזין אלין אתמסרו למאן דידע למיהך בארח רזין עלאין כדקא חזי.

ת"ח עכ"ד דשכינתא איהי כללא דכלא, בזמנא דמשירותא דכלא אתכלילת

עד סופא דכלא, כדין אודמנת למהוי בת זוג למלכא ודאי, והכי אתחזי. ורזא דא אתי מלבנון כלה, אע"ג דאיהי עד א"ס סלקת, יחודא דילה בבת זוגה, אתי מלבנון תבואי. בג"כ עורי מעם ה' דא אי' דקיימת עם ה', ואיהי דעבידת שמיא וארעא, דהא איהי בניאת לה בנינא כדקא יאות לאתחברא ביה במלכא.

ת"ח בזמנא דתסלק שכינתא עד ההוא כתר עלאה, דכתיב בה נכון יהיה הר בית ה' בראש ההרים, כדין אבתרה יתחקן עלמא תיקונא כדקא יאות. בההוא זמנא (תהלים קכא ג—ח) אל יתן למוט רגליך דא מב"י. אימתי. אלא בזמנא דאל ינום שומרך דא עתיקא קדישא, דכיה (שם לגיח) הנה עין ה' אל יראיו דא מב"י וכלהו דתליין ביה, למיחלים לחסדו. דהכי אתחברו לעילא ימינא ושמאלא כחדא. ולתתא והיו לאחורים בידך לאשתובא מב"י ממותא, כחיבורא דאתחבר ביה במב"ד. ורזא דא הנה לא ינום ולא יישן. דלתתא קיימין נימין שערי על עיינין, ובגינייהו אסתתמן עיינין לזמנין. אבל לעילא לא ינום ולא יישן, דעינא פקיחא איהו תדיר. אמאי. אלא בגין שמאלא דאתהדר לימינא. כדין ה' שומרך למב"י. ה' צלך על יד ימינך דא מב"ד. יומם השמש לא יכבה דא חסד עלאה דאתפשט בכל דרגין לאתקנא לון. כדין יומם אתתקף בשמש לבסמא כלהו דינין בזמנא דאיהו שליט. וירח כגונא דא ברזא דיומם אתתקף, דאתמר ביה והיה אור הלבנה כאור החמה. כדין ה' ישמך מכל רע דא גוג, בזמנא דיתחברון כלהו מסאבין אבתריה, ישמור את נפשך. ה' ישמור צאתך, במפקיה לאגחא קרבא מגו ירושלים. ובואך, בזמנא דיהך גו קליפין לתברא לון. כדין תיקונא אשתלים לעלמין, מעתה ועד עולם ודאי.

תיקונא ארבעין וחמש

קם אליהו נביאה מהימנא פתח ואמר, ר' ר' זכאה חולקך דרוין עלאין דמארך אתגליין לך. ולכל היד החזקה דא ז"א. ולכל המורא הגדול דא ע"ק. ורזא דא ה' הוא האלקים (מלכים א, יח לט). ה' בעתיקא. הוא האלקים בז"א. דבההיא שעתא סליק ז"א לגבי ע"ק. בההוא זמנא (שמות יט ה—ו) והייתם לי סגולה בנוק'. ואתם תהיו לי בז"א. ממלכת כהנים וגוי קדוש בא"א. ודא כהן גדול דמיניה תליין ח' בגדים לתתא. דד' קדמאין אינון ד' אותיות הוי"ה חדא. ותרין אחרנין נפקין מינה, ואינון בח' אחרנין. קדמאין אינון שרשא. תנינין נפקין מגו קדמאין.

בההוא זמנא אתמר בישראל (דברים לג כט) אשריך ישראל מי כמוך. דמלאכי השרת מאו"א נפקין, ישראל מזו"נ. בההוא זמנא זו"נ סלקו עד ע"ק ישראל סלקין אבתרייהו ואינון לעילא ממלאכי השרת. ורזא דא עם נושע בה' סלקין

בסליקו דיליה. מג"ן עזרך, דא שכינתא דאתקנת ברזא דתלת א"ל דלעילא. ואשר חרב גאותך דא לימינא ודא לשמאלא. וחרב דא רי"ו. ובגין דסלקו לעילא מאו"א אתמר בהו מלכי צבאות יודון יודון (תהלים סח"ג). דישראל לעילא ומלאכי השרת לתתא. רזא דכלא יו"ק, ודא תיקונא כדקא יאות, תיקונא דאתקן בתלת קטרין דמהימנותא.

ובזמנא אחרא אתמר הו"י גוי חוטא (ישעיה א ד) דכלא אתהדר לאחורא, ה' לגבי ו', ו' לגבי י'. הכא תליא רזא דגלותא ופורקנא ה' סלקת בו', ו' אתחבר בה', כלא סליק ב'י' לאתקנא דרגין, תיקונא בחר שלטנו דחייבין קאים. אבל בזמנא דתיקונא יו"ק. ה' בתרין אתפרשת, שכינתא עלאה שכינתא תתאה, ודא יוק"ק תאומים סיון. ושבת דא ענ"ג, ע'דן נ'הר ג'ן, תלת קטרין אלין דאתמרו. ועד לא אתיהיבת אורייתא בשבת אתפקדו (סנהדרין נו:). לאתקנא בתיקונא דא. כגונא דא דינין במרה איפקוד ודאי לתרכא ס"א מינייהו. ועוד ולכל היד החזקה

תיקונא ארבעין ושית

דא תוקפא דשכינתא. דבגלותא חלשא הות. ובזמנא דתיפוק מגלותא אתמר בה נותן ליעף כח (ישעיה מט) לאתקפא בדרגהא כדקחזי. ולכל המורא הגדול רזא דכתיב שמחנו כימות עיניתנו (תהלים צ טו). דכל ההוא נהירו דאתגרע מישראל בגלותא כלא יתגלי ברגעא חדא, ודא ולכל המורא הגדול ודאי.

בההוא זמנא (שם צח א — ג) מזמור שירו לה' שיר חדש כי נפלאות עשה. מזמור מאן אמר ליה. אלא דא רוחא קדישא, רוחא דנפיק מח"ס למישרי על מלכא משיחא, איהו יימר מזמור דא. ודא שירו לה' שיר חדש דא חדותותא דכלא. ודא כי נפלאות עשה מסטרא דח"ס פלא עלאה. הושיעה לו ימינו וזרוע קדשו דא ימינא ושמאלא תרין משיחין. בההוא זמנא הודיע ה' ישועתו. מאי רזא. אלא שכינתא ה' סתומה בגלותא, והכי אצטריך בגין חויה בישא רודיף אבתרה. ומרגלים הוציאו דבה על ארעא קדישא. מהו דבה. אלא דא לילית חייבתא. בגין דאמרו (כמדבר יג לב — לג) ארץ אוכלת יושביה היא בגין ס"א דשלטת תמן ח"ו. ושם ראינו בני ענק לאחזאה כאלו האי אתר אתיהיב להו תמן. אבל כלב, ויהס כלב (שם שם ל). מאי ויהס. אלא רזא

דמלה נאלמתי דומיה (תהלים לטג) ב דא שכּינתא. דבגלותא איהי יונת אלם (שם נא) ודא פ' סתומה, דהכי אצטריך שושנה דלא אתפתחת אלא לבן זוגה. ורזא דמלה הס כל בשר מפני ה' (זכריה ב'ז). דשכינתא איהי אדני' ודא היכל, בזמנא דאיהי היכלא למלכא. אבל בזמנא אחרא איהי הס, ודא יונת אלם. בג"כ ויהס כלב, דהא רזא דא אחזי להו ודאי, דשכינתא פה סתומה איהי בגלותא ולית רשו לנוכראה לאתקרבא תמן ודאי. ולזמנא דאתי ופתחון פה למיחלים לך, דא פה פתוחה בכמה שירין בכמה תשבחן לגבי מלכא, ודא שיר חדש. כדן הודיע ה' ישועתו. דעד השתא בגלותא הות שחורא ודאי, דכתיב בה אל תראוני שאני שחרחורת (שיר א'ו) ויקרא דילה לא אשתמודע בין חייבא. כיון דנפקת מתמן, כדן הודיע ה' ישועתו.

וכדן לעיני הגוים גלה צדקתו. ורזא דא כי עין בעין יראו וכו' (ישעיה נב ח) ת"ח השתא חיבורא עלאה בטמירו אדמן, בגין דלאו לאסתכלא תמן מסאבא. אבל בההוא זמנא כלא יתקן בתיקונא שלים, ולית דחילו מכלא. כדן גלה צדקתו ודאי.

בההוא זמנא זכר חסדו ואמונתו לבית ישראל. דא רזא, זכר חסדו, חסד דאתמר ביה בגלותא השיב אחר ימינו מפני אויב (איכה ב'ג). וכל חסד דא דאתגרע מינייהו בגלותא, כלא יתהדר להו כחד בפורקנא. ועוד, ואמונתו, רזא דא הזורעים בדמעה ברנה יקצורו (תהלים קכו ה). דבגלותא כמה תיקונין עלאין זרעין ישראל בההוא חקלא עלאה ולא אתגליין בגין גלותא. אי תימא דאתאבירו. ח"ו אלא קב"ה נטר להו לעילא וכלהו יצמחון לזמנא דאתי ויקצרון להו. דכתיב בהו כי כארץ תוציא צמחה וכגנה זרועיה תצמיח (ישעיה סא יא). כדן ואמונתו לבית ישראל.

בההוא זמנא ראו כל אפסי ארץ את ישועת אלקינו (תהלים צח ג). הכא רזא עלאה, דכמה אינון בתי כניסיות ובתי מדרשות דבחוץ לארץ, דתמן אתקיננו ישראל כמה תיקונין עלאין. ואתמר בהו ונשאר גם הוא לאלקיננו (זכריה טז) ואוקמוה (מגילה ו'ו). ומאי דבקדמיתא ארעא קדישא לחוד הות מנהרא בנהירו עלאה, בזמנא דפורקנא כלהו תיקונין יתקנון בגילויא שלים, ומתמן יתגלון באינון אתרין דתמן אתעבירו. וכדן נהירו דקדושתא יתנהיר בהו אע"ג דאינון לבר, ובדא יתקן כל עלמאי. בג"כ ראו כל אפסי ארץ את ישועת אלקינו ודאי. דבכל סטר עלמא אתגליאת, בגילויא דנהורא דאתפשט תמן כמה דאתמר. זכאה חולקהון דישראל. ועוד ולכל היד החזקה דא

ב. דומי"ה בגי' ה"ס.

ג. עי' אדיר במרום ח"א עמ' ר"ג.

תיקונא ארבעין ושבע

ולכל היד החזקה דא דאתמר בה (זכריה בט) ואני אהיה לה נאם ה' חומת אש סביב. ולכל המורא הגדול הה"ד ולכבוד אהיה בתוכה. דשכינתא בגלותא פרשת גדפהא על ישראל בנהא לנטרא לון נטורא מכל סטר. לקבל דא לאחזאה יקרא דילה לזמנא דאתי, וחביבותא דמחבב לה מלכא, איהו יקום כגונא דא פריש גרפוי ומסחר לה, כמה דסחרת להו איהי לישראל.

ות"ח ישראל כיון דהוּו בגלותא אי תימא דאשתבקו מסטר קדישא. לאו הכי ח"ו. אלא ת"ח דהא הכא כתיב (תהלים קלד א—ג) שיר המעלות הנה ברכו את ה' כל עבדי ה' העומדים וכו'. מאן עבדים. אלא ישראל בגלותא אינון עבדים, דבפולחנא תליין עובדין בהו. ורזא דא כעיני עבדים אל יד אדוניהם כן עיינו אל ה' אלקינו עד שיחנונו (שם קכג ב).

ת"ח אית עבדים ואית עבדים. מלאכי אינון עבדים, ואתמר בהו הן אראלם צעקו חוצה (ישעיה לגז) דהא לבר קיימין. והכי בגלותא קיימין לבר, אזלין בתר שכינתא. אבל ישראל אע"ג דאינון בגלותא לא משתבקן מלגו, אלא מלגו אינון מתדבקין תדיר. ורזא דא העומדים בבית ה' כלילות אלין גלוותא, דאף בההוא זמנא אינון קיימין לגו, בבית ה' ודאי.

ת"ח דודאי כל מאי דעביד קב"ה לישראל לטיבותא דלהון איהו. ורזא דא אודך ה' כי אנפת בי (שם יבא). דישראל בזמנא דאינון בגלותא שכינתא אתדבקת עלייהו יתיר, בגין לשזבא להו מגלותא. וכלהו שאר דרגין הכי נמי מתדבקן עלייהו בדביקותא שלים, יתיר ממאי דעברו בקדמיתא, ואע"ג דכלא בסתימו. אבל בזמנא דפורקנא אי תימא דההוא דביקותא לא אשתכת. לאו הכי. אלא כלא דאשתכת בגלותא לא אתפסק בפורקנא, אע"ג דלא הוה אצטריך, אלא לאוספא נהירו על נהירו חרותא על חרותא. אודך ה' כי אנפת בי ודאי.

ת"ח דהא בגלותא נטלו ישראל חילא לאתקנא תיקונין עלאיין, מאי דלא הוה להו חילא אי לא קיימו בגלותא. דהא בההוא דביקותא דאצטריך לנטרא להו, אתתקפו יתיר ודאי. ודוד אמר הנה ברכו את ה' כל עבדי ה' העומדים בבית ה' כלילות. דהא בגין דא יכלין לאתקנא תיקונין עלאיין יתיר. ומאי אינון. אלא שאו ידיכם קדש. ת"ח בגלותא רזא דשינתא איהו, דכתיב ותרדמה נפלה על אברם (בראשית טו יב). ודא זמנא דאתמר ביה ומאיר לאישון בת עין ודא ע"ב דנהיר לב"ן ואתמרא. כגונא דא בגלותא ע"ק נטר לה לשכינתא. דמלכא לעילא אסתלק ואוקמוה. ובחילא דא אתתקפת שכינתא תקיפותא סגי דלא

תיקונים תיקונא מ"ז מ"ח מ"ט חדשים קט

יתפרש מינה אפילו בפורקנא. ורזא דא שאו ידיכם קדש דא קדש עלאה ודאי. וברכו את ה' אלין קו"ש, ודא בתרין משיחין דמתחברן כחד, ברזא דלעילא ודאי, והיו לאחדים בידיך (יחזקאל לז"ח). כדין יברכך ה' מציון. מאן אתר נהירו דתיקונא יפוק לעלמא. אלא מציון ודא בית המקדש דביה ולכבוד אהיה בתוכה (זכריה ב"ט) ליקרא דילה ממש. דהא בכל אינון תיקונין דאתתקנת בגלותא אתחבר בה מלכא בפורקנא. ולכבוד אהיה בתוכה, לכבוד ודאי. ולכל המורא הגדול גילויה דנהורין עלאין דעלאין. זכאה חולקהון דישראל בעלמא דין ועלמא דאתי.

תיקונא ארבעין ותמניא

ולכל היד החזקה. הא אד"ק סבא דסבין אתי פתח ואמר, ר' ר' ולכל היד החזקה אלין דאתמר בהו וקוי ה' יחליפו כח (ישעיה מ"א) דאתמר בהו נותן ליעף כח (שם ש"ס"ט) אלין צדיקיא דיהון בעלמא בזמנא דפורקנא, דבהון יתתקן עלמא ויתתקף ממאי דאתחלש בגלותא. אבל ולכל המורא הגדול אלין מתין דיקומון מעפרא. ואי תימא אמאי יקומון. אלא בגין לאתערא כלהו מלין קדמאין דהוו כבר. כמה עקתין דעברו על ישראל. דכדין יקומון כל אינון דאתקטלו מאומין דעלמא. וכלהו דקטלו לון מלכין, דגזרו כמה שמדות על ישראל. וכלא לאתערא דרגין עלאין למעבד נוקמין באינון חייביא. ורזא דא יחיו מתין וכו' וארץ רפאים תפיל (שם כ"ו"ט) אלין עמלקים דיתמחון מעלמא. במאי. אלא באתערותא דיתערון אינון מתין דיקומון לזמנא דאתי. ועוד, ולכל היד החזקה דא

תיקונא ארבעין ותשע

ודא בית המקדש שלמטה. ולכל המורא הגדול דא בית המקדש שלמעלה. בזמנא דיתחברון תרווייהו כחד. בההוא זמנא כתיב (תהלים קכ"א) שמחתי באומרים לי בית ה' נלך. דבגין ההוא עלאה דאשתכח תמן, אפילו אינון מלאכי עלאין יהון מתכנשין ואתיין ביה ודאי. ת"ח כתיב עומדות היו רגלינו בשעריך ירושלים. הם לא כתיב אלא היו. דישראל אע"ג דהוו בגלותא, לא נפקו מאינון תרעין עלאין קדישין. ואדרכא בהו אתתקפו יתיר, לאתתקנא לבתר בתיקונא שלים, בג"כ היו. ולזמנא דאתי ירושלים הבנויה כעיר שחוכרה לה יחדיו בתרי בתי מקדשות עלאה ותתאה (עי')

תענית ה.). בג"כ ששם עלו שבטים אלין שבטין דלתתא. שבטי יה עדות לישראל
 אלין שבטין דלעילא, וכלהו משריין קדישין. כי שמה ישבו כסאות למשפט אלין
 תרין בתי מקדשות דאמינא.

אבל הכא רזא דכתיב עד די כרסון רמיו (דניאל ז ט) ואוקמוה (חגיגה יד.) חד לדין
 וחד לצדקה. וחד אמר חד לקב"ה וחד לדוד. וכלא איהו קשוט. דתרין בתי
 מקדשות כחדא יהון, פנימאה לקב"ה, רתיכא לכלהו דרגין עלאין וקישורא דלהון.
 בראה לאפקא נהירו מלגו לבר. למאן נפיק. אלא לדוד. ודא מלכא דאיהו נטיל
 בקדמיתא ומפלג לכל עלמא. אבל חד לדין וחד לצדקה דמילין קיימין לגו יתיר.
 ואינון תרין לקבל תרין. לאה דא דין, דינא קשיא. וחד לצדקה דא רחל דינא
 רפיא. בג"כ כסאות למשפט דא חד לדין וחד לצדקה. כסאות לבית דוד חד
 לקב"ה וחד לדוד. מתמן ולהלאה שאלו שלום ירושלים למהוי בשלמה וניחא
 דכלא בתרין משיחין, דכתיב בהו והיו לאחדים בידיך.

תיקונא חמשין

ולכל היד החזקה. קם סבא חדא פתח ואמר, ר' ר' זכאה חולקך דתיקונא
 עלאה סליק על ירך בע' תיקונין אלין, דבהו יתברון ע'
 רברבין קמי שכינתא. והכי כלהו אומין דלהון יפלון תחת ישראל לתתא. אבל
 ת"ח ולכל היד החזקה דא אליהו נביאה"א מהימנא, דאתמר ביה (מלאכי כג) הנה
 אנכי שולח לכם את אליה וכו'. ואיהו קאים לחברא כלהו ישראל במקוריהון.
 לאתתקפא כלא עילא ותתא. ורזא דמלה והשיב לב אבות על בנים ולב וכו'.
 ולכל המורא הגדול דא משה, דאתמר ביה יראה לגבי משה מלתא זוטרתיה היא
 (ברכות לג:). ודא שכינתא דאיהי כלה דיליה, וליה אתחזוי לאשראה לה בעלמא.
 דבג"כ איהו יתחי כפורקנא בהדי תרין משיחין לאתקנא ליה [אצ"ל: לה] לעלמא
 תיקונא שלים, ועוד ולכל היד החזקה דא

תיקונא חד וחמשין

דא דו"ד י"ד דאתמר ביה ודוד מנגן ביד (שמואל א ט) דיתוב
 כפורקנא בהדי משיחא. דהא איהו כבר אתקין לה

א. ע"ע לעיל עמ' נ"ט.

ב. ע"י תנחומא קדושים א'.

א. חזק"ה בגי' אליהו הנביא.

תיקונים תיקונא נ"א נ"ב נ"ג חדשים קיא

לשכינתא בכמה תיקונין עלאין, ובכמה קרבין דעבד בהדי אומין עע"ז ונצח לון. ובזמנא דאיהו ייתי, כמה אומין יתברון קמיה, לאתערא בתיקונא קדמאה דעביד בזמנא אחרא. ולכל המורא הגדול דא מלכא משיחא. דדוד איהו שירותא דתיקונא, משיח שלימו דיליה, והא אתמר. ועוד ולכל היד החזקה דא

תיקונא חמשיין ותריין

ולכל היד החזקה. ה' אצבעאן ה' דרגין עלאין כללא דמהימנותא. דכלהו יתתקפון בזמנא דפורקנא לאתגלאה בנהוריהון כדקא יאות. ולכל המורא הגדול דא יומא דדינא רבא. דכדין זמין מלכא לאתקנא עלמין תיקונא בחר תיקונא, לאתחדשא בחדתותא דלבתר. ועוד, ולכל היד החזקה דא

תיקונא חמשיין ותלת

ולכל היד החזקה בזמנא דיתגלי מלכא משיחא. דכלהו נהורין עלאין יתגלון לתתא לאתקפא להו לישראל, דלא ידחלון באינן חבלין דמשיחא דומינין למיהוי באינן י"ב ירחין. ולכל המורא הגדול, דהא כלהו דרגין עלאין זמינין אינן לאתתקנא באינן י"ב ירחין, מגו אינן חבלין ודאי. ולבתר כלהו יתגלון בנהורא סגי ותקיפא. כדין אשריך ישראל מי כמוך עם נושע בה' (דברים לג כט) שמא שלים בכל אתוון דיליה. כדין יפקון מגו גלותא בכמה עטרין תיקונין עלאין. וכמה קרבין יגיתון בהדי אומין עע"ז ויתברון לון לגמרי. וכלא בתיקונין אלין דאתתקנו מגו אינן חבלין דאתמרו. ולבתר כלא והיתה מנוחתו כבוד (ישעיה יא י'). זכאה חולקהון דישראל בעלמא דיין ועלמא דאתי.

קם אברהם סבא חסידא ואמר ליעקב ברא רחימא, קום השתא ואתער מילין קמי שכינתא. דהשתא ר' אתגליאת בך, דכתיב בה

וזכרתי את בריתי יעקב (ויקרא כו מב). דיעקב אתמר ביה כי קטון הוא (עמוס ז ב) וישראל איהו גדול. אבל בזמנא דפורקנא ישראל יתגלי ודאי, דביה כי שרית עם אלקים וכו' (בראשית לב כט). ואי תימא דיעקב לא אתחזי. אלא יעקב גרמיה בתיקונא יתהדר בהאי ר' דאתגליא ביה. ורזא דא לא עתה יבוש יעקב וכו' (ישעיה כט כב).

קם יעקב בחירא ואמר, ודאי ולכל היד החזקה בזמנא דחבלין דמשיחא, דקו"ש יתחברון כחדא ובהו יתתקפון ישראל. על רזא דא כתיב (שם

א כה) ואשיבה ידי עליך. מאי ואשיבה. אלא בר מיד הנטויה בגלותא, ואשיבה ידי ודאי לאתקפא להו. ועוד, ואשיבה כמה זמנין, זמנא בתר זמנא. דכמה דרגין יתערון בההוא זמנא לאתתקנא. וכמה עקתינ מטאן בג"ד לישראל עד דיתתקנון מילין. כדין יקרא לך עיר הצדק, במב"י מסטרא דשמאלא. לבתר ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה, במב"ד מסטרא דימינא. ולכל המורא הגדול.

קם אברהם תנינות ואמר, ודאי כמה זמנין תתער יד החזקה, וכלהו יתחברון לאגחא קרבא לבתר בכלהו אומין בגוג רשיעא. ואתמר ביה (יחזקאל לט כא) ואת ידי אשר שמתי בהם. כדין (שם לח כב) ונשפטתי אתו בדבר ובודם. דכלהו דרגין דעברו בדינא על ישראל חד חד כלהו כחדא יתחברון לקבל גוג רשיעא. וכל סטר אחרא יתעבר מעלמא בההוא זמנא ולכל המורא הגדול, לבתר כלהו דרגין יתחברון כחדא לאנהרא על ישראל. כדין (ישעיה יא י) והיתה מנוחתו כבוד. זכאה חולקהון.

תיקונא חמשיין וארבע

ולכל היד החזקה אלין חיון וכסא, דחיון אינון תרין דרועין ותריין רגלין דאינון י"ב פרקין. עד"א דא כסא. צדיק שרפרף דיליהא. כלא איהו יד. ולכל המורא הגדול דא רקיע דעל גבי חיון, דכתיב ביה כעין הקרח הנורא (יחזקאל א כב). הגדול דא אדם חו"ב דאתמר בהו זכר ונקבה בראם וכו' (בראשית ה ב) ובהו (יחזקאל א כו) דמות כמראה אדם עליו. מלמעלה דא כתר דקאים עלייהו. והא סבא חד אתי פתח ואמר, ר' ר' ודאי ולכל היד החזקה הכי איהו כללא דרתיכא עלאה. ואי תימא אמאי האי הכא. אלא ת"ח בשעתא דקיימו ישראל על טורא דסיני, תמן אתגליאת קמייהו רתיכא קדישתא בכל דרגין דילה. בה כתיב רכב אלקים רבותים אלפי שנאן ה' בם סיני בקדש (תהלים סח יח). דבההוא זמנא כתיב ה' מסיני בא וזרח (דברים לג ב). ת"ח דכלא אתגלי קמייהו ואשתמודעו להו כמה רזין עלאין למנדע יקרא דמאריהון. רכב אלקים רבותים אלפי שנאן. אלין כ"ב אתוון עלאין דקיימין בההוא רקיע דא יובלא. ובזמנא דנפקין מיניה לבר, כסא נטיל להו. ואי תימא הא לעילא מרקיע איהו כסא, דכתיב וממעל לרקיע אשר על ראשם וכו'. אבל ת"ח כסא ודאי דא עד"א דסליק לעילא

-
- א. ע"ע עינו ועוד כמה דברים המובאים בתיקון זה בסוף קיצור הכונות בפירושו פיוטי ר"ה ד"ה והחיות. וכן במחזור הרמח"ל.
 ב. עיי' תקט"ו תפלות סי' קפ"א. י"פ כ"ב — ר"ך. עם כ"ב הרי רכ"ב — ר"ך כ"ב.

תיקונים   תיקונא נ"ד   חדשים   קיג

לאתעטרא בעטרורי, ואיהו כסא למאן דיתיב עליה ודא אי'. אבל כיון דסליק כסא לעילא, רקיע נחית ואתפשט לתתא ודא יובילא. בג"כ כסא אתחזי לעילא מרקיע. אבל מאי דנפיק מגו רקיע אקדים ההוא כסא ונטיל ליה. וכמה דאיהו נטיל הכי מסתדין אבתריה כלהו חיון וכל משריין דלהון. ורזא דמלה הכסא נושא את נושאי דדא איהו עיקרא דכלא, וכלהו שאר ענפין אינון מיניה, ובתריה אתמשכן ודאי.

ת"ח אסתחור רקיעא באתווי, ואתוון נפקין לבר בכמה צירופין רזין עלאין. מיד כסא נטיל להו, ומתמן מתפשטן לכל סטר לכלהו חיון כמה דאתחזי. לבתר תב שרפרף ונטיל כלא בכללא דדא ואפיק איהו עובדין לעלמא.

אבל ת"ח הכא רזא דרזין לאשתמודעא במהימנותא עלאה, רזא דיתחודא באורח קשוט. כתיב כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם (משלי כו יט). זכאה חולקיה מאן דינדע למיהך ברזין דמלכא באורח מישרי. ת"ח רזא דא שימני כחותם על לבך (שיר חו). לעילא גו לבא דמלכא אחתים שמא דא קדישא אדני, ודא שכינתא דתמן קביעת ואשתרשת. לקבל דא בלבא דשכינתא קאים שמא קדישא יקו"ק. כדין בזמנא דנהורין נגדין, קיימין בההוא כסא בקדמיתא כמה דאתמר. וכלא אתכליל מיד בשמא דא אדני. כדין שכינתא מאתרה אתערת ואודמנת לקבלא נהורין. וכלהו נהורין מההיא שעתא הכי אודמנו למיהך לגבה. לקבל דא שכינתא בזמנא דאלין דלתתא סלקין לגבה, כיון דמטי לההוא לבא אודמן כלא בשמא דא קדישא יקו"ק. וכדין מתמן אתער קב"ה לקבלא כלא. מתמן ולהלאה מילין מתפרשן לפום דרגייהו וסלקין לעילא, אבל בתר דאתכליל כלא בשמא דא קדישא יקו"ק. כגונא דנחתין מעילא לתתא בתר דאתכליל כלא בשמא אדני. בג"כ כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם, דהכי מתערין חד לקבל חד. בג"כ רכב אלקים רבותים אלפי שנאן אדני במ דא שמא דביה מסתדין לאתכללא.

ת"ח הכי מתפרשאן מילין. בקדמיתא כ"ב אתוון נטלין מגו רקיעא לכסא. כדין אתכליל כלא ואתקשר בשמא קדישא אדני. לבתר מתמן אתפשט לכל סטר. ומסטרא דאדני דביה אתקשרו, מתפשטין בכל חיון ברזא דשמא קדישא דמ"ב אתוון אבגית"ץ וכו', בג"כ אדני במ. כלהו אלין מילין אתגלי בטורא דסיני לעינייהו דכל ישראל. ואינון באספקלריא דנהרא הוו מסתכלן. ומתמן חמן מילין, דהכי קיימין ברזא דא לכל סטרין לעילא ולתתא. כדין כלהו אתקשרו ענפין בשרשיהו ורתיכתא קדישתא אסתדרת בסידורין עלאין כדקא חזי. ומתמן אתיהיבת להו אורייתא ועשר אמירן בתרין לוחין. ורזא דא לוחות האבן (שמות כד

ג. ע"ע פירוש מאמר יהי מקץ (גנוי רמח"ל עמ' רצ"ב).
ד. ע"י אוצרות רמח"ל עמ' קנ"ד ד"ה שותי.

(יב) יו"ד ק"ק ו"ו ק"ק. ד' ההי"ן הכא בד' חיון מתפרשאן, ברזא דה' חומשי תורה, דהכי סליק בהווא זמנא. ו"ו כסא ושרפרף. יו"ד אדם. ושמא דא בשכינתא קאים דתמן אתקשר יחודא קדישא קישורא דכלא. ורזא דא ד"ה זמנין אחד לקבל ד' אתוון. ולקבלייהו ד"פ אחד אמרין ישראל בכל יומא. ובגינייהו אקרון בנים למקום דאתמר בהו בנים אתם לה' אלקיכם (דברים יד א). ובגין דבכל יומא אמרין להו, בג"כ כתיב ה' אמר אלי בני אתה אני היום ילדתיך (תהלים בז) דהא בכל יומא אקרי הכי בן. דבכל יומא אתעביד בן למקום בד' אחד אלין.

ת"ח בשעתא דהו קיימין על טורא דסיני אתקשרו בשרשיהון ודאי. ודא יקרא עלאה דאתמר ביה (ישעיהו מט יח) כי כלם כעדי תלכשי. וקב"ה (שם סא י) כחתן יכהן פאר. כיון דחבו ישראל מה כתיב ויתנצלו את עדים מהר חורב (שמות לג ו). לישנא דיקרא איהו, דאינון לא אתפשטו אלא אינון דרגין עלאין דאתיקרו בהו, כדין ויתנצלו וכו'. ודא עדי דאתמר לעילא.

ת"ח חובא גרים חובא. וחובא דעגל גרים חובא דמרגלים, עד דאתעכבו במדברא וס"א שלטו עלייהו. אבל בסוף יומין בזמנא דאתחזי לון למיעל לארעא, דכבר פגימו אתעבר וס"א אשתביקו מנייהו, כדין תב משה לקשרא קשרין כבקדמיתא. במאי. אלא כמשנה תורה ועשר אמרין. והכא כתיב כאשר צוך ה' אלקיך (דברים ה יב) לאחזאה כלא לאהדרא מילין כבקדמיתא. ובשעתא דבריך לון הכי שארי (שם לג ב) ה' מסיני בא וכו' לאהדרא כלא לאתריה.

ת"ח ה' מסיני בא ורח משעיר. מאי שעיר ופארן הכא. אלא לאחזאה מלה בדרגהא כדקא יאות. דכלא אתכליל כחודא, וקליפין כלהו אשתעבדו לסטר קדישא, ואורייתא בתיקונא דכלא בכללא דכלא אתיהיבת. וכללא דכלא ולכל היד החזקה ולכל המורא הגדול. ובדא אתקיף לון למיעל לארעא קדישא. ורזא דא חזק ואמץ (דברים לא כג) ליהושע אתמר. ודא חזק מיד החזקה. אבל ת"ח דודאי אי ישראל לא הו חאבין כלא הוה מתתקן כדקא יאות. אבל כיון דחאבו אתהדרו מילין בקלקולא. עד דייתי רעיא מהימנא לזמנא דאתי לאהדרא כלא בתיקונא שלים, בזמנא דתתגלי רתיכא עלאה לקמי כל ישראל. זכאה חולקהון. והא אליהו נביאה מהימנא אתי פתח ואמר, ר' ר' ודאי בד' חיות אית תלת אנפין לכל חד דכלהו דיוקנא דאדם. ותלת

דיוקנין אחרנין נפקין מתמן לכל סטר ואינון תלת ברכאן (כמדברו כד — כז) יברכך יאר ישא ודא יק"ו מיקו"ק. ה"א בתראה בה ושמו את שמי על בני ישראל. ות"ח הוי"ה חדא איהי, בה מתפרשאן ד' חיון לסטרייהו. כל חד אפיק תלת ברכאן

תיקונים   תיקונא נ"ד   חדשים   קטו

אלין. בג"כ יברכך ה' יאר ה' ישא ה'. ואנפין אינון י"ב, בהו מתגלגלין כ"ב אתון דנפקין מההוא רקיעא דקאים עלייהו. ובהו מתגלגלין י"ב אלפא ביתין אלפא ביתא לכל חד. ורזא דא שמא דכ"ב אתון דמתגלגל בצירופוי בפסוקין אלין.

ת"ח הכא מתגלגלן אתון ודאי ביי"ב צירופין דשמא קרישא הוי"ה, צירופא לשבטא מתריסר שבטין. לבתר י"ב אלין מתחברן ביי"ב אחרנין דקיימין לתתא בשכינתא, ואינון כ"ד, אתון דרקיעא מסתחרן על כלא ואינון כ"ה. ברזא דא כ"ה תברכו את בני ישראל. ת"ח רזא איהו. כ"ב אתון מצטרפן ביי"ב צירופין כלא איהו ל"ד, ודא יד"ך. ביה וישא אהרן את ידיו אל העם (ויקרא ט כב) ידו כתיב. ודא יד החזקה, סידורא דרתיכא דמסתר דבסדרוי לתיקונא דישראל.

פתח ואמר ר' ר' ודאי בסיני חמו ישראל כלהו סידורין דרתיכא עלאה קיימין על קיומיהו. סידורא דרתיכא בעשר מראות אסתר, דעלייהו אתמר ואראה מראות אלקים (יחזקאל א א). קום יחזקאל נביאה מהימנא בעשר מראות אלין דילך, ותהא מסייע לי לסדרא להו קמי קו"ש, למהוי אנא אומר דבר בשם אומרו. דאתמר ביה האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם (אבות ו). דמאן דאמר מליה בשום מאריה, גרים לההוא מאריה לאתתקפא בה ודאי. דכלהו מילין אתיהיבו לכל חד לחולקיה מאי דאתחזי ליה. וכמה דאיהו לא נטיל מלה אלא במארה, הכי גרים לשכינתא דלא תשתכח בלא בעלה, דא צדיק גואל ודאי, ודא גאולה. לעולם דאיהי שכינתא, דאתמר בה מן העולם ועד העולם (תהלים קומח) שכינתא עלאה ושכינתא תתאה. וכמה גאולות אינון אפילו בגלותא, כלא מסטרא דצדיק, למפרק לישראל מכמה עקתין. וכלהו יתחברון כחד בכללא חדא בגאולה בתראה. בג"כ אל תזכרו ראשונות (ישעיה מג יח) דהא איהי כללא דכלא. ושכינתא בה נפתחו השמים ואראה מראות אלקים, דא מראה קדמאה. דבעשר מראות אלין אשתכחו כלהו סדרין דרתיכא מסתדרן על קיומיהו.

מראה קדמאה דא מראה, דאתמר בה כי נר מצוה ותורה אור (משלי כג). ודא שכינתא דאיהי מראה, דבה מתחזיין כלהו דרגין עלאין ותתאין. ועד דלא אשתכחת איהי מנהרא ברזא דא, לית מלה מתחזיא כלל. בג"כ כי אם בזאת יתהלל המתהלל (ירמיה טז) דאיהי קשורא דכלא כללא דכלא, ובה תליא דברנותא דעלמין תתאין. בג"כ בה אתחזי כלא. ובג"ד כי נר מצוה ותורה אור, דנר דא שכינתא בוצינא, דאתדליק באור דתורה, ובה אתחזי כלא. לבר נש דיתיב בחדר חד בחשוכא, ער לא אדליק שרגא לא אתחזי מכל מאי

1. ע"ע לעיל עמ' ס"א.

דבחדר מידי. כיון דאדליק, כלא אתחזי. כגונא דא שכינתא ודאי עד לא אתפתחת בנהורא לאחזואה, לא אתחזי מידי. כיון דאתפתחת כלא אתחזי. בג"כ ואראה מראות אלקים. כגונא דא כל ניסא דאתעביד, שכינתא אקרימת תמן, דהא כלא על ידה אתעביד ודאי.

מראה תנינא וארא והנה רוח סערה וכו'. הכא זוא לאשתמודעא ס"א דאתכפיא תחות מארה ולא נפקת מרשותיה כלל. דהא הכי אצטריך למנדע מהימנותא עלאה באורח קשוט. ודא אתחזי בקדמיתא לאשתמודעא. בתר דא נהירו דסטר קדישא, וישתמודע מה בין האי להאי. על רזא דא אמר ר' עקיבא לתלמידיו כשתגיעו לאבני שיש טהור אל תאמרו מים מים (חגיגה יד.) דלא לתקלא דא בדא. ורזא דא כשתגיעו לאבני שיש טהור, דעייל למחמי יקרא דמלכא, בקדמיתא אתחזון ליה אינון סטרין דלבר, ואלין אקרונ אבני בהו, אבנין דאשתארו מגו ההוא בהו קדמאה. לכתר מתמן סליק לגו, למחמי ביקרא דמאריה, גו דרגין עלאין דאיקרון אבני שיש טהור מסטרא דשכינתא. וכד מטי תמן לא אצטריך למימר מים מים דהא מיין אלין מסטרא דקדושה ומיין אחרנין מסטרא דמסאבא ולא דמיין אלין לאלין. ואע"ג דאית דקריבין לגו יתיר, כלא אשתמודע, דדא קדישא ודא מסאבא ולא דמי דא לדא כלל.

והכא אצטריך לאשתמודעא איך תליין מילין מגו היתוכא דדהבא, לאשתמודעא יחודא עלאה. וסטר אחרא אצטריך ליה לנטלא מזונא מלעילא ודאי, דאי לא לא אתקיימת. וכמה דרגין אודמנו בסידוריהון לנטלא מתמן אינון סטרין, מאי דאתחזי להו ולא יתיר. והא הכי אצטריך למהוי שלשלת קטיר בצואריהון ולא יחרבון עלמא. ורזא דמלה (משלי כה כא) אם רעב שונאך האכילהו לחם וכו'. דמאן דיבעי לאעברא רע מעלמא לא סליק בידוי. אלא קב"ה לזמנא דאתי אתמר ביה יבא בעל הכרם ויכלה את קוציו. אבל השתא אם רעב שונאך וכו', אם רעב דוקא, דהא לית לארואה ליה אלא מזונא לחוד, ההוא דאצטריך ליה ולא יתיר. כי גחלים אתה חותה על ראשו דא גבורה קדישתא דאתפשטת למיהב ליה מזונא דאצטריך. אבל גחלת אינון על ראשו ודאי, לאכפיא ליה ולתברא חיליה.

ת"ח ד' קליפין אינון וכל חד אתקשר בחבריה לסלקא לעילא. ורזא דמלה את צועה זונה (ימיה ב.כ). דהא כל מאן דנטיל מחבריה נוקבא איהו לגביה. והכי שראת מילין מלתתא, בההיא קליפה דלתתא. וכלא אתקשר בחד דרגא תתאה, ואתקשר כחדא, ויהיב גרמיה לההוא אחרנא דקאים עליה. ואי תימא דבת זוגיה איהי, לאו הכי. אלא כל חד וחד באנפי נפשיה אשתכת. ובגין לסלקא לעילא באתר דלאו דלזון, הכי מסרין גרמיהו. ודא זמה דאתמר בה אלקיהם של אלו שונא זמה הוא (סנוזרין צג.). ונוגה קריבא איהי יתיר. ובזמנא דאזדמנת לנטלא מלגו אי אינון אחרנין מתדבקן בה, זונה איהי דאצטריך

תיקונים   תיקונא נ"ד   חדשים   קיז

לתרכא לה ולא תיקום באתר קדישא. ואי לסטרא דטב אתהדרת, כדין פלגש איהיז. ואברהם אתמר ביה ולבני הפלגשים וכו' (בראשית כהו) דכלא בעא לאתקנא. ואתקין לגו ביצחק, דאתמר ביה ויתן כל אשר לו ליצחק. ואתקין לבר ברזא דפלגש. ודא קטורה, דקטרת פתחה ולא מסרת גרמה לאינן אחרנין. וכלא בעא לאתקנא אברהם בגין לאתקנא עלמא כדקא יאות.

מראה תליתאה דא חשמל ודא לבושא. ורזא דמלה ה' מלך גאות לבש (תהלים צגא) ת"ח מאי חשמל. אלא בזמנא דאתנהירו נהורין לגו, הכי מינייהו אתפרש פרישו לבר. ומאינן מוחין דקיימין ברישא דמלכא ומתפשטן בכל גופא, נפיק דא לבר. ורזא דמלה לפום רעותא דלגו הכי לבושא אשתכח. ולבושא אחזי על רעותא דלכא. ודא קאים לאודעא חדותא דמלכא וחילא דיליה. ות"ח הכא מסתכלין מלאכי עלאי. אבל ישראל לגו מסתכלין, דכתיב כעת יאמר ליעקב ולישראל מה פעל אל (במדבר כג). על לבושא דא אתמר קרא ה' מלך גאות לבש. ודא מלך במוחין דרישא. כדין גאות לבש מסטרא דלהן מסטרא דאי' ודאי. ומגו לבושא דא אתחזיין חיון מסתדרן בסידורייהו. דכתיב ומתוכה דמות ד' חיות וכו'. תלת מראות קיימין בהו.

מראה רביעאה סידורא דחיון. תמן מצטיירן מילין בציורא שלים. ולית מלה רבתא או זעירתא בעלמא דכלא לא אצטייר וקאים תמן בצירופי רזי שמהן ואתוון דאורייתא. תמן אית אנפין ואית גרפין. כלא מתפרש לסטריה לדברא עלמא בתיקונא שלים. אנפין לגו גרפין לבר כלא כמה דאצטריך. מראה חמישאה הכא רזא דכתיב אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו, דא רוחא עלאה דבה נטלין למטלניהון לכל סטר, לפום רוחא מטלנין. וכלא בחיבורא חדא, לאתר דנטיל רוחא כלא נטלן ודאי. ורוחא בכמה רזין אתפרש, לכמה סטרין, למעבד עבדתיה כדקא חזי.

מראה שתיתאה רזא דתתאי דמתקשרן בעילאי, הכא תליין שרפין דכורסיא חיון ואופנין, דכלהו מזדמנן בסידורא שלים למהוי רתיכא למאריהון. וכלהו מתקשרן חד בחד לסלקא מלין בסתימו כדקא יאות. וכמה רזין תליין הכא דמתפרשן למארי חכמתא באורח מישר, למנדע כללא דענפין דמתקשרן בשרשיהון. ודא פולחנא דפלחין כלהו קמי מלכא, וכלהו אוף [אצ"ל: איך] נטלין מקמיה כמה דאצטריך.

מראה שביעאה דא רקיע ודא דעת. תמן קיימין לאשתמודעא אסתחרותא דאתוון כד נטיל במטלנוי, דתמן קביעין כלהו כ"ב אתוון דאורייתא, ומתמן נפקין לאתרייהו בכל דרגין דלהון, ולפום אסתחרותא דרקיעא

נטלין אַתּוּן בְּצִירוּפִין עֲלַיִן. וַאֲתוּן אֵינּוֹן גּוּפֵא, נִיקוּדֵי אֵינּוֹן נִשְׁמַתָּא דְקִימַת
 לֵאחִיָּיָא גּוּפֵא, וּבַהּ מִתְעַבְדִּין כּל עוֹבְדִין דִּילֵיהּ. וְכֹלָא נִפִּיק מֵהַאי רְקִיעַ דְקָאִים עַל
 רִישָׁא דְחִיּוֹן לֵאֲתַפְרֵשָׁא בְּהוּ עוֹבְדִין כְּדָקָא יֵאוּת. וְאִית נִקוּדֵי דְקִימַיִן בְּרֹזָא דְרְקִיעַ
 וְדָא פִתַּח. דְּכִלְהוּ נְהוּרִין דְּנִפְקִין, אִית מֵאן דְּנִטִיר דִּיוּקוּנָא דְמִקּוּרִיָּה, וְאִית
 דְּאַצְטִייר בְּכַמְהָ צִירוּיִן. בְּגִ"כּ אִית דְקָאִים בְּדִיוּקָנָא דְרְקִיעַ, וְאִית נִיצוּץ דְּנִפִּיק
 מִינֵיהּ, וְאִית רְקִיעַ וְנִיצוּץ כְּחָדָא, וְכֹלָא בְּרֹזִין עֲלַיִן אֲשֶׁתְּמוּדְעוּ לְפּוּם נְהִירוּ
 דְּנְהִירָהּ.

מֵרָאָה תְּמִינָאָה דָא כְּסָא, וְדָא עַד"א כְּמָה דֵאֲתַמְר. וְדָא כְּסָא דֵאֲתַעֲבִיד
 כּוּרְסִיא לְמֵאן דְּשָׂרֵי עֲלֵיהּ, וְהִכִּי כֹל תִּתָּאָה אֲתַעֲבִיד כּוּרְסִיא
 לְמֵאן דְקָאִים עֲלֵיהּ. וְתִ"ת אִיְהוּ כְּסָא לְבִינָה לְמִשְׂרֵי עֲלֵיהּ לְדַבְרָא עֲלֵמָא וְכְסָא
 דָא סְלִיק לְעֵילָא וְאַתְעַר לְגַבֵּי אִי, וְאִי שְׂרִיא עֲלֵיהּ וְאַתְפְּשֶׁטת לְתַתָּא. וְדָא רְקִיעַ
 דְקָאִים לְגַלְאָה עוֹבְדִין מִלִּין בְּעֲלֵמָא כְּמָה דְאַצְטִרִיךְ, וְהִכִּי כֹלָא אֲתַקְשֶׁר דָא בְּדָא
 בְּחִיבּוּרָא שְׁלִים.

מֵרָאָה תְּשִׁיעָאָה דָא אֲדָם, וְדָא חו"ב דְקִימַיִן לְעֵילָא מִן כּוּרְסִיא לְפַקְדָא עַל
 עֲלֵמָא וְלֵאֲשַׁנְחָא עֲלֵיהּ אֲשַׁנְחוּתָא כְּמָה דֵאֲתַחְזִי. וְאֲדָם דָא
 דו"ג, דֵאֲתַמְר בְּהוּ זָכַר וְנִקְבָה בְּרָאם וִיקְרָא אֶת שְׁמֵם אֲדָם (בְּרֵאשִׁית ב) דְּהִכִּי
 כֹלָא אֲתַתְקֵן בְּרֹזָא דְדו"ג. וְתִרִין בְּנִין אֲשֶׁתְּמוּדְעֵן בְּאו"א, דָא טְמִירוּ וְדָא גִילוּיָא.
 וְרֹזָא דָא כְּמֵרָאָה הִקְשֶׁת דָא צְרִיק, הוּא מֵרָאָה דְמוּת כְּבוֹד ה' (יְחֻזְקָלָא כח) דָא
 שְׁכִינְתָּא. וְאַשְׁתְּמוּדְעַ לְעֵילָא דֵאִיְהוּ כְּגוּנָא דֵלְתַתָּא, דָא הִנְסַתְרוּת וְדָא הִנְגְלוּת.

מֵרָאָה עֲשִׂירָאָה קִישׁוּרָא דְכֹלָא יְחוּדָא דְכֹלָא וְכֹלְלָא דְכֹלָא, וְדָא כְּתַר עֲלֵאָה.
 בִּיָּה כְּמֵרָאָה אֲדָם עֲלִיו מְלַמְעֵלָה (שְׁשׁ שְׁס כו) דְּהִכָּא אֲשֶׁתְּכַח

כֹּלָא בְּשֵׁרְשָׁא חָדָא קְטִיר כְּחָד, וּמִתְפָּרְשֵׁן עֲנַפִּין לְתַתָּא וְכֹלָא אִיְהוּ חָד. וְהִכִּי
 אֲשֶׁתְּמוּדְעֵן רֹזִין לְכֹל סֵטֵר, דְּעִ"ק אִיְהוּ בּוֹצִינָא דְמִינֵיהּ מִתְלַהֲטֵן כֹּל שְׂאֵר בּוֹצִינִין.
 וְכֹד מִסְתַּכְלִין בְּהוּ לֹא קָאִים אֵלָא אִיְהוּ בְּלַחֲוּדֵי, וּמִינֵיהּ מִתְפָּרְשָׁן עֲנַפִּין סְתִימִין
 בְּקַדְמִיתָא, תְּמֵן קִימַיִן מִלִּין בְּטְמִירוּ יְחִיר, וּמִתְמֵן מִזְמִינִין לְנַחְתָּא לְתַתָּא
 בְּאַתְרֵיהוֹן. ז"א כֹּלְלָא דְכֹלָא, בִּיָּה כְּסָא וְחִיּוֹן מִתְפָּרְשָׁן לְסִטְרֵיהוּ לְדַבְרָא עֲלֵמָא.
 שְׁכִינְתָּא מֵרָאָה, לֵאֲחֻזָּאָה כֹּלָא וְלֵאֲמַטָּאָה מִלִּין לְתַתָּא. וְכֹלָא הִכִּי אֲצַטְרִיךְ וְדָאִי.
 אֲשֶׁתְּכַח כֹּלָא קִישׁוּרָא חָדָא יְחוּדָא חָדָא, דְּלֹא אֲתַפְרֵשׁ לֹא לְעֵילָא וְלֹא לְתַתָּא.
 בְּרִיךְ הוּא לְעֵלְמֵי וְלְעֵלְמֵי עֲלַמִּין.

וְהָא מִט"ט שְׂרָא רְבָא אֲתִי פִתַּח וְאֲמַר, ר' ר' ה' אֲמַר אֲלֵי בְנֵי אֲתָה אֲנִי הַיּוֹם
 יִלְדִתִּיךְ (תְּהִלִּים בז) וְרֹזָא דָא בְּנֵי כְּבוֹרֵי יִשְׂרָאֵל (שְׁמוֹת ד כב)
 דֵאֲתַמְר לְפָרְעָה בּוֹזְמָנָא דְהוּוּ יִשְׂרָאֵל צְרִיכִין לְנַפְקָא מִמְצָרִים. וְכֹלָא רֹזָא עֲלֵאָה אִיְהוּ.

תיקונים תיקונא נ"ד נ"ה חדשים קיט

ת"ח כלהו אומין דעלמא עבדים אינון לסטר קדישא. ובזמנא דישראל קיימין בגלותא תחות ידיהו דכתיב בהו וימררו את חייהם וכו' ובכל עבודה (שם א יד) אתמר בהו עבדים משלו בנו (איכה ה ח) ואינון עבדים לעבדים. אבל בזמנא דנפקין מגלותא אינון בנים, ודא הבן יקיר לי וכו' (ירמיה לא ט).

אבל ת"ח דלית ישראל נפקין אלא בזמנא דאזדמן ההוא דפריק לון, בחד עיטרא יקירא דאיהי נשמתא בת חורין, דלא קיימית בפולחנא בגלותא. ובזמנא דאזדמן האי לתתא, מיד כלהו ישראל מתחברין ביה בחיבורא חד, והכי אקרון כלהו על שמייה בני בכורי ישראל. ובזמנא דאתגלי על משה במצרים, אתמר בישראל בני בכורי ישראל, ודא מסטרא דע"ק דאיהו בוכרא קדמאה לכלא. ולזמנא דאתי הבן יקיר לי אפרים, בכור ודאי, בכור שוורו הדר לו (דברים לג ז). ואיהו ילד שעשועים, דכל ברא מ"ן איהו לאימיה, לאתחברא על ידוי למאן דאתחוי לה. בג"כ ילד שעשועים דגרים כיון דאתיליד, שעשועא דמלכא בשכינתא מסטרא דא עלאה דע"ק. בג"כ אני היום ילדתיך, ביזמא דנפיק בעלמא. וישראל בני בכורי על שמייה.

ומשה אע"ג דלא זכה אלא לחיה, אבל סטרא דא נמי הוה קאים עליה למפרק להו לישראל. ובמתן תורה יתיר, ותמן רכ"ב אלקים רבותים (תהלים סח יח) ואיהו בכ"ר לעילא, לקבליה רכב לתתא. לעילא בוכרא דכלא. לתתא רכב, רתיכא דכלא מאנא דכלא. ובזמנא דנפקו ישראל ממצרים בג"כ כתיב קדש לי כל בכור (שמות יג ב) בגין בוכרא דא דאתגלי עלייהו. ופרשתא דא איהו בחכמה (והר ח"ב קסב). אבל כל בכור מסטרא דכתר עלאה. דהכי משה זכה לחיה ויחידה קיימת עלה. ובזמנא דחאבו בעגל אסתלק כתר ואשתאר חכמה ודא כהן. ולזמנא דאתי כיון דיהדר כתר לאתגלאה, תהדר עבודה לבכורות. וכמה דבסוף יומין דמדברא תב משה לאכללא אורייתא במשנה תורה, ואתיב ישראל על אתריהון לעילא, ברזא דאתמר ולכל היד החזקה. הכי בפורקנא בתרייתא כי תורה מאתי תצא (ישעיה נא ד) וכלא יתהדר לאסתדרא בסידורא שלים בגילויא עלאה דיתגלי עלייהו. זכאה חולקתון.

תיקונא חמשין וחמש

ולכל היד החזקה דא תיקונא דחובא דקין. ולכל המורא הגדול תיקונא דחובא דאדם. ת"ח בשעתא דחב אדם גרים לס"א לאתפשטא.

ט. ע"י ביאורו בפירוש סבא דמשפטים (גנוז רמח"ל עמ' רע"ח).
י. ע"י לעיל עמ' קי"ד.

כיון דחב קין גרים לה לשלטאה על סטר קדישא. לזמנא דאתי כלא יתקן. ודא ולכל היד החזקה, לאהדרא סטר קדישא על תוקפיה דלאו לאשתעבדא תחות סטר מסאבא. ולכל המורא הגדול, לאהדרא מילין לאתרייהו בתיקונא שלים.

והא מטט' שרא רבא אתי פתח ואמר, ר' ר' (שם מגכא) עם זו יצרתי לי אלין ישראל. ורזא דא גוי אחד בארץ (שמואל-ב כג) ודא זו. ז' דא שכינתא, ר' דא צריק. מגו יחודא דלהון נפקין ישראל. בג"כ תהלתי יספרו, לאתקנא לה לשכינתא. דהא בג"כ תיקונא דא להו אתמסר ולא לאחרא. וערב רב בזמנא דעבדו עגל, הא אתמר דאפרידו בין שש לשבע (ת"ז ת"י גכח:). כלא בגין למיהב תוקפא לאמהון חייבתא דא לילית שפחה בישא. ורזא דא אמלאה החרבה (יחזקאל כו ב). ועגל דא ק"ב כגונא דא מ"ו ל"ז י"ט. מסכה אלין ק"כ צירופין דאלקים וה' אתוון דיליה. בגין דבכלא אתאחירו בהוי"ה ובאלקים.

אבל ת"ח רזא עלאה ודאי לוחות אבן מסטרא דשכינתא ודא אלקים. אבל אבן דא ב"ן דאודמן לקבל תלת דשריין עליה, ואינון עס"מ. ואלין אתוון דחיקין בלוחיא. כיון דחאבו ערב רב אעברו האי ב"ן מאתריה. במאי. אלא אינון באלקים אתאחידו ודאי, ומתמן אתתקפו לאעברא האי ב"ן מאתריה. ומאינון עס"מ נפק לבר ההוא ק"ב דאיהו קב חרובין (תעניתי). ודא עגל. כדין אתוון פרחו מאינון לוחות, ולוחות אתברו. כדין אתהדר חובא דאדם לאתריה, וגרמו לס"א לאתפשטא בעלמא. כדין מותא דאתעברת, תבת, הה"ד אכן כאדם תמותון (תהלים פכו). לבתר במרגלים תבו לאתקפא ס"א יתירי, וכדין חובא דקין אתהדר לאתריה, ואתר אתיהיב לס"א לשלטאה על קודשא. בההוא זמנא אתגורת גזירה לאתחרבא בי מקדשא והא אתמר (תעניתי כט). ואינון במדברא מיתו, בגין דתמן יתדכון ממסאבותא דאתתקף עלייהו. ורזא דא (כמדבר יד לה) במדבר הזה יתמו, תמים ודאי. אבל בג"כ ושם ימותו, דהא מותא תמן אצטריכת להו בגין לאתדכאה. ולזמנא דאתי כל אלין חובין יתתקנון כחדא. ולכל היד החזקה ולכל המורא הגדול ודאי. ועוד ולכל היד החזקה דא רזא דקרבא. ודא

א. ע"ע להלן עמ' קס"ד ד"ה ויאמר אלקים.

ב. ע"י להלן עמ' קנ"ד ד"ה ובזמנא.

ג. ע"י לעיל עמ' ק"ו.

תיקונא חמשין ושית

ולכל היד החזקה ולכל המורא הגדול, כלא בקרבא דעמלק אשתמודע דבכמה זין עלאין סדר משה מלה. בההוא זמנא כתיב ויבא עמלק וכו' (שמות י"ח). הכא רזא למארי חכמתא. בזמנא דס"א אודמנת לאגחא קרבא בחילא דכמה קטרוגין אתיית ודאי. וכדין כמה ענפין מאלנא בישא מתתקפן ובהו בעאת לאתרבקא לעילא. וכמה דאיהי אתתקפת בדרגין דילה בקטרוגא דלהון, הכי אצטרך לאתתקפא לקבלה. ואי תימא מאן איהו דאגח קרבא ואתתקף לקבלה. אלא ת"ח, זכאי קשוט דקיימין בעלמא ומתקנין תיקונין עלאין בכל יומא קמי מאריהו, ביומא דמסתלקן מעלמא כדין כלהו תיקונין דלהון מתתקפן כחדא. ובההוא יומא אתמסר להו חילא מאי דלא הוה להו עד ההוא זמנא. ורזא דמלה ויום המות מיום הולדו (קהלת זא). דהא כדין כלהו תיקונין דלהון מתישבן באתריהו, מנהרן ומתתקפן כדקא חזי. אלין בזמנא דחמאן קטרוגא דס"א ותוקפא דילה, מיד קיימין בחיליהו. מאי חילא. אלא דא חילא דאתמר. דהא זכותא דלהון אתקיף להו חילא, ובהאי מתתקפין א. ולקבליהו נפקין לעילא כמה נהורין קדישין, כלהו אשא מלהטא מסטר גבורה, לאכפיא לאינון סטרין בישין. ואי תימא מאן אינון. אלא צדיקיא אלין דכל יומיהון אשתדרלו לאתקנא תיקונין בגין כללא דכל ישראל, ולאומנא לשכינתא חילא ותוקפא בכל דרגאה. אלין אינון דכמה דעבדו בחייהון הכי עבדין בתר דאסתלקו מהאי עלמא ויתיד נמי. וכלא בחילא דאינון תיקונין קדמאין דעבדו בקדמיתא, דהא לבתר דא לית זכו ולא חובה.

ת"ח על אלין כתיב (שמות י"ט) בחר לנו אנשים, אלין דאשתמודען בתוקפייהו דאתחזיין להאי. כדין וצא הלחם בעמלק. מאי וצא. אלא בגין דנפקין מגו אוצרא עלאה דתמן קיימין. ותו דנפקין מגו תחומא קדישא, ונחתין בגו קליפין אלין לאכפיא לון. כדין מלכא קדישא נפיק בחיליה, נפיק ודאי, דאתמר ביה ה' כגבור יצא (ישעיה מד"ג). יצא מהיכלא דיליה דא שכינתא, דהא ליה אתחזי ודאי ולא לשכינתא. והא אוקמוה איש דרכו לכבוש (יבמות סה:). בההוא זמנא

א. כתב רבינו בהקדמה לחפילה על הקברות לערב ר"ה ז"ל: דע כי התפלה הזאת היא לעורר רחמי הקב"ה לרחם על עמו, וזה בבית הקברות כדי שזכות הצדיקים הנקברים שם תחון עלינו, בהתעורר נשמותיהם להתפלל עלינו. כי בהיותם ביסוד נוקבא הנקרא בית הקברות, אשר הוא מקום מצבם, מעוררים גם שרשם, וכן מלמטה למעלה עד המאציל ב"ה. וכל הפעולה הזאת נעשית לא בבחינת בחירה, כי לנשמות אחרי הפרדס מן הגוף תמה. אבל בהיות כי ביום המיתה מתחזקות ומתגלות כל מצותיהם אשר עשו בהיותם בחיים. כל עוד אשר המה מתעוררים לוקחים חזק מן הפעולה הזאת להתפלל על אשר הם חיים עדנה, ולכן תפילתם עושה פעולתה בסוד התחזקם בתיקונים אשר עשו בחייהם עכ"ל.

אתמר ביה כצאת השמש בגבורתו (שופטים הלא). וצדיק אתמליא גבורה לקבל קליפין אלין. על רזא דא כתיב מחר אנכי נצב על ראש הגבעה, דא עדא"מ. ומטה האלקים בידי, דא צדיק דנטיל מאלקים ודאי.

ת"ח כתיב וידי משה כבדים וכו', תרין ידין אינון דמינייהו מתתקפן עשו וישמעאלב. ובגין תרין אלין אינון כבדים, דבהו כתיב כובד אבן ונטל החול (משלי כזג). ואצטריך לסלקא להו לגבי רישא עלאה, וכדין אינון מתתקנן בתיקונא כדקא יאות. ואינון מסאבין לא יכלין לנטלא מינייהו כלל. אבל ת"ח כלא איהו רזא עלאה. דהא אלין ידין בזמנא דקיימין לתתא, כדין נפיק מינייהו לבר לאינון עשו וישמעאל כמו דאמינא. אבל בזמנא דסלקין לעילא, תרוייהו נגדין בההוא עדא"מ למיהב לישראל. ורזא דא ויהי ידיו אמונה, לגבי שכינתא ודאי ולא לגבייהו. ודא עד בא השמש, דהא בההוא זמנא זיווגא לא אשתכח, אלא לבתר בסופא דכלא. בג"כ ויקחו אבן וישימו תחתיו וישב עליה, דא שכינתא, דהא כלא לתיקונא דא אודמן. סופא דכלא זווגא אשתכח לישיבא מילין באתרייהו לקיימא להו בקיומא שלים.

ת"ח כתיב ויחלוש יהושע וכו' לפי חרב, דא שכינתא (זח"ב סו:) דאפקת מילין לעלמא. אבל תיקונין דמילין מלעילא נפיק, ושכינתא אפיק ליה לעלמא. בג"כ לפי חרב. דא ולכל היד החזקה. בסופא דכלא בנא מדבכחא, ודא לזיווגא דההוא זמנא לאקמא מילין באתרייהו. ודא ולכל המורא הגדול. ויבן משה מזבח ויקרא שמו ה' נסי לפום תיקונא דאתתקן בההוא זמנא. ויאמר כי יד על כס יה, דא יד החזקה, למהוי הכי תדיר בתיקונא דחילא דא דאצטרך בכמה זמנין בגלותא.

תיקונא חמשיין ושבע

ולכל היד החזקה הא רעיא מהימנא אתי פתח ואמר, ר' ר' ישראל בודאי בכמה נסיונין קיימו בגלותא ומסרו גרמייהו למותא. ות"ח חובא דאדם גרים לעלמא מותא. אבל חובא דקין גרים לכמה זכאין מישראל דיתמסרון לאתקטלא בידא דאומין עע"ז. אבל ת"ח קין גרמיה מאי גרם ליה למיחב. אלא בגין דקרבניה לא הוה נקיא, והא אתמר (כ"ד כב,ה). ובג"כ אתפגים יתיר וס"א אתתקפת עליה. וכדין קטל ליה להבל. ובההוא זמנא דרועא שמאלא אתפגים ביה ודאי. דקין בדרועא דא תליא. ובגין דרועא דא דאתפגים אצטריכו אינון למימת. ורזא דמלה ממתיים ידך ה' (תהלים י"ד) (ע"י ברכות סא:).

ב. ע"י רזין גניזין, והיה בהניח, פירוש ד'.

תיקונים תיקונא ג"ז נ"ח חדשים קב

ודא יד שמאלא דאתפגימת. דהא בגין ידא דא אצטריכו כמה למימת מישראל. ורזא דמלה מאן דנקי אגב אימיה סליק (חגיגה טו:). דהא רזא דא איהו, מאן דבעי לסלקא לדרגא חד עלאה יתיר, וכיון דלאו איהו נקיא, בודאי יתיר איהו מתקלקל, כגונא דאלישע אחר. ורזא דא אמרת אלוק צרופה (משלי לה). זכה צורפתו לחיים לא זכה צורפתו למיתה (יומא עב:). ולזמנא דאתי קין יתהדר נקי (ת"ז ח' ט"ט ק"ח:). בההוא זמנא ונקיתי דמם לא נקיתי (יואל ד כא) ואלין הרוגי מלכות, דכלהו יתהדרון לאתרייהו, ודרועא דא יתחקן כדקא יאות. ודא יד החזקה. ולכל המורא הגדול, דא מביי, דאיהו זמין לאתקנא מלה דא בתיקונא שלים כדקא יאות. ועוד ולכל היד החזקה. דא

תיקונא חמשין ותמניא

ולכל היד החזקה דא ח"ס. ולכל המורא הגדול, דא יקירו דדיקנא עלאה. כתיב בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ והארץ היתה תהו ובהו וכו' (בראשית א א) הכא רזין עלאין למארי חכמתא. ת"ח מגו היתוכא דזומא סוספיתא נפקת לתתא, ואתפרשת לדרגהא לפום רזין עלאין, דאתמר בהו גם את זה לעומת זה עשה האלקים (קהלת זיד). בתלת שרשין אתפרש מקורא דלבר, לקבל תלת זמנין דאשתמודעו למארי רזין. קדמאה בתלת עלמין אשתמודע, ואינון בלע יובב חושם, ואתמר. תגינא ברזא דתגינים הגדולים דקיימין גו ימא. ואינון מכללא דשית סטריין נפקין. וקדמאה מכללא דעשר. תליתאה ברזא דעורב מכללא דתלת. הא אתמר עורב עבור בורע. ומלין אתפלגן לסטרייהו.

שרשא קדמאה קאים לאכפיא סטריין בישיין, למיקם עליהן כשלשלאה בקדליהון. תגינא, מתמן מתקפן וינקין. תמן אתכלילו בגו ימא כל אינון רזין דצירופי אלקים דמינייהו משכין אלין מסאבין. ורזא דא כד דרגין קיימין בשלימו, ס"א מתברן תחותיהו. אבל בזמנא דלאו אינון בשלימו דלהון, כדן אלין ינקין לאתתקפא. ת"ח ברזא דא מתפרשין רזין בקראי (בראשית א ב) והארץ היתה תהו ובהו וכו' תהו, כלא בכללא חודא. דא נפיקו דס"א דנפק מגו תבירו דעלמין קדמאין דאתחרבו. לבתר בהו, דא אכני בהו (ע' חגיגה יב). דהכי מתפרשאן דרגין לכמה אבנין בכמה סטריין. דהא בקדמיתא כלא ככללא חודא נפיק. לבתר בשעתא דאתברירו דרגין לעילא, הכי אשתמודעו דרגין לבר. לבתר וחשך על פני תהום, דא רזא דכלהו צירופי אלקים דכלא אתכליל באלין תגינים דאתמרו, ודא קאים בהאי תהום.

הכא רזא מטה דאתהדר לנחש, הכי רזין עלאין אוליף ליה מלכא קדישא בסנה, בזמנא דחמינא ליה לההוא מטה דאתהפך לחויה ודחילנא מיניה. בההוא

זמנא א"ל (שמות ד) שלח ירך ואחוז בזנבו. ת"ח מטה דא איהו דין מאדניא. ותמן הוה מתתקף פרעה רשיעא דאיהו תנין. וכד בעא קב"ה למחאה ליה, כתיב וגם את הגוי אשר יעבודו דן אנכי (בראשית טויד). אבל ת"ח מהאי מטה נפיק נחש דא, דאיהו תנין ודאי. ולקבל דא אתיהיב חילא בישראל לאכפיא ליה ודאי. ורזא דא (שם מטז) יהי דן נחש עלי דרך. ומשיח כגונא דא איהו נחש, לקבל נחש דא. ודן אתמר ביה הנושך עקבי סוס ויפול ורכבו אחור. דהאי תנין כסוסיא איהו לגבי אינון דלתתא דרכבין עליה. דאע"ג דאיהו לעילא מינייהו, לגבייהו סוסיא אתקרי דרכבין עליה. ובזמנא דדן דאדני אתתקף בתוקפא דמלכא, כדן נחש דא נפל מיניה. בג"כ ויפול ורכבו אחור. כל דא בזמנא דפורקנא יהא וישתמודע ודאי. ורזא דא לישועתך קויתי ה'.

ת"ח תיקונא במאי תליא. אלא שלח ירך ואחוז בזנבו. מאי ירך. אלא דא ידא עלאה, יד החזקה, יד דעתיק יומין דקיימא טמירא בגו ההיא חכמתא עלאה. ת"ח כלא ברזא דא אשתמודע. דהא מגו גבורה דלתתא רזא דאלקים, מתפשטן דרגין בתר דרגין עד דמינייהו נפקין לתתא אינון סטרין מסאבין. ואלין סטרין לא מתכפיין אלא בשרשיהו. דהא בזמנא דשרשא עלאה אתתקף, תב וכליל כל דרגין דיליה לעילא, וסטרין מסאבין נפלין לתתא ומתברן. ובג"כ שלח ירך ואחוז בזנבו. דהא תנין דא לגבי אינון דלתתא זנכא אקרי, ותמן אצטרין לאתתקפא בידא דא בגין לאכפיא ליה. כדן ויהי למטה בכפו, בההיא [אצ"ל: כההיא] כף דתמן קאים ההוא תנין דאתמר. ותמן נחש אתהדר למטה, לאתברא ולאכתפיא תחותיה. ואיהו דן דאתמר.

ת"ח ידא דא בההיא חכמתא אתערת. מתמן אתפשטת בייג תיקונין עלאין דאקרוין ייג מדות של רחמים. ורזא דא ולכל המורא הגדול. המורא דא מדות של רחמים דא הגדול. בג"כ ולכל היד החזקה לגו. ולכל המורא הגדול לבר באינון מכילן דאתמרו. ורזא דא אדני. דלגו איהו י"ה בח"ס. לבר אדני בייג תיקונין. בג"כ אם עונות תשמור יה אדני מי יעמוד (תהלים קלג). ת"ח בזמנא דשמא דא אדני אתנהיר לעילא, אתתקן ואתנהיר כגונא דא לתתא. כדן ויהי למטה בכפו, דא דן דאדני. דכין דאתנהיר בנהוריה, נחש אתבר תחותיה ודאי, ואשתכח כלא בתיקונא שלים. ועוד ולכל היד החזקה דא

א. עיי קנאת ה' צבאות (גנוי רמח"ל עמ' צ"ח) ד"ה הס"א.

ב. עיי תקט"ו תפלות סיי נ"ח.

תיקונא תמשין ותשע

ולכל היד החזקה באלף שנין דאינון אלף יומין דחול, דהכי אצטריכו למהוי, דבהו שלטת ס"א ואתמר (זח"ברכו:). ולכל המורא הגדול, כשאר שנין עד דאודמן פורקנא שלים. דכל אינון שנין ס"א דחילת ודאי מיומא דפורקנא. ובזמנא דישאל תקעין בשופר איהי דחלת בגין שופר אחרינא דיתער, ודא אי' דתתער בתיובתא דישאל, ודא תשוב ה' עלאה על בנין. לבתר תשובה, תשוב ה' תתאה לאתרה, עם כלהו אינון דאתמשכן אבתרה. ואי' עד לתתא תהא מתפשטת. כדין שלהוביתא יפוק מינה, דאתמר בה להבה תלהט רשעים (שם קו"ח). ואתמר בה והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה (עובדיה א"ח). ואש, דא אש דקאים לצירופא דישאל, דכתיב ביה וישב מצרף וכו' (מלאכי ג'). לבתר להבה תתער בסופא דכלא לאוקדא כלהו חייביא, תלהט רשעים ודאי. ועוד ולכל היד החזקה דא

תיקונא שיתין

ולכל היד החזקה בשעתא דייתי גוג לתרעין דירושלים. דהא בקטרוגא יתער בגין חובא דקין'א. ובזמנא קדמאה דייתי, אשא תקיפא יתחזי בין שמיא ובין ארעא תלתא יומין. וגוג קאים מלכר לקבל תרעא, ומלכא משיחא מלגו. ואשא דא מפטיק בינייהו ולא יעברון דא לדא מיד'. כיון דחמי דלא יכיל לאתקפא, יתוב לאתריה. לבתר, זמנא תנינא יתוב. וכדין חשוכא תקיפא יתחזי, וכמה זעפין יהון בעלמא, וכמה טורין רברכין יתבקעון. דאתמר בהו (ישעיה נ"י) כי ההרים ימושו והגבעות תמוטינה, כדין וחסדי מאתך לא ימוש וכו'. כדין יתוב לאחורא. אבל ת"ח דהאי חייבא בחילופא דזימנין חשיב לאתתקפא, כמה דהוה עבד פרעה רשיעא, דכתיב וירא פרעה כי היתה הרוחה ויכבד את לבו (שמות ח"א). דהכי הוה חשיב דתיכול דחלתיה לאתתקפא, אי לאו השתא, לבתר זמנא. ות"ח האי גוג רשיעא עוד זמנא תליתאה ייתי ודאי. אבל עד לא ייתי, ייקום קב"ה לאעברא חובא דקין מעלמא. ורזא דא וישב מצרף וכו' (מלאכי ג'). וכיון דייתי ההוא רשיעא תו לא ישכח חובא. ורזא דא, למה רגשו גוים ולאומים יהגו ריק (תהלים ב.א. וע"י ברכות ז:). ריק ודאי, דאינון חשבין לאתתקפא בההוא חובא, והא ההוא חובא תו לא אשתתח. ולקבל דא צריך סטר קדישא לאתתקפא ודאי, ולכל היד החזקה בתרין זמנין דעד לא אתעבר חובא. ולכל המורא הגדול, בצירופא דיצטריף עד לא ייתי זמנא תליתאה. דכדין כד ייתי יתמר ביה

צדיק מצרה נחלץ ויבא רשע תחתיו (משלייא ח) ממש. ועוד ולכל היד וכו' דא

תיקונא שיתין וחד

ולכל היד החזקה דא תיקונא דארעא. דהשתא קפצה לה ארץ ישראל, כגונא דלעילא דאמעטו דרגין ואתמריא. ולזמנא דאתי כתיב הרחיבי מקום אהלך (ישעיה נדב) לאתהדרא באתריהון בתיקונא שלים. והא אוקמוה רבנן דזמין קב"ה לאוספא על ירושלים אלף טפף אלף קפל וכו' (כ"ב עה:). ורזא דא כגון ממתו"ס נקפ"י אאלרין (סנהדרין כב). דאינון צירופין עלאין דמצטרפן הכי לעילא ומתהדרן בצירופין אחתין לתתא כמה דאתחזי. ופס ידא דכתבא, דא שכנתא דאזדמנת בכל אתר דאתחזי תמן למעבד ניסא. ולכל המורא הגדול, דא סליקו דילה דסלקת מדרגא לדרגא. דהא בקדמיתא אתתקנת לתתא. לבתר סלקת לעילא דרגא בטר דרגא עד דאתקריאת כסא ה'. בההוא זמנא וראו כל בשר יחדיו (שם מה). דהא עלמא תתאה אזדמן למיהוי כגונא דעלמא עלאה. מיד קמו מארי מתיבתא ואמרו ליה בריך אנת רעיא מהימנא, דאנת איהו דנפיק מעדן, דא יובילא דנגיד ולא פסק. ואתמר כך מוצא מים אשר לא יזכו מימיו (שם נחיא). זכאה חולקנא דזכינן ושתינן ממיין דילך, דאתמר בהו ונחלים מן לבנון (שיר ד טו). דא ח"ס דמתמן נפקת אוריתא. ודא ל"ב נו"ן, ל"ב נתיבות חכמה, נש"ב דכלא כליל באוריתא ודאי.

קם אברהם פתח ואמר ולכל היד החזקה דא

תיקונא שיתין ותריין

ולכל היד החזקה דא משה רעיא מהימנא דייקום לאעברא רע מעלמא. ורזא דא ויהי למטה בכפו (שמות דד). דאלהים אחרים מאלקים דקדושה אשתלשלו לתתא. וכיון דתבין שרשין ואספין מילין לגביהו, רע אתעבר וטבא אתכליל לעילא. מאן עביד דא. אלא יד החזקה ודאי. וכל דא אתמר ביה מה שהיה הוא שיהיה (קהלת א ט), כמה דהוה עד לא חב אדם. ולכל המורא הגדול, בסליקו אחרינא דאסתליק עלמא סליקו בטר סליקו יתיר מכמה דהוה נמי. ועוד ולכל היד החזקה דא

תיקונא שיתין ותלת

ולכל היד החזקה דא משה דזמין למיתי למיהב חילא לצדיקיא לקבלא אגריהון. דהא תרעין פתיחין אינון סגי, וכמה ברכאן נפקין ברווחא לעלמא, וצריכין אינון לאתתקנא מזדמנן לקבליה לקבלא ליה. ולכל המורא הגדול, דייכלון למיקם בההוא גבורה עלאה, דבה מתדברון מלאכיא. דבני נשא אתמר בהו ואל תבוא במשפט את עבדך (תהלים קמגב). אבל בההוא זמנא הכי יתקנן עד דייכלון למיקם בה. ושלמה מלכא בעא לאתתקנא בתיקונא דא, דכתיב אין כסף וכי' (מלכים איכא). אבל לא סליק בידיה. אלא לזמנא דאתי יסתליק ודאי. ועוד ולכל היד החזקה דא

תיקונא שיתין וארבע

ולכל היד החזקה בזמנא דיתכנושון כלהו שבטיא כחדא דאינון יד. ורזא דא לוי לתרין אתפרש, כהן ולוי, ימינא ושמאלא. ולכלהו, אתר אשתכח בגו קרתא קדישא ירושלים. ואבתריהון אתמשך לאתתקנא כל עלמא. כהן ולוי קיימין לגו. ולשאר שבטין אשתכחן י"ב תרעין לקרתא קדישא, לקבל שבטין ודאי. וע' זקנים אינון בישראל, ובהו יתקנן ע' אומין למהוי כלא כדקא יאות, ע' תחות י"ב כגונא דלעילא. ולכל המורא הגדול, בתרין משיחין דקיימין לאמשכא ברכאן עלאין על כלא. בההוא זמנא יהיה ה' אחד ושמו אחד (זכריה יד ט). ושמא איהו אלקים. כדן מתחברן שמהן בשמא שלים בתרין משיחין יאקלוקקיי"ם. כדן סליק הוי"ה ואתפשט בדרגוי י"ב צירופין וע' שמהן. ואשתכח כלא בתיקונא שלים כגונא דלעילא ודאי.

תיקונא שיתין וחמש

ולכל היד החזקה. הא אד"ק סבא דסבין אתי פתח ואמר, ולכל היד החזקה דא ה' ד"ל. ורזא דמלה יהיה ה' אחד ושמו אחד (זכריה יד ט) דיקו"ק אתהדר יהי"ה. דהשתא איהו ו' ושכינתא איהי ה' ד"ו, דל"ת על ו'. ת"ח דהכא קאים רזא לחכימין למנדע באורח קשוט. כתיב המאורות הגדולים, וכתיב המאור הגדול המאור הקטון (בראשית א טז). ורזא דא בזמנא דלא יכלת סיהרא למהוי כשמשא כדן איהי המאור הקטון. אבל כד יכלת למהוי כוותיה כדן המאורות הגדולים. ולזמנא דאתי אצטרך מלכא בקדמיתא לאתעטרא בעטרוי, ומאי דהוה ו' יתהדר י'. כדן יהיה ה'. כדן שכינתא נמי תתקף בתוקפה לאשתכחא כותיה ממש. כדן איהי ד"י דל"ת על י'. דאיהו י' ואיהי קיימת כותיה

ממש. אבל ת"ח דהא אתמר הי מסגא ברישא. דכורא מסגי ברישא (ברכות סא.). דאע"ג דאינון שוין כחדא, דכורא איהו קדמאה. ולא איתמר דאיהי כותיה, אלא דיכלת למיקם בהדיה בכלא. בג"כ ד' על י' איהי, כיון דקיימת בהדיה בכלא, כדין אתפשטת איהי בדרגהא ואתקריאת המאור הגדול כותיה. בג"כ ולכל היד החזקה, בקדמייתא ה' יד. ולכל המורא הגדול לבתר, דא תליא בדא. ועוד ולכל היד החזקה דא

תיקונא שיתין ושית

ולכל היד החזקה דא (שמות יז) יד על כס יה. דבגלותא כלהו נהורין דרגין עלאין מסתירין נהורייהו. ורזא דמלה הסתר אסתיר פני ביום ההוא (דברים לא יח). אמאי. אלא קב"ה כלא עבד לטיבותא דישראל, ואיהו בעי דאומין ישלטון עליהו עד דיקבלון כל עונשייהו. בג"כ אסתיר נהורין דכל דרגין, למיהב אתר לס"א דייכלון לאתפשטא ולשלטאה. דהא אי נהורין הוו מתגליין, לא הוו יכלין ס"א לאתקפא כלל. וגבורה דרועא שמאלא איהי צריכא לאסתרא חילא, דלא ישתיצון מקמה סטרין אחרנין. ורזא דא כי יד על כס יה. דהא כס אשתאר מכסא, י"ק מיקו"ק. ורזא אסתיר פני, דלא אשתאר לאתגלאה אלא ההוא דלא אפשר בלאו הכי. כגונא דא יד דא אטמרת הכי דלא לאתגלאה אלא מאי דאצטריך ודאי. אבל לזמנא דאתי בהאי יד יתפסקון עמלקים מעלמא. בג"כ כי יד על כס יה מלחמה לה' בעמלק מדור דור. בההוא זמנא ולכל המורא הגדול, דא יראת שמים שכינתא, דתהא לה אתר לאתפשטא בכל עלמא, מה דלאו הכי בקדמייתא בגין כמה סטרין אחרנין מסאבין דקיימין ביה. אבל בההוא זמנא כלא יתדכי ויתתקן כדקא יאות.

תיקונא שיתין ושבע

ולכל היד החזקה. הא רב המנונא סבא אתי פתח ואמר ולכל היד החזקה בזמנא דתתמר שירתא בעלמא דכתיב בה תשורי מראש אמנה (שיר ד ח). דרוחא מח"ס נשיב לתתא, וביה ויעבר אלקים רוח על הארץ וישכו המים (בראשית ח א). אלין מיין דטופנא דאינון עשו וישמעאל. ת"ח בזמנא דרוחא דא יהא נשיב מלעילא, ביה יתחדשון דרגין לעילא. לבתר לתתא נחית ושרי על מלכא משיחא וימניה יתפשט על כלהו ישראל וביה יימרן שירתא.

תיקונים   תיקונא ס"ז ס"ח ס"ט   חדשים   קבט

כדין יודמנון כלהו כחרא, מתחברן כחד עלאי ותתאי. ורזא דא יד החזקה כמה דאתמר במצרים כי ביד חזקה וכו' (שמותוא). ורזא דמלה עלאי ותתאי, ושכינתא מתחפא באמצעיתא בין האי להאי. ורזא דא (שירדח) אתי מלבנון כלה אתי מלבנון תבואי וכו'. דאינון מתחדשן בההוא נהורא חידושא ודאי. כדין תשורי מראש אמנה, דא רישא דמהימנותא חכמתא סתימאה, דמתמן תיפוק שירתא דא ודאי. ממעונות אריות וכו' בזמנא דתיפוק שכינתא מגו קליפין אלין דגלותא. כדין משיחו אתישב על רישא דמלכא משיחא כדקא יאות. ורזא דא ולכל המורא הגדול, בשכינתא דשרית עליה ומתישבא כדקא חזי, ודא יראת ה' דאתמר בה והריחו ביראת ה' (ישעיה יא ג). ועוד ולכל היד החזקה דא

תיקונא שיתין ותמניא

ולכל היד החזקה דא כמה תיקונין עלאין ותקיפין דאתקין משה רעיא מהימנא למאי דאתחזי משירותא דעלמא עד זמנא דפורקנא. דהכא אצטריך לאתקפא מילין בתוקפא דלא יתקלקלון, בגין דייכלון לקבלא תיקונא לבתר. ולכל המורא הגדול, אלין תיקונין דאודמנן ליה לזמנא דאתי. דהא כדין פורקנא יהא שלים ויתמר ביה ויראו גוים את שם ה' (תהלים קה טז). ולכל המורא הגדול ודאי.

תיקונא שיתין ותשע

ולכל היד החזקה דא תיובתא דיתער קב"ה בלבא דכל ישראל ביומא דיתגלי עלייהו מלכא משיחא. ורזא דא השיבנו ה' אליך ונשובה (איכה הכא). דהא מגו מילין דימלל על לבהון מלכא משיחא תתער אי' עלאה דאיהי תיובתא, ליחודא לבהון לעילא ותיובתא יתער בגווייהו. כדין אתערותא יסתלק מינייהו לעילא, עד דיתגלי עלייהו קו"ש בכל רתיכא עלאה. כדין ולכל המורא הגדול. דהא בההוא זמנא תתישב שכינתא למישרי עלייהו כדקא יאות. ותשכח לה ניחא מה דלא אשכחת בגלותא, דאתמר בה ולא מצאה היונה כף מגוח לכף רגלה (בראשית ח ט). אבל בההוא זמנא תשכח לה ניחא ודאי. ודא המורא הגדול, מסטרא דאי'. ביום ההוא יתקע בשופר גדול (ישעיה כ"ג) כגונא דמ"ת דאתמר בישראל מי יתן והיה לבכם זה להם ליראה אותי כל הימים (דברים ה כו) דהא בההוא זמנא שראת שכינתא בלבייהו, אלא דלא אתקיימת. ולזמנא דאתי תשרי ותתקיים לעלמין. זכאה חולקהון.

והא אליהו נביאה מהימנא אתי פתח ואמר, ר' ר' והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול וכו'. זכאה איהו מאן דזכי למיהך

בארחץ רזין עלאין סתימין דמלכא. דהא רזין אלין עלאין אינון סתימין וטמירין, דלא יתיהבו אלא לאינון קדישי עליונין דשכינתא שראת בלבייהו, ובה חמאן כמאן דחמי מגו אספקלריא כלהו דרגין דנהרן עלה תדיר ולא פסקין. ת"ח מאי דרגין ומאי ספירן. אלא הכא רזא עלאה לחכימי לבא רזא דרזין ודאי דלא אשתמודע ולא אתגליא מכמה שנין מכמה דרין. והשתא אצטריך לגלאה ליה הכא קמי קו"ש, דהא עידן רעותא איהו קמייהו ודאי.

פתח בצלותא ואמר, רבוין עלמין עלת על כל העלות דאנת איהו לחודך דעביד כלא ולית דעביד מלה בר מינך. אנת עבדת כלהו עלמין עלאין ותתאין ברעותך [נאצ"ל: כרעותך], ואנת מנהג להו ועביד בהו כמצבייך ולית דאשני. יהא רעוא קמך למפתח לי תרעין דרעוא, ולסדרא בפומאי מילך דאימא השתא מילין דקשוט, מילין דבהו תיסק שכינתא מגלותא וכו'. ונחדי ביקרך בעגלא ובזמן קריב וכו' בריך יהא שמך לעלם ולעלמי עלמין.

פתח ואמר והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע וכו' (וינאליבג). האי קרא סתים איהו ולא אתפרש. דאע"ג דלכמה סטרין אתפרש וכמה מילין אתמרו ביה, אבל סתימו דיליה לגו קאים ודאי ויתגלי השתא וכו'. ת"ח ההוא עלת על כל העלות סתים מכל סתימין דלא אשתמודע ולא אתפס כלל. בשעתא דבעא למעבד יקרא לרעותיה, מדיד משיחן בנהירו דיליה, ואלין אינון ספירן. מאי איהו. אלא כלהו מילין דעביד, מנהירו דיליה עביד להו ודאי. ורזא דמלה רוקע הארץ מאתי (ישעיה מד כד) מי אתי כתיב. דהא אפילו כלהו מילין דעלמא תתאה, כלא מנהירו עלאה אתעביד. ורזא דא יש מאין, מההוא אין עלאה דלא אתידע ולא אתפס כלל.

ת"ח בקדמיתא דכלא שיער שיעורין, ורזא דא בוצינא דקרדינותא סתים בסתימו עביד מילין בדרגיהו. אבל רזא דכלא והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע, הכא אשתמודע רזא ודאי. דהא רקיעא דא לתתא מיניה נציץ נציצו. אי תימא דההוא נציצו איהו מלה אחרינא בר מרקיעא. לאו הכי. אלא רקיעא דאתפשט לאנהרא דא נציצו דיליה מטי למאן דחמי ליה. הכי אינון ספירן עלאין, דהא נציצו אינון, דנציץ ממארי כלא למעבד עוברין לאתפשטא בכל עלמין. נציצו דא לעילא על כלא אלין אינון ספירן וכלא איהו חר ביחודא חר. דהא ההוא דלגו איהו דעביד כלא בחסד דין רחמים דבהו מנהג עלמין. וכגונא דרקיעא להיט בגונוי ואשתמודע לעיינין, הכי ההוא עלת על כלא נציץ נציצו נהירו דיליה לאתפשטא

א. ע"ע פתחי חכמה ודעת סי' כ"ו — כ"ז (שערי רמח"ל עמ' קס"ד).

תיקונים   תיקונא ס"ט   חדשים   קלא

למעבד עוברין בעלמא לרחמי או לדינא. כדין להיט נציצו ואשתמודע בדרגא חדא וקרין ליה כתר. להיט לסטר אחרא ואשתמודע בדרגוי וקרין ליה חכמה. להיט לסטר אחרא ואשתמודע בדרגוי וקרין ליה בינה. והכי כלהו לפום עוברין דעביד ההוא סתים דלגו, נציץ נציצו לבר. וכלא בתחומא קאים בגין ההוא בוצינא דקרדינותא דאקים מילין הכי.

אי תימא דאית אתר לאלין ספירן. לאו הכי. אלא ההוא סתים מכלא לפום עוברין דעביד הכי נציצו אתנציץ ולהיט ואתפשט בעובדוהי דרגין מדרגין לשלטאה בעוברין לתתא כדקא יאות. אבל בהו תחומא לא אשתכח, דלית אינון מופרשין מברייהון כלל. אבל לפום עוברין הכי תחומא אתמר בהו ודאי. ואתר אשתכח למאן דאתברי מינייהו, לאתגלאה תמן. וכלא איהו הכי, דההוא סתים מכלא בכלא אשתכח, ולא אתגליא בכלא אלא כמה דבעי לשיעורא דעלמין ודאי.

ואי תימא איך איהו. אלא רזא דא ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד. והמשכילים יזיירו כוזהו הרקיע, אלין עשר ספירן דבהו אשתמודע יקרא סתימא דכלא. ואינון כוזהו הרקיע, כהאי רקיע דנהיר ודאי. וכומנא דאינון קיימין לאנהרא לעלמא, כדין ככוכביא, נהרין דא מן דא דא לגבי דא. אבל סתימא דכלא איהו דעביד כלא. ואיהו דאמר זכור ושמור בדבור אחד, דהכי כלהו עוברין איהו עביד ברגעא חדא. ותיאובתא דכלא לאנהרא לתתא. אבל מילין סלקין בתיקונא שלים, לאתחברא מילין דא בדא בחיבורא שלים. ונציצו נציץ לכלא סטרין, וכלא אתעביד בתיקונא שלים ודאי. ורזא דא השמים מספרים כבוד אל (תהלים יט ב) ברזא דספירן קיימין ואתחזיין מילין לתתא. אבל כלא תליא בההוא סתימא דלגו ודאי. ורזא דמלה שאו ידיכם קדש וברכו את ה' (שם קלד ב). דתרין ידן אינון ה' לימינא וה' לשמאלא, ואינון רחמי ודינא. וכלא אתקשר בההוא דלגו בחיבורא חדא. והכי אצטריך לחברא להו תדיר. דמאן דלא עביד הכי אקרי מקצץ בנטיעות. אלא הכי אצטריך לחברא להו בחיבורא חד ודאי.

ולומנא דאתי ביום ההוא יתקע בשופר גדול. דהא השתא מסטרא דשכינתא כלא סתים איהו, ומילין עלאין לא אתגליין בגוונא דלהון. אבל לומנא דאתי יתקע בשופר גדול מסטרא דאי. כדין כלא יתגלי בגילויא לעיני כלא. כדין כי עין בעין יראו וכו' (ישעיה נב ח) בע' תיקונין אלין יתגלי כלא. אבל כי עין בעין, אלין תרין עינין מסטרא דאי ודאי. חד בע' תיקונין דרשב"י בוצינא קדישא. וחד בע' דילן. דכדין וראו כל בשר יחדיו (שם מה) דהא בשרא יתתקן נמי, וכלא ישתלים בתיקונא שלים, בנהורין דאי דאתגליא על בנין ודאי. זכאה חולקהון.

האידרא קדישא

פתח איהו ואמר רבנן עד אימת יהא עלמא תליא וקאים דלא לאתישבא מילין באתריהון. כתיב ה' מלך גאות לבש וכר' אף תכון תבל בל תמוט (תהלים צגא). דמיומא דאתברי עלמא לא קיימו מילין בדוכתייהו כדקא יאות. אע"ג דבמ"ת קיימו זעיר, אבל לא אתקיימו. וכלא בגין ס"א דאחשיכת עלמא, וסטר קדישא לא קאים באתריה. אלא לזמנא דחתעבר ס"א דא מעלמא, דכתיב והאלילים כליל יחלוף (ישעיה ב"ח). כדן יתישב סטר קדישא באתריה כדקא יאות.

רבנן רבנן הא גלותא אתארך ותרעין אנעלו, וחכמתא אסתלקת מבני נשא, דכתיב אבדה עצה מבנים (ירמיה מטז). והא זמנא מטא דאתמר ביה כי יראה כי אזלת יד (דברים לב לו) הא זמנא דאשתכחת אוריתא מעלמא ולא אתחזיאת הלכה ברורה בכל מקום (שבת קלח:). הא זמנא דיתבעי דג לחולה ולא ישתכח (סנהדרין צו). דבשאר זמנן הוה כתיב וידגו לרוכ בקרב הארץ (בראשית מח טו) אלין ת"ח נונין וברבין, דסלקין ונתחין ושטאן בימא. אבל השתא מתבקש דג כדא לחולה דאיהי שכנתא בגלותא, ולא אשתכח.

קומו רבנן אתערו בני מתיבתא, מארי חרבן שננן, סייפין ורומחין, לאשתכחא השתא לאשכחא נייחא לשכינתא, ויתמר בה גם צפור מצאה בית ודרור קן לה (תהלים פד ד). אודרוו בתיקוניכון אתערו בלבושיכון, לבושיין דיקר תוקפא וחסן מלכותא. לאתערא מילין קדישין, מילין דקשוט, דלא סטאן לימינא ולשמאלא. מילין דקדישי עליונין חדאן למשמע להו ותאבין להו תדיר. ונהורין דקו"ש יתנהרון הכא, למיהב לכו סיעתא לאתקנא תיקונא דא, תיקונא דלעלמין. דביה יהא מתגליא פורקנא לישראל, פורקנא שלים בעגלא ובזמן קריב.

קם וצלי צלותיה. אודמנו רבנן וקיימו בדוכתייהו, אברהם סבא חסידא משה רעיא מהימנא רב המנונא סבא מטט' שרא רבא אד"ק סבא דסבין. אליהו מתקין אתר לכלהו, וכלהו צדיקיא בני מתיבתא כחדא. והא נהירו עלאה נהיר ואתפרש על רישא דכלהו.

קם אברהם סבא חסידא פתח ואמר, ר' ר' לשמיא לא נקרי, לארעא לא נמר. דהא כלהו דרגין עלאין קיימין הכא, מזדמנין למילנא וההוא טמירא בוצינא דכל בוצינין ינהיר נהורין דיליה, לאשתמודעא דכלא איהו חד. פתח ואמר, קץ שם לחושך ולכל תכלית הוא חוקר (איוכ כח ג).

תיקונים תיקונא ס"ט האדרא קדישא חדשים קלג

כמה קרוין בישן אינון דקיימן לשלטאה בזמנייהו, וכלהו שלטנותא מגו ירושלים קרתא קדישא נטלו. ורזא דא אמלאה החרבה (יחזקאל כ"ב). דהא שלטנותא לירושלים קיימא, ובזמנא דאתמשכו מילין לבר, כל חדא נטלת חולקה לשלטאה בה. וכלהו הכי ברזא דתכלית קיימן, ודא מלכות, בתראה דכל דרגין כללא דכלא. ולזמנא דיבעי מלכא קדישא למבני ירושלים בנינא דעלמין, כדין יהרר כל אינון חולקין לגו, ובהו תבני ודאי, ושלטנותא יתגטיל מכלהו אחרנין. בג"כ קץ שם לחושך, דא קץ דכד ישתלים ישתלים גלותא. כדין ולכל תכלית הוא חוקר, כלהו תכליות אלין לאפקא מתמן מאי דאצטרך. ובדא יתבני ירושלים, דאתמר בה כונה ירושלים ה' נדחי ישראל יכנס (תהלים קמ"ב). דהא בזמנא דגדפן דאתפרשו לבר יתכנשוין לגו, אבתרייהו יתכנשוין כלהו ישראל. בג"כ נדחי ישראל יכנס. ואתמר בה (משלי לא כ"ט) רבות בנות עשו חיל, אלין שאר קרוין עשו בזמנייהו. ואת עלית על כלנה, אפילו בההוא זמנא, כל שכך השתא, דבהו אתמר שקר החן והבל היופי וכו'. כדין תנו לה מפרי ידיה, לאתקיימא בקיומא שלים לעלמין.

פתח ואמר (בראשית ל"א) ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום וכו'. כמה ריזן עלאין בהאי קרא אתמרו וכלא קשוט. אבל הכא אצטרך לגלאה ריזן טמירין דלא אתגלו ולא אשתמודעו עד השתא. ת"ח בזמנא דההוא טמירא מכלא בעא לאתקנא עלמין בעלמין, אפיק ענפין ומלגו נפקו ונחתו לתתא, ומתדבקן אלין באלין דא מלגו ודא מלכר. עד דלא אתקיימו, כדין כתיב וימלוך וימת. וכלהו לפני מלוך מלך לבני ישראל, דא מלכא עלאה עיקרא דכלא. ת"ח שבע אינון, ובזמנא דנחתו ונחתו בדרגיהון דא לתתא מן דא, ואודמנו עלמין לנפקא. אי תימא דהכי מקדמיתא הוו קיימין תמן. הכי איהו ודאי. אבל בזמנא דנחתו הכי אודמנו לאפקא מילין, כמה דהוו נחתין. והכא אודמנו גופא לאדם בשעתא דנחתו לתתא. והכי אתדחיית ס"א מכלא. ובזמנא אחרנא הוו מתתקנן מילין, ומתפרשן דרגין לפום ריזין דאודמנו כלא. וכלא אתתקן בההוא אחרנא דאתגליא לקבלייהו, ודא הדר. אבל אלין קרמאין ברזא דה"ה בתראה אשתארו. כדין מאן דנפיק לא נפיק אלא לקבלייהו ודא ו'. אודמנו עלמין בתיקונא ואינון יקו"ק. לזמנא דאתי יהיה ה' אחד (זכריה י"ט) דכדן ה"ה בתראה תסתלק כבקדמיתא למיהוי ברזא דה' עלאה. כדין ו' אשתכח לקבלה וסליק ברזא ד'. בג"כ אשת חיל עטרת בעלה (משלי י"ד). בה והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה וכו' (ישעיה ל"ב) דהכי מתתא לעילא מסתלקן מילין.

א. ענינים דלהלן: שבירה ותיקון, תלת רישן, ח' תיקוני רישא, עליהם טובב ומדובר בארוכה בספר אדיר במרום, ויש הרבה מקבילות וא"א לצינים. וכן בפחו"ד במקומות המקבילים.

קלד תיקונים תיקונא ס"ט האדרא קדישא חדשים

ת"ח בזמנא דאתקין ההוא סתימא דכלא תיקונין עלאין, כלא שרי ואתתקן בתלת רישין דאשתמודעו.

רישא קדמאה על כלהו קיימת לעילא לעילא, ומינה שבע אשתכחן לתתא, דאתמר בהו עד די כרסון רמיו ועתיק יומין יתיב (דניאל ז ט). ת"ח ההיא רישא עלאה דלא אחידע כלל, קאים לאנהרא נהירו על כלהו דרגין עלאין. מאי נהירו. אלא רזא רזא עלאה דכתיב יאר ה' פניו אליך ויחונך (במדבר כה). נהירו דאנפין דמסתכלן לתתא אקים דרגין באתריהו, לנטלא נהירו דלגו כמה דאצטריך. בג"כ באנפין מסתכלן, ובגופא קיימין מילין לגו לבושא כדקא חזי. ולתתא אוקמוה רבנן טוב מראה עינים טוב וכו' (קהלת ו ט). ע"י יומא עד:). דהכי נהירו דא גרים לה לקבלא נהירו אחסנא [אצ"ל: אחרינא] כדקא יאות. ומאי דאתפשט לגו, שבע אינון, ומינייהו תליין כלהו דרגין עלאין ותתאין. בג"כ כל עלמא בשבע יומין אתברי, ובשבע אתדבר. ורזא דא עד די כרסון רמיו ועתיק יומין יתיב. דהא כרסון מזדמנן לתתא ברזא דשבע, כגונא דשבע עלאין. דהא כלהו דרגין דמתפרשאן הכא והכא, כד תסתכל בהו, כלא בשבע תליין ולא יתיר. בג"כ שבע כללא דכלא לעילא ותתא. ושכינתא שבע כגונא דלעילא. והכי כלא ברזא דשבע אסתדר ודאי בסידורא שלים.

ת"ח מהכא תליא ההוא ע"ק דסתים לגו, ואתפרש בענפרי ברזא דד' אתון יקו"ק ב"ה. ואתמר בהו ה' אחד ושמו אחד. דהא אלין שמא דעתיקא אקרין, ואינון יקו"ק, ואיהו מלגו הכי מתפרש לקבליהו. אבל שמיה ממש, סתים מכלא טמיר מכלא, ולא אתרמיז אלא בההוא קוצא דד', דמיניה אתבני ואתמליא שמא דא כדקא יאות. וכלא איהו אחד כיתודא חד ודאי. דדא איהו לגו, בוצינא דכלהו בוצינין מתלהטן מיניה. וכלא אתכליל ואתקשר בתליסר נביעין יקירין דאקרין י"ג תיקוני דיקנא, דיתפרשון באתריהו כדקא חזי.

ת"ח ע"ק שרי לאתתקנא בחד גולגלתא חיורא דרישא. אבל רזא טמירא, דכלא אתתקן ואתכליל בתלת, וע"ק דא בתלת רישין אתתקן ודאי. ורזא דכלא איהו ימינא ושמאלא ואמצעיתא. והכי מתפרשאן לתתא כלא בתלת. ואי תימא דהכי איהו לעילא. לאו הכי. אלא הכא משתרשן מילין הכי. אבל מסטרא דלעילא איהו הכי, מסטרא דע"י דאטמר ביה. דהא חגי"ת בתלת רישין אינון, והכא אשתרש כלא. והכי מטא לתתא כגונא דא עד שכינתא דאיהי כללא דכלא והכי בתלת מתפרשן.

אבל ת"ח גולגלתא דא בכמה דרגין אתפשטת. אבל כיון דאתתקנו מילין

תיקונים ס"ט האדרא קדישא חדשים קלה

בתלת, הכי איהי בתלת אתקשרת, ואינון תלת הויין וחד כליל לון כחדא. ובג"כ הכא אשתרשו דרגין בסידורא שלים, ואינון תליסר חירותי דנהרן, חד מאמצעיתא כללא דכלא, ד' לימינא וד' לשמאלא וד' לבתר קדלא. והכי מתפרשן כלא לתתא, ואתכליל בשכינתא דאיהי ד' סמכא רביעאה תחותייהו, ודא הוי"ה דכליל לון. וכלא איהו אחד, דכתיב ה' אחד ושמו אחד. דהא כלא הכי בתליסר אתפרש ודאי, ברזא דתלת וחד דכליל לון. וז"א איהו אח, ואינון ט' דרגין דיליה תלת תלת, לקבל או"א ודעת, ולקבליה ולקבל שכינתא דנפקת מיניה. אבל שכינתא בחד דכליל תליא ודא ד'. כלא איהו אח"ד. דהכי תלת שריין מלעילא ומתפשטן בדרגיהון עד דמטי לתתא. כדן נפקת ד' אבתרייהו, וכלא איהו אחד. ודא יו"י א', אחד ודאי. ימינא ושמאלא ואמצעיתא כלא בתלת רישין אלין אשתרש, לאקמא דברנותא דעלמא בקיומא שלים. ורזין אשתמודען לחכימי לבא, תליין דא מן דא בשיעורא שלים.

ת"ח כלהו מילין דתליין בימינא מהכא משתרשן, כאלין חירותי דרישא ודאי. וכל דרגין נטלין לפום רזא (להו) [דלהון] לימינא או לשמאלא או לאמצעיתא. וכלא מהכא תליא מתלת רישין אלין דאתמרו. דהא בגו רישא דא קדמאה מוחא חד סתים אשתכח ודא רישא תליתאה. דעילא מיניה קיימא חד אוריא דלא אתפס ואיהו רישא תנינא. ומוחא דא לשמאלא קאים דהכי תליא ביה מלעילא. ומהכא אחעביד כלא דכתיב כלם בחכמה עשית (תהלים קד כד) ורזא עלאה איהו. דהא עלמין בגבורה אתעבידו, והיינו דאוקמוה רבנן שהב"ה ברא את העולם כדן אלא ששיתף עמו מדת הרחמים (ב"ר יב טו). דהא עיקרא דכלא הכי איהו, דכלא אתבני מסטרא דגבורה. וכלא למיתי לתתא ברזא דארם. בג"כ אשר יצר את האדם בחכמה, דא ח"ס דבה קאים דברנותא דכלא. וכל דא ברזא דגופא קאים, בג"כ גופא מיניה תליא ואשתכח. והכי תליא רזא משירותא דכל מילין ודאי. וחסד אתפשט ועייל לגו, ואתקין תיקונין לדרגין כמה דאצטריך.

ת"ח מהאי מוחא אתפשט כלא ודאי. וכלא תליא בתליסר נביעין עלאין דנפקין מיניה, דנבעין נביעו עלאה לכל מאן דאצטריך. אבל מגולגלתא דרישא תליין שערי נימין על נימין, ואלין נמי מגו חכמתא דא נפקין. אבל כלא לדרגוי אתפרש. ת"ח לתתא כתיב שראשי נמלא טל קוצותי רסיסי לילה (שיר ה. ב). דהא מוחא מליא לרישא. ולבתר מההוא מוחא נפקין טיפין למאן דאתחזי מגו שערין אלין. ובהו אתתקן מאן דאתחזי לאתתקנא לנטלא בתר הכי נהירו דאצטריך לאזנא עלמא. כגונא דא לעילא מגו נימין אלין נהירו דחכמתא נפיק כגונא דא לאתקנא מאן דאתחזי לאתתקנא. אבל מזונא דאתחזי, לא נפיק אלא מאינון תיקונין יקירין דסחרין לסטרא דאנפין כמה דאתמר. בג"כ כלא לדרגיה אצטריך.

קלו תיקונים תיקונא ס"ט האדרא קדישא חדשים

ונימין אלין מגו האי מוחא נפקי, מגו ברירו דאתבריר מגו אינון מלכין דאתמרו. וכמה דרגין ודרגין תליין בהו. אבל בשעתא דנפקין לבר, ההיא רישא תנינא דאתמרת, אחרת בהו והדרת [אצ"ל: וסדרת] לון בסידורא עלאה ברזא דתליסר לימינא שמאלא ואמצעיתא כמה דאתמר. וסלקין ונפקין ע"ג גולגלתא לבר לאנהרא למאן דאצטריך, בנהירו דההוא מוחא דרהיט בהו. ושיעורא דנימין וחשבונא דלהון כלא ברזין עלאין אשתער ודאי כמה דאצטריך. שערין אלין כלהו קיימין בסידורא יאה חירין כתלגא דאתמר בהו ושער רישיה כעמר נקי (דינאלזוט). ולית תמן ערבוביא. ומסטרא דא אתיהיבת אוריתא לישראל בלא מחלוקת ובלא ספיקן כלל, מה דלאו הכי לתתא כמה דאתמר.

עיינין דרישא עלאה, הכא קיימין רזין לחכימי לבא. דהא עיינין מגו סתימו דמוחא. ת"ח בשעתא דשרי מוחא לאתגלאה מגו אינון אנפין, בקע ואתגליא בתרין עיינין דבהו קיימא אשגחותא. מאי אשגחותא. אלא בזמנא דעיינין אלין מתפקחן, כדין כלהו סידורין דאסדרון, כלהו מילין קיימין באתרייהו, ואי לא לא קיימין. ולתתא כתיב אל תאהב שינה פן תורש וכו' (משלי כ"ג). דבשעתא דעיינין מסתתמן, סידורין לא מסתדרן כדקא חזי. ובזמנא דמתפקחן, כלא קאים כמה דאסדר. ורזא דא פקח עינין שבע לחם (משלי כ"ג). תאנא אי עיינין אלין עלאין הוו מסתתמן אפילו רגעא חדא, כלא הוה מתחרב מיד. בג"כ כתיב הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל (תהלים קכ"ד). דהא לתתא, לזמנין מתפתחן עיינין ולזמנין סתימין אינון, אבל בגין דאית אלין לעילא דקיימין פקחון תדיר.

ת"ח לתתא אינון ימינא ושמאלא, אבל לעילא כלא איהו ימינא, דכתיב הנה עין ה' אל יראיו למיחלים לחסדו (שם לג"ח). ורזא דא הא אתמר באדרא דרשב"י בוצינא קדישא. אבל הכא אצטריך לגלאה רזין טמירין כדקא יאות. ת"ח תרין אינון ודאי אלא דאתהדרו לחד, ורזא איהו. לתתא קיימין עיינין לקיימא סדרין באתרייהו לימינא ולשמאלא. אבל הכא קיימין עיינין לאקמא כלא ברחמי ודאי. בג"כ חד איהו, דהא כלא אשגחותא דרחמי איהו. אבל לתרין אתפרש, לאקמא ימינא ושמאלא כלא ברחמי. והכא נימין לא קיימין על עינא ולא כסותא דהא פקחו אצטריך תדיר.

ת"ח הכא מתפרשאן רזין בעינא ודאי בתלת גונין דאינון תלת חירין, חירור בגו חירור, וחירור דכליל כל חירור. דהא הכי לכלא פקחו אצטריך, לתלת סטרין ימינא שמאלא ואמצעיתא, וכלא ברזא דימינא. והכי לימינא והכי לשמאלא. ובת עין לגו קאים, לאכללא כלא כחד. ואינון בסדרא דא קיימין ודאי, חירור בגו חירור, וחירור דכליל כל חירור. באלין חירורין אשגח לכל סטר, ואקים כלא ברוכתיה. אשגח לעילא ואשגח לתתא, וכלא אקים ברחמי כדקא חזי.

תיקונים תיקונא ס"ט האדרא קרישא חדשים קלז

חירא קדמאה שליט ואתחקף באתריה. נחית לתתא לאשגחא למאן דאצטריך. כדון תב וסליק לעילא, וקשר כלא לעילא. והכי כלא ברחמי אתקיים ודאי. ודא לימינא.

חירא תנינא שליט נחית וסליק, לאקמא ברחמי לשמאלא.

חירא תליתאה שליט נחית וסליק, לאקמא כלא ברחמי לאמצעיתא. בת עין קיימת לעילא, וכלילת הכי כלא ברחמי, והכי נטלת לתתא.

ולזמנא דאתי נכון יהיה הר בית ה' בראש ההרים (ישעיה כב). ביי"ת ב"ת י', דא בת עין. וההיא [אצ"ל: מההיא] י' עלאה ח"ס, עלאה על כלא ודאי. ויודי איהי שיעורא דעינא בסתימו חד. אבל י' בה תלת קוצין, ואינן תלת חירון אלין דאתמרו. ועוד הכא קיימין דין לאתפרשא לפום דרגין, דהא תלת חירון קיימין הכא. וכל חד לתלת סטרין אתפשט. ושבע אתפשטו מיניה, ורזא ז' גלדין דעינא. אבל כלא בגין רזא עלאה קאים. דהא אלין קיימין לאקמא סדרין בדוכתייהו. וכלא הכי בתלת אתפרש, מסטרא דתלת רישין. וכלא ברזא דשבע, דהכי תליין כלהו דרגין בשבע כמה דאתמר. בג"כ עינא איהו תלת ושבע. אבל כל חירא נמי הכי סליק לתלת ושבע ודאי, כלא כמה דאצטריך.

מצחא דרישא דא מצחא דרעוא דקאים לאתגלאה לזמנין. דהא עיינין קיימין תדיר באשגחותא דלא פסק, דהכי אצטריך לאקמא כלא ברחמי. אבל מצחא דא בשעתא דאתגלי, כלהו מארי דינין מתעברן מקמיה לגמרי ולא שלטין. בג"כ דא לא אצטריך למהוי תדיר אלא לזמנין. דכתיב ואני תפלתי לך ה' עת רצון (תהלים סט יד) אשתמע דלאו תדיר איהו הכי.

אבל ת"ח לתתא מצחא בדינא איהו ודאי. מאי רזא. אלא ת"ח תלת מוחין קיימין גו רישא. דעת אנהיר לקבליה בגו מצחא. תמן מתגליין אינן חמש גבוראן, בג"כ מצחא סומקא קאים. ודא הכי אצטריך, בגין לתברא קמיה אינן קליפין. ות"ח במצחא כ"ב אתון קיימין דנפקין מגו בינה, וכלא אצטריך, ודא ביסומא נמי להווא מצחא, אבל עד הכא כלא בדינא תלי. ודא אצטריך ודאי לשווא דחילו על חייבא. אבל ת"ח דהא במצחא כל דיוקנא אשתרש לאתחזאה וכלא [אצ"ל: דכלא] בגבורה ודאי, וידחלון מיניה כלא. אבל בגין דאיהו דינא חקיפא, כמה ביסומין אצטריכון ליה. ותפילין בקעין בהווא מצחא ונפקין לבר, ודא איהו ביסומא לגביה. ותו אית ציץ מסטרא דאבא, ודא אתחזי לכהנא רבא. ובזמנא דצלוחא דמנחה בכל יומא, אתגליא מצחא דא דלתתא בגין לאכפיא קליפין. ובג"כ אצטריך תפילין בצלוחא דמנחה, דהא הכי אצטריך לבסמא ההוא מצחא. אבל בשבתא דניחא אשתכח וביסומא איהו יתיר, תפילין לא אתחזון, דלא לאחזאה פגימו ביקרא דשבתא. כל דא לתתא. אבל לעילא מצחא אתבסם בבסימו

קלח תיקונים תיקונא ס"ט האדרא קדישא חדשים

עלאה דעתיק יומין, וביסומא דא גרים לאינון מצחין דלתתא לאתבסמא זעיר. אבל בשעתא דאתגליא לגמרי, כלהו מארי דינין מתעברן לגמרי. ת"ח בסטר מסאבא כתיב ומצח אשה זונה היה לך (ירמיהג). דהא במצחא קאים כל דיוקנא כמה דאמינא. בג"כ תוקפא דב"נ במצחא איהו. ובגלית כתיב ותטבע האבן במצחו (שמואל"א ז מט) דהכי אצטריך, לתברא ליה. אבל לעילא לעילא ודאי מצחא דא עלאה קאים לבסמא דינא כדקא חזי.

חוטמא דרישא שפירו דפרצופא איהו. מתמן גשיה רוחא מגו מוחא. ורוחא דא קאים לאתערא לכל מאן דאתחזי למעבד עובדוי. אשתכח כלא אצטריך לדרגיה. נימין, קיימין לנגדא בהו משיכו דמוחא, לאתקנא מאן דאצטריך לאתתקנא. עיינין, קיימין לאשגחותרא, לאקמא סידרין באתרייהו. מצחא, לאתגלאה לזמנין כדקא יאות. חוטמא, לנשבא רוחא לאתערא בחילא למאן דאצטריך למעבד עובדא. ורוחא דא לא פסיק כלל. ולתתא תרין נוקבין אינון, חד רחמי וחד דינא. אבל לעילא כלא רחמי ודאי. ת"ח מתרין נוקבין אלין זמין לנשבא רוחא דחכמתא על תרין משיחין, חד מנוקבא חד וחד מנוקבא חד, בגין לאתערא להו בעובדייהו כגונא דלעילא. דהא בההוא זמנא ישתכח עלמא תתאה כגונא דעלמא עלאה לגמרי. זכאה חולקהון דישראל.

פתח ואמר הא השתא אצטריך הכא לאתקנא תיקונא דדיקנא עלאה יקירא דכל יקירין דבה תליין כל רזין דעלמא. קומו מארי מתיבתא, אודמנו לאתקנא תיקונא עלאה דא כדקא יאות. דיקנא עלאה יקירא דמינה מתכספן כלא ולקמה מתברן כל סטרין מסאבינג.

תיקונא דדיקנא יקירא דא, בתליסר תיקונין עלאין אתתקן, דהכא תליא כל יקירו עלאה, דאתמר ביה (תהלים קלג) כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן זקן אהרן וכו'. דהא הכי אתגלגל נהירו מדרגא לדרגא. בדי קדמאין בקדמיתא. מתמן בח' אחרוני'. ורוא דא הזקן זקן אהרן. מתמן לההוא מזלא תתאה דכליל כלהו כחדא, ודא שיוורד על פי מדותיו. ת"ח הכי דיקנא דא בתליסר אתתקן, ברוא דתלת הוי"ן וחד דכליל לון, ברוא דסידורא עלאה ודאי. ד' נפקין בקדמיתא מרוא דהוי"ה חדא. מתמן תרין אחרנין נפקין ואינון תמניא. לבתר חד כללא דכלא, ודא תליסר. ומתמן לתתא אתפרשן כלא כדקא יאות. תיקונא קדמאה שריין שערי נפקין תחות (דיקנא) [פתחא דאודנין] מהאי ומהאי סטרא.

ג. ע"ע קל"ח פתח ק"ח.

ד. ע"י שעה"כ דרוש א' ויעבור. וע"י לשון האדר"ר קל"ב ע"ב.

תיקונא תנינא סחרן שערי על פומא מרישא חדא לרישא חדא.
 תיקונא תליתאה אתפסקן שערי תחות חוטמא עד פומא.
 תיקונא רביעאה סחרן שערי תחות פומא מרישא חדא לרישא חדא.
 תיקונא חמישאה אתפסקן שערי תחות (חוטמא) [פומא] לקבל ההוא ארחא
 אחרינא דאתמר.
 תיקונא שתיתאה סלקין שערי וחפיין על אנפין הכא והכא כדקא יאות.
 תיקונא שביעאה אתפסקן שערי ואתחזיין תרין תפוחין.
 תיקונא תמינאה נחתן שערי בשיקולא חדא עד טבורא דלבאה.
 תיקונא תשיעאה נפקין שערי בין אינון עלאי לתתאי בשיקולא חדא.
 תיקונא עשיראה נפקין שערי דחפיין תחות גרונא.
 תיקונא חדסר שערי כלהו תליין בשיקולא חדא ולא נפקין דא מן דא.
 תיקונא תריסר פומא אתפני מכל סטריין דאתפסקן שערי סחרנהא.
 תיקונא תליסר אלין שערי דנחתין לתתא בשיקולא עד טבורא.
 ת"ח דיקנא יקירא דא ודאי כל נהירו וכל ברכאן מינה תליין ונפקין בסידורא
 שלים.

תיקונא קדמאהו אל (מיכה זיח) מי אל כמוך. ל"א קוצין תקיפין נפקין
 מתחות פתחא דאודנין. דאודנין קיימין לאעלאה מילין
 לעילא לגו, ולא אשתמודען. אבל ממאי דסליק לעילא נחית לבתר לתתא.
 וכלא אתתקן בתיקונא שלים.

תיקונא קדמאה דא תלת אל קיימין תמן והא אתמר, דבהו משתרשן תלת
 עלמין. אבל הכא רזא עלאה. דהא כלהו מילין דעלמא מגו
 ברירו דמ"ק נפק ודאי. וכללא דכלא תלת אינון, בלע יוכב חושם. דהא שאר
 לא אתתקנו. ומאי דנפיק מתמן, כלא אתכליל הכא באלין תלת, ולא סלקין
 בשמא אחרא, אלא בהו כלילן ודאי. ובזמנא דשרי נהירו לנפקא, כדין כלא
 בתלת אלין אתכליל, דאינון כללא דכלא דלגו ודלבר. וסטריין אחרינן אתכפיין
 תחותיהו למיקם בתחומיהו לתתא, וכלא אתתקן בתיקונא שלים.

ת"ח מה בין שערי דרישא לשערי דדיקנא. אלא אלין קשיין ואלין רכיכין. דהא
 אלין קיימין לתברא מסאבין מקמייהו, מה דלאו הכי אינון אחרינן. ורזא דא שערי
 דרישא קיימין לאמשכא נהירו דחכמתא לגבי מאן דאתחזי לאתקנא ליה. אבל

ה. כ"ה שיטת הגר"א. ועי' בסידור הגר"א — שער נפתלי, על דברי הארז"ל
 הסותרים הדדי, ובזה יתישב.
 ו. בענין ת"ד והנהגותיהם ע"ע מקבילות בפחוד ס"י י"ד, ומסימן פ"ו עד צ"ב.
 ובקל"ח פתחים ק"ה — ק"ח.

קמ תיקונים תיקונא ס"ט האדרא קדישא חדשים

שערין דדיקנא אינון קיימין לנחתא נהירו ומזונא דכלא. בג"כ הכא אצטריך לאתקפא. ואלין קיימין לאכפיא לכל אינון מסאבין ודאי. וכלהו שערי מגו מוחא נפקין מברירו דאתבריר תמן, ובהו רהיט נהירו דמוחא מלגו. ת"ח בשעתא דנהורא דאלין נחית לתתא, כלא לתתא נמי אתתקן. ורזא דא לתתא לאו אינון אלא ט' תיקונין. וכד נהרן דרגין בתיקונא אתעבידו י"ג, וי"ג אלין נהרן בהו. כרין קיימא כלא בתיקונא שלים ודינא אתבסס ומארי דינא מתעברן. בג"כ בזמנא דאתגלאן, כלהו סטרין מסאבין מתברן, ולית דיכיל למיקם קמיהו.

קום רעיא מהימנא אתקין תיקונא דדיקנא יקירא דא כדקא יאות.

קום רעיא מהימנא פתח ואמר, ודאי תיקונא דדיקנא יקירא אשתמודע כדקא יאות.

תיקונא תנינא דא נושא עון. הכא שכ"ה יקו"ק, וכלא כרזא עלאה תליא. דהא בשעתא דנהירו נפיק, אתתקן מתיקונא לתיקונא, עד דאשתלים בשלימו כדקא יאות. ובתיקונא קדמאה אתער מלה, כללא דכלא. תיקונא תנינא ביה קאים תיקונא דאינון ש"ך דינין, דאינון ה' זמנין די"ן, דמינייהו ו' אד"ם בקדמיתא. וכד תבו לאתתקנא, הכי אצטריך לאתתקנא רזא דא לאתבסמא דינין כדקא יאות, בגין דיתפשט נהירו עלאה באתריה כמה דאצטריך. תיקונא תליתאה ועובר על פשע, דאתפסקן שערי, בגין למיהב אתר לההוא רוחא דנשיב מגו חוטמא. דהא הכי אצטריך בכל אתר דרוחא זמין לנפקא תמן, למשבק ליה אתר פתיה, בגין דינא דלא יעכב.

תיקונא רביעאה לשארית נחלתו. הא אוקמה למי שמשים עצמו כשירים (ר"ה יז). ואלין שערי דנחתין וסחרין תחות פומא. ודא קאים בגין רוחא דנחית מגו פומא. דהא מתמן נחית על ההוא מזלא עלאה ודאי. ואתפרש בדרגוי. ובגין דא אצטריך לנטלא ההוא נהירו באלין שערין דאיזודמן [אצ"ל: דאיזודמנא] לגביה. וכל דא בגין אינון דמתגאן דלא ייכלון לנטלא מתמן כלל אלא למאן דאתכפיא בדחילו קמיה דיקנא יקירא דא.

תיקונא חמישאה לא החזיק לעד אפו. הכא נמי פסקין שערי למיהב אתר לרוחא דפומא. דהא שערי צריכין סחור פומא. אבל אי לגמרי הוו סחורן, הוה דינא דמתתקף יתיר. בג"כ לא החזיק לעד אפו.

תיקונא שתיתאה כי חפץ חסד הוא. דא רוב חסד (שמות לז). דהא כלהו תיקונין אלין צריכין ודאי כל חד לעובדיה. ובקדמיתא בהוא נושא עון אתבסמן שכ"ה דינין מרזא קדמאה. הכא מתבסמן אחרנין דאינון מנצפ"ך, ואינון רוב חסד. בגין כן הכא שערי מתפשטן, וה' חסדים נפקין בה' פאות לבסמא להו. וכלא אתבסס כדקא חזי. בגין כן כי חפץ חסד הוא.

תיקונים תיקונא ס"ט האדרא קדישא חדשים קמא

תיקונא שביעאה ישוב ירחמנו. ודא ואמת. דהא הכא תליא ביסומא דדינין ודאי. דמצחא קאים לבסמא בזמנא דאתגלי, ולא תדיר, ובזמנא דאתגליא כלהו דינין מתעברן לגמרי. אבל אנפין חייכין תדיר וחדאן תדיר. בגין לקיימא ביסומא דדינין מאי דאצטריך תדיר. ורזא דא (משלי טז טו) באור פני מלך חיים וכו', דחיי צריכין תדיר ולא אתפסקן. אבל ורצונו כעב מלקוש, דא רצון עלאה, עת רצון דאתמר. ודא כעב מלקוש, כמטרא דא הנחית לזמנין לארואה עלמין. והכא ואמ"ת, אלין ז' ס"ג, דמינייהו ז' הבלין קיימין לתתא. וביסומא דכלא הכא אשתכח ודאי. ורזא דא, הכא נהירו דחכמתא אתגליא בתוקפיה, דאתמר ביה חכמת אדם תאיר פניו (קהלת ח א). בג"כ ביסומא תליא הכא ודאי. תיקונא תמינאה יכבוש ענוותינו. דא נוצר חסד (שמות לד ז). דחסד עלאה נפיק ואתפשט בדרגוי, וכליל הכא ודאי. וכלהו תיקונין אלין כהאי כלילן, ומיניה מתפשטן כלהו ברכאן עד ההוא מזלא תתאה, ומתמן לכלהו ולתתא.

תיקונא תשיעאה ותשליך במצולות ים כל חטאתם. ודא רזא עלאה למארי חכמתא. דהא כלא אצטריך למהוי ליה שרשא מקורא לעילא, וכדא כלהו סטרין מסאבין מתברין תחות סטר קדישא. וכך נהירו מההוא מזלא עלאה, מיד מתברן הכא מקמיה כלהו מסאבין. וכדין נחית בדרגוי כדקא חזי.

תיקונא עשיראה נחתין שערי תחות גרונא ודא תתן אמת ליעקב. רזא עלאה איהו, דבאלין שערי כתיבו מפני פחד ה' ומהדר גאוונו וכו' (ישעיה ביט). אמאי הכי. אלא דיקנא יקירא עלאה מינה מתכספין כלהו סטרין מסאבין ודאי. ת"ח סטרין מסאבין אינון צריכין למיקם בדוכתייהו לתתא, ולא לאתגאה לסלקא לשלטאה לעילא. אבל עכ"ר אית זמנין דמתתקפן לאתדבקא, וכלא באינון דלתתא. דהא לעילא כתיב ה' אחד ושמו אחד (זכריה יד ט). אבל שערין אלין דתחות גרונא קיימין לאתפשטא תוקפא דדיקנא עלאה בכלהו אינון דלתתא, דהא מגרונא ולתתא נחתין. בג"כ אלין תחות מזלא תתאה אתפשטו, למיהב להו תוקפא דא ודאי. ובזמנא דתתער דיקנא עלאה לאתיקרא בעלמא, כדין שערין אלין יתתקפון לאתקנא [אצ"ל: לאתקפא] לכל אינון דתליין בהו, ומינייהו יתברון כלהו ס"א מסאבין ודאי. בג"כ תתן אמת ליעקב. דעד השתא ועד ארגיעה לשון שקר (משלי יב יט) דאשתכח חילא לס"א. אבל בההוא זמנא תתן אמת ליעקב, דא נהירו דסטרי קדישא דיתגהיר בעלמא. מאן יטלון ליה. אלא ישראל ודאי. תיקונא חדסר שערי לא נפקין נימא מן נימא כלל, ורזא דא חסד לאברהם. דהא חסד עלאה נפיק ומתפשט בדרגוהי לעילא ותתא.

ז. באד"ר דף קל"ד ע"א. וע"ע אדיר במרום ח"ב עמ' ט"ז (כדפו"ח עמ' שע"ג).

קמב תיקונים תיקונא ס"ט האדרא קדישא חדשים

ולקבליה צריכין כלהו שערין אלין למיקם בתחומא חד, ולא יתפשטון יתיר כלל, בגין למיהב ליה לאתפשטא כמה דאצטריך. דהא שערין אלין דינין אינן ואתמר.

תיקונא תריסר אשר נשבעת לאבותינו. דא פומא דאתפני מכל סטרוי. דהא הכא נפיק כלא, ונחית בההוא מזלא עלאה דכליל ביה כלהו תיקונין אלין, ואתתקן בכלהו. לכתר מיניה נחית לגבי ההוא מזלא תתאה, ומתמן לתתא כמה דאתמר. ורוחא דא דנפיק מהכא, כמה אינן דמתלבשן ביה, וכמה זכאי קשוט דמתלבשן ביה. והכי אינן אבהן בהאי אתרחיצו לאתלבשא ודאי.

תיקונא תליסר מימי קדם. דא מזלא תתאה, מימי קדם, בגין דמאינן מלכי קדם אתעבידו כלהו תיקונין אלין, ודא כללא דכלהו. אבל

מימי קדם, דהכא מתפשט נהירו דכלהו דרגין עלאין, משירותא דכל שירותין עד ההוא מזלא עלאה, ומיניה להאי תתאה. והאי תתאה ביה כלילן כלהו תתאין כחדא ודאי, והכא אתקשר כלא בקישורא חדא. ת"ח הכא כתיב ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד. דהא תריסר תיקונין מגו תלת הויין דאתמרו נפקין. תליסר מחד דכליל לון, ורזא דא שכינתא דהכא אשתרשת ודאי. ובזמנא דתיקונא דא יתתקן בשלימו לאתגהרא בכל דרגין, כדין שכינתא תתקף לקבליה לתתא, לאתפרשא מינה כל סטרין מסאבין ודאי. ויתתקן כלא בתיקונא שלים, בקדושתא עלאה כרקא יאות.

קמו כלהו ובריכו ליה. קם אברהם סבא חסידא ואמר, השתא ודאי אצטריך לאתקנא תיקונין דאו"א דתליין מהאי מזלא.

קום אליהו נביאה מהימנא ואתקין תיקונין אלין דאו"א.

קם אליהו נביאה מהימנא פתח ואמר, והחכמה מאין תמצא ואי זה מקום בינה (איוב כ"ב). ת"ח אתפשט מזלא תתאה בדרגוי ואפיק או"א, לגלאה רזין דטמירין לעילא. אבל ת"ח בההיא דיקנא עלאה תלת רישין אתכלילו ודאי ושבע תיקונין עלאין דהכי אצטריך לדברא כלא בדברנותא שלים. מתמן שרי לאתפשטא לתתא כלא ברזא דתלת. אבל ת"ח חכמה איהי לעילא בינה איהי לתתא. מאי בינה. אלא דא יסו"ת. ורזא דא י"ה. י' דא או"א, וי' לא אתפרש לעלמין. ה' יסו"ת, לזמנין אינן די"ו. וכלא איהו יו"ד. אבל ת"ח בגי"כ או"א מבניה נפקין לאתכללא כלא כחד. דהא חכמה מלעילא נפקת ואתמר בה והחכמה מאין תמצא אלין תלת רישין עלאין. ובגי"כ דלא אשתכח אתר תמן לבינה, כתיב ואיזה מקום בינה. אבל בינה נפקת לתתא בזמנא דאינן עלאין נחתין לנפקא תחות גרונא.

ות"ח כמה דלעילא כלא בתלת אתכליל, הכי נפיק כלא ברזא דתלת. ומתרין רישין עלאין נפקו או"א דא לסטר ימינא ודא לסטר שמאלא. אבל מזלא דא רזא

תיקונים תיקונא ס"ט האדרא קדישא חדשים קמג

דאריז עלאה אפיק, וכדין אתפרשו מיניה אורי י'. נטיל אור לימינא ואינן ה' זמנין אור, ואתפשט ואלביש דרועא ימינא, ונטיל דיליה בגופא. אתפשט י' בסטר אחרא ואתעבידת ה' זימנין י' אלן נש"ב, אתפשט ואלביש דרועא שמאלא, ונטיל דיליה בגופא. לבתר אתפרשן אורי לעילא, יסו"ת לתתא. דהא בזמנא דנחתו בדרגייהו עבדו דרגין מדרגין הכי, עד דעיילין ברישא דמלכא ועבדין תמן אינן מוחין דיליה. דהא אבא כלא איהו חכמה, אימא כלא איהי בינה ודאי. ובההוא זמנא אתפשטן רגלייהו עד סופא דדרגין. דהא ברזא דלהון במזלא אתכלילו, ופשיטו דמזלא אינן, דאתמר בהו הנסתרות לה' אלקינן (דברים כט כח) בגין דתחות מזלא דא אתכלילו. מתמן ולתתא למיעל ברישא דמלכא מתפשטין עד סופא דדרגין כמה דאתמר. והכי אשתכחו מילין מתפשטן בסטרייהו לימינא ולשמאלא. ורזא דא וייצר ה' אלקים את האדם (בראשית ב' ז). וייצר בתרין יודיין ודא צירי בינה, דמתמן נפקין אורי כמה דאתמר, ואינן תרין יודיין. ובכללא אינן תרין יודיין, דהא אורי י' חד, יסו"ת י' אחרינא. ועוד אבא י' אימא י' יש"ס י' תבונה י', כלא רזא דוין. ובגין דהכא נפקין דוין, הכי כלא אתתקן לתתא ברזא דדוין. בגי"כ ה' אלקים את האדם. דהא מילין שראן לעילא ונחתין בדרגייהון לתתא בסידורא שלים כדקא יאות. קם אברהם ובריך ליה ואמר, בריך תהא אליהו נביאה מהימנא לעתיק יומין. הא השתא אצטריך לאתקנא תיקוני מלכא קדישא כדקא יאות. קום רעיא מהימנא ושרי בתיקונין אלין דמלכא קדישא.

קם רעיא מהימנא פתח ואמר (שם לולא—לט) ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדם וכי'. הא אתמר דכלא מהאי תליא. וכלא לא אתקן בר בזמנא דנפיק ההוא מ"ה עלאה, וכדין כלא אתקן ביה ברזא דאדם. והיינו דאתמר ושם אשתו מהיטבאל. דאדם איהו כללא דדו"ג. אדם דכר, חוה נוק'. ודא ודאורי'. כדין כי היתה אם כל חי (שם ג' כ). דבקדמיתא וימלוך וימת, אבל השתא אם כל חי ודאי. ודא מ"ה י"ט. בא"ל דא ימינא. דבקדמיתא בראשית ברא אלקים. לבתר באל אתתקן, ודא ימינא. בההוא זמנא אתחברו כחדא אל אלקים ה'. ומהכא נפקת חד גלגלתא תקיפתא, ודא רישא דמלכא ודאי. דהא חוי"ג אתחברו כחדא על ההוא עדי"א, וכדין תמן אתגהירו כלחו נהורין עלאין, רזא דתלת רישין דאתמרו, ורזא דשבע דאינן כללא עלאה. אבל תלת הכא לר' אתפרשו ואינן חוי"ב חוי"ג, וכדין כלא אתכליל בההוא עדי"א. ואי תימא אמאי ד'. אלא בגין שכינתא דכלילת הכא, דכתיב וזכר ונקבה בראם (בראשית ה' ב). כדין הכא אשתרש כל גופא בחיבורא חד. אבל ד' אינן חוי"ב מסטרא דאורי' ותרין עטרין דאעטרו ליה, דהכי נטלו אינן מלעילא, ואינן חסדים וגבורות, כלא אתחברו כחדא ואתעביד גלגלתא דרישא דא כללא דכלא.

קמד תיקונים תיקונא ס"ט האדרא קרישא חדשים

לכתר מתמן אתפשטו מילין לתתא ואתעביד חד גופא בתיקונא שלים כדקא יאות. ת"ח כלהו תיקונין דז"א מתיקונין דא"א נפקין, אלא דלא אתגליין הכא אלא מאן דאתגליין. ולעילא כלא איהו רחמי, והכא דינא ורחמי כחדא, דהכי אצטריך לתיקונא דעלמא.

תלת מוחין קיימין בההיא גולגלתא ואינון חו"ב דעת. חו"ב בהו נטיל כלהו מילין לימינא ושמאלא. לכתר דעת כליל כלא ותבת ואתפשט בגופא ויהיב גבורה לשכינתא, וכדין משתלמין מילין כדקא יאות. ומוחא ימינא אתפשט לתרין ותלתין שבילין, ומוחא שמאלא לנש"ב. וכלא כמה דאצטריך ליה לנטלא ולא תערא עוברין בדרגוהי כדקא יאות.

שערי דרישא קיימין נימין על נימין. והכא אתחזי ערבוביא מאי דלא אתחזי לעילא כלל. בג"כ הכא קיימא אוריתא בכמה מחלוקות לימינא ולשמאלא.

עיינין דרישא כגונא דעיינין דעתיקא אתפרשו. אלא דהכא קיימין תלת גונין, לקבל תלת חירין דלעילא. ולזמנין דמתפקחן בדינא, אתחזיין עיינין סומקין. ווי מאן דאערע קמיהו. ובזמנא דמתפקחן ברחמי, כלא אתהדר חיוור. ונהירו דנטלין מלעילא, דא איהו נהירו דכתיב בה רוחצות בחלב יושבות על מלאת (שיר ה' יב) דא חלבא דאי'. דהא כלא מאי נטיל ז"א. כדין יושבות על מלאת, בתיקונא שלים. וכד מסתכלן בעיינין עלאין, כלא רחמי אתהדר. ורזא דא כי עין בעין יראו וכו' (ישעיה נב ח).

אודנין דמלכא קיימין לאעלא מילין לעילא לגביה ודאין לון. וכפום מאי דשמע הכי מתעבדין מילין ודאי.

חוטמא קאים לנשבא רוחא כגונא דלעילא, לאתערא ביה מאן דאצטריך לאתערא. אלא דהכא מחד נוקבא נשיב רחמי ומחד נוקבא נשיב דינא. ולעילא כלא איהו רחמי.

מצחא דמלכא קאים לאפלא דחילו על חייביא, דכלהו דחלין מקמיה ודאי. דיקנא יקירא דמלכא בט' תיקונין אתתקנת, תליין מט' דא"א. אבל בזמנא דאתתקנין מילין, כדין הט' אשתלמן ב"ג. וי"ג דלעילא נהרן בהו, ודינא אתבסס לגמרי. והכי אצטריך לאמשכא להו לתתא בזמנא דדינא תליא בעלמא. עד הכא מתקשרן תיקונין דז"א מתיקונין דעתיקא קרישא, לאשתמודעא דכלא חד ודאי.

קם אברהם סבא חסידא פתח ואמר, ודאי באלין ט' תיקונין רזין קיימין לאשתמודעא, דלעילא אינון תליסר ולתתא אינון ט'. בגין דד' קדמאין אתנטילו מיניה ואשתארו ט', ואלין ט' נפקין מגו י"ג דלעילא.

תיקונים תיקונא ס"ט האדרא קדישא חדשים קמה

דהכי אתחזי דכלא קאים כחודא חדא. ובזמנא דאתתקן לתתא תיקונא שלים,
כדין ישתכח כגונא דלעילא ממש.

תיקונא קדמאה נפקין שערי מתחות פתחא דאודנין נימין ע"ג נימין. והכא
נמי איהו אל כגונא דלעילא, דהכא נמי אצטריך לאתכללא
כלא ברזא דאל דאתמר כללא דתלת עלמין, דאינון כללא דכלא ודאי.

תיקונא תנינא שערין סחרין לפומא עילא ותתא. והכא תרין תיקונין
אתכלילו כחדא. דהא כיון דאתעברו לעילא תיקונין עלאין,
תיקונין דלא אצטריכו לתתא אתחברו כחדא. ורזא דא שארו שערי לעילא
ונפקן על פומא, ותמן אתבסמו אינון ש"ך דינין דאתמרו. לבתל תיקונא אחרא
אתתקן, ונחתו שערי תחות פומא. אכל כד מטו לאתגלאה לתתא, כלא
אשתכח בכיבודא חד בתיקונא חדא ודאי. ודא קאים לנטלא נהירו כגונא
דלעילא, דלא לאתפשטא אלא בשיעורא שלים.

תיקונא תליתאה ארחין קיימין על פומא ותחות פומא, ומליין שערין זעירין
תקיפין. דהא הכא אתר דדינא איהו, והכי אצטריך.

תיקונא רביעאה סלקין שערי וחפיין עלעין כדקא חזי. והכא נמי קאים
כגונא דלעילא לבסמא דינא כמה דאתמר. אבל ת"ח אלין
דינין דמנצפ"ך דאתחזון לאתבסמא. אבל ש"ך בהו אתמר דאין חבוש מתיר
עצמו מבית האסורים (ברכות ה:). דהא דא ברזא דעלמין קדמאין אשתמודע,
ומלה לתתא הות ולא לעילא. בג"כ לההוא דלעילא סלקת מלה. וכיון
דאתתקן לעילא תו לא אצטריך לתתא, ותרין תיקונין כחדא אתחברו.

תיקונא חמישאה תרין תפוחין אתחזיין כדקא יאות. והכא נמי כגונא
דלעילא אינון קיימין לבסמא דינא כדקא יאות.

תיקונא שחיתאה נחית חד חוטא עד רישא דמיעורי. ודא מולא כגונא
דלעילא ודאי. ואי תימא מולא דלעילא קאים לאפקא
מילין לתתא, ההוא דלתתא למאן. אלא ליעקב ודחל ודאי. ועכ"ד דיקנא
קיימת ליעקב, לאשתכחא כגונא עלאה בדיוקנא שלים.

תיקונא שביעאה פומא אחפני סחור סחור כגונא דלעילא ודאי.

תיקונא תמינאה שערי נחתין תחות דיקנא וחפיין על קדלא. ת"ח לעילא
חפיין על גרזנא, דהכי אצטריך. אבל הכא חפיין על קדלא,
בגין לכסאה עליה. דהא לעילא לא יכלין אחרנין לאסתכלא. אבל לתתא
דהוו יכלין, אצטריך כיסרייא. אבל בזמנא דאתמליין תיקונין לתתא, ה"נ אינון
כגונא דלעילא ממש.

קמו תיקונים תיקונא ס"ט האדרא קדישא חדשים

תיקונא תשיעאה שערי קיימין כלהו בשיקולא עד אינון דנחתין, עד רישא דמיעין. ה"נ אתחברו תיקונין, כיון דאתתקנו לעילא אתחברו לתתא כמה דאתמר. דהא תיקונא לא אתחזי הכי לתתא, אלא בזמנא דאשתלים בתיקונא כדקא יאות. לאתחזאה דהכי איהו לתתא כגונא דלעילא. אבל בזמנא דלא אשתלים ט' אינון. אמאי ט'. אלא רזא דכלא בתלת אתתקן, ואינון ע"ק ז"נ. דהא או"א אתמר בהו הנסתרות לה' אלקינו (דברים כט כח) דבמזלא אתכלילו כמה דאתמר. אשתכח כלא בתלת אתתקן, ימינא שמאלא ואמצעיתא. ע"ק איהו ימינא, ז"א אמצעיתא, שכינתא שמאלא. ובזמנא דז"א קאים לתתא, ימינא לא אתחזי תמן, ודא ע"ק. בג"כ ט' אינון ולא יתירח. אבל בזמנא דאתחזי בתיקונא שלים כגונא דלעילא, ביה נמי תליסר אינון. כדין יהיה ה' אחד ושמו אחד (זכריה יד ט). לזמנא דאתי דיתתקן כלא למהוי בתיקונא שלים תדיר בכל זמנא, כדין כלא ישתכח בתיקונא דא כדקא חזי. עד הכא קיימין מילין בתיקונין דמלכא קדישא. מכאן ולהלאה תיקונין דשכינתא דתליין בז"א.

קום רב המנונא סבא, אתער רחימו דשכינתא לגבי מלכא.

קם רב המנונא סבא פתח ואמר, אני לדודי ודודי לי הרועה בשושנים (שיר ו ג). שכינתא ודאי חולקא מקב"ה איהי, ובג"כ תיאובתא דקב"ה לגבה איהו תדיר. ת"ח בזמנא דעיילין מוחין עלאין ברישא דמלכא וקיימין בה, כדין נפיק דעת לבתר קדלא, ותמן אפיק דיוקנא חד ודא שכינתא עלאה ואתקריאת לאה. ובזמנא דההוא יובילא הוה קאים לעילא, כדין נפקין נהורין ומתפשטן בז"א בסדרא חד עד חזי. וכדין אתתקנת האי לאה במוחין דילה, ובתיקונין דילה כדקא חזי. לבתר נחתין מוחין ומתפשטן לתתא, ותמן נפקת רחל בתר חרדי עד סופא דגופא, שכינתא תתאה. הכא קיימין נהורין בנהירו דכלא.

רישא דשכינתא כגונא דרישא דמלכא בחו"ג אתתקנת ודאי דאתחברו בההוא עמודא דאמצעיתא. וכדין תמן אתעבידת רישא דא.

מוחין דרישא תרין אינון. ואינון חו"ב מסטרא דג"ה, דמתמן אתתקנת ודאי ברזא דימינא ושמאלא כחדא. דהכי לתרין סטרין קיימת, לאשתכחא כלא בתיקונא שלים.

דעת קאים לתתא ברזא דצדיק, דביה אתתקנת בתיקונהא מסטרא דילה ממש, למהוי שמאלא לקבל ז"א דאיהו ימינא.

שערי דרישא סומקן כארגונא, ואינון ט"ו נימין. ורזא דא י"ה. אלן תרין מוחין דקיימין ברישא, דמתמן נפקין שערין אלן. אי תימא שערין אלן

תיקונים תיקונא ס"ט האדרא קדישא חדשים קמז

לאן אוליך. אלא ת"ח הכא רזא שער באשה ערוה (ברכות כב.). ת"ח כלהו תיקונין דשכינתא בגין עלמין דלתתא אינון. ושערין אלין נמי הכי נחתין מינייהו בטמירו טיפין טיפין לתתא. אבל בגין דאינון דינין אצטריכת אתתא לכסאה להו, בגין דלא יתדבקון בהו אינון מסאבין, אלא בטמירו נחתת מלה ודאי. עיינין דרישא תרין עיינין אינון ימינא ושמאלא, והכי אצטריך ודאי. מסטרא דמלכא נטלת לון.

מצחא דא נמי קאים לאכפיא קליפין.

חוטמא שפירו דפרצופא ודאי. ביה קיימין שע"ה נהורין מנהרין. דהא חוטמא תמן גבוראן קיימין, ובג"כ נהורין אלין משתכחן הכא לבסמא ליה, והכי אצטריך. ורזא דא וישע ה' אל הבל ואל קין ואל מנחתו לא שעה (בראשית ד-ה). דהא בש"ע אלין אצטריכת לאתבסמא ברזא דלעילא, וכדין נייחא אשתכח.

אנפין דשכינתא שית תיקונין אשתכחן בהו, מסטרא דשית תיקונין דז"א. אי תימא דאית תמן שערי. לאו הכי. אלא בזמנא דאתדבק מלכא בשכינתא באינון נשיקין דרחימותא, מתנהרן שית אתרין אלין באנפאה, לקבל שית אחרנין דיליה.

תיקונא קדמאה לקבל ב' פאין הכא והכא.

תיקונא תנינא סחרני פומא עילא ותתא.

תיקונא תליתאה תרין ארחין עילא ותתא.

תיקונא רביעאה תחות גרונא.

תיקונא חמישאה אתר דבה מתפשטת דיקנא באנפין בעלעין.

תיקונא שתיתאה תרין תפוחין.

פומא דשכינתא, בה אתחברת ביה במלכא בנשיקין דרחימותא בתרין שפון סומקן. ורוחין דנפקין מפומין עאלין דא בדא. כדין מתדבקין תרוייהו בדביקותא שלים.

שדיים דילה דמפקין חלבא לכל סטר מסטרא דנ"ה ודאי. עד הכא תיקונין קיימין בתיקונא שלים.

קם אברהם סבא חסידא ואמר, קום מטט' שרא רבא ואשלים תיקונין דשכינתא. ואבתריך יקום סבא דסבין קדישא

עלאה אדם קדמאה לאשלמא תיקונא לפורקנא דישראל.

ט. בסוף אגרת רבינו לרבו מהר"י באסאן (כ"ז טבת ת"ץ) כתב ח"ל: ענין שש תקוני הנוק' נרמזו בדברי האר"י זלה"ה בענין ברכת כהנים בסוד שש מעלות לכסא. ושם מ"ב היוצא מפתוק ולכל היד החזקה, בצירופים חילופים אלפא ביתא הוא יוצא, וכבר החזכרו בספרי המקובלים ע"כ. ועי' פחוד' סי' י"ט (שערי רמח"ל עמ' קנ"ו).

קמח תיקונים תיקונא ס"ט האדרא קדישא חדשים

קם מטט' שרא רבא פתח ואמר, כה אמר ה' השמים כסאי והארץ הודם רגלי (ישעיה סו א). מאן זכי בהאי, דאיהו סהדותא על

מהימנותא יחודא עלאה. ת"ח שכינתא אית בה ארץ ואית בה שמים. אבל שכינתא מתדבקת ביה במלכא בגופא דיליה, דא ת"ת נופא דאלנא, תמן אתחברת ביה בחיבורא חד. ואתמר בה השמים כסאי, דת"ת איהו כסא. ותמן כמראה אבן ספיר דמות כסא (יחזקאל א כו) ודאי. ובזמנא דת"ת לא אתחבר בהדה, א' אסתלקת ואשתאר כס דאתכסיאת ואמרת אל תראוני שאני שחרחורת (שירא). אבל בזמנא דא' אתחבר בהדה דאיהו הוי"ה יו"י, כדין איהו כסא. השמים כסאי, דאיהו אש ומים ימינא ושמאלא. אש בשכינתא, מים בז"א, הא חיבורא שלים. מתמן ולהלאה מתפרשאן ענפין. אבל כיון דבנופא אתחברו כחד, כדין מתמן ולהלאה כל ענפין דנפקין מתמן בכללא חד אינון. בג"כ שכינתא בכל אבר ואבר אתקשרת בקישורא חדא. ושליו דמלכא שכינתא איהי. מתמן ולהלאה והארץ הודם רגלי, דהא באינון רגלין אתתקפת ודאי לאתבנאה מינייהו. ות"ח דהא לתתא בגו גופא מסתחין נהורין, ברזא דאינון בני מעים. וכלא מסטרא דימינא, וכלא בגין שכינתא אינון.

אבל ת"ח הכא רזא דרגלים וידיים, רזא עלאה איהו. אבל ידיים אינון כללא דדרגין עלאין, רגלים כללא דדרגין תתאין. ורזא דמלה ידיים אתמר בהו שאו ידיכם קדש (תהלים קלד ב). דהא ידן אתחזיין לסלקא לעילא. ועשר אצבען אינון רזא דע"ס דלעילא, דמינייהו אתעביד דיוקנא לתתא. אצבען דרגלים אינון כללא דע"ס דלתתא, דמינייהו נפקין ע"ס בדיוקנא דלתתא מיניה. בג"כ עשר אצבען דידין אינון כללא דע"ס דאי, דמינייהו נפקו ע"ס דז"א. עשר אצבען דרגלין, כללא דע"ס דז"א דמתמן נפקת שכינתא.

עד הכא אשתלימו רזין בדיוקנא עלאה, דיוקנא דאדם. דכלא דאיהו מסטר קדישא בכללא דגופא דא אתכליל. ואפילו מלאכי עלאי כלהו ברזא דגופא אדם אתכלילו. אבל סטרין אוחרנין לית אינון בכללא דגופא קדישא דא. דהא כד נפיק רזא דאדם לעלמא אינון אתדחו לבר ולא קיימין בציורא, אלא דחיון בעירן ורמשין. ציורין בישין משניין דא מן דא, מסטרא דב"ן דאיהו בהמ"ה, ולא מסטרא דאדם כלל. אבל כל אינון דסטרא קדישא, כלהו בגופא דא כלילין ודאי. ושכינתא איהי קשורא יחודא דכלא. דהא בזמנא דקו"ש מתחברן כחדא, כדין אשתמודע יחודא עלאה דכלא חד משירותא דכלא עד סיומא דכלא.

ת"ח בזמנא דאינון מתחברן ביחודא חד כחדא, שרי תיאובתא לאתערא ונטיל

י. עי' פתחי חכמה ודעת סי' ט' באופו (שערי רמח"ל עמ' קמ"ה).

תיקונים תיקונא ס"ט האדרא קדישא חדשים קמט

מכל שייפין. וכלא אתכליל לעילא בההוא מוחא עלאה. ומתמן נחית לתתא עד אינון תרין ריחיא ואתתקן תמן ברזא דימינא ושמאלא. לבתר נחית בצדיק ברזא דאמצעיתא. כדין מתחברן מילין דא בדא מסטרא דדכורא ומסטרא דנוקבא. ות"ח אתערותא סליק מסטרא דדכורא עד לעילא לעילא, והכי מסטרא דנוק'. ולבתר נחית לתתא. סליק נהירו מתתא לעילא. נחית נהירו מעילא לתתא. ואתקשר כלא בקישורא חדא. ונוק' אתר לדכורא איהי ממש. וכדין אתקשר כלא ביחודא חדא, דלית תמן פירודא כלל. בריך הוא בריך שמיה לעלם ולעלמי עלמין.

קם סבא דסבין אדם קדמאה פתח ואמר, זכאה חולקך וכו'. עלך כתיב הנשאר בציון והגותר בירושלים קדוש יאמר לו (ישעיה דג). דשאר בני עלמא בזמנא דנחתין לעלמא, מתפרשאן מאתר עלאה דלהון, כמאן דאזיל לאתר רחיק. אבל אנת אע"ג דאנת בעלמא, לית אנת מתפרש משכינתא כלל. כגונא דמשה רעיא מהימנא, דאתמר ביה ואתה פה עמוד עמדי (דברים ה כח). ובתיקונין אלין יזכון ישראל לכמה נהירו עלאה על ידך וכו'. קמו כלהו ואמרו בריך אנת וכו'. סליק קלא חדא ואמר עלמין עלמין וכו'. זכאה חולקהון דישראל וכו' בדו"ד.

פתח רעיא מהימנא ואמר, ר' ר' ודאי כך כתיב יהי כבוד ה' לעולם ישמח ה' במעשיו (תהלים קד לא). דהא לית חדותא לקב"ה אלא בזמנא דאית צדיקיא בעלמא דמתקנין לה לשכינתא. דשכינתא אתמר בה אני ה' הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן (ישעיה מב ח). שמי דא שכינתא מסטרא דלגו, דאתדבקת ביה במלכא ולא אתפרשת. ובה ה' אחד ושמו אחד (זכריה יד ט). אבל מסטרא דאתפשט לתתא באינון עלמין דילה, איתמר בה וכבודי לאחר לא אתן. דמאן דמכבד לה לשכינתא דא איהו יקרא דקב"ה. ומאן דנהג בה קלנא אחזי קלנא במלכא. ורזא דמלה ערות אשת אביך לא תגלה (ויקרא יח ח). דשכינתא איהי אשת אב בגלותא דאתמר בה וראית בשביה אשת יפת תואר (דברים כא יא). דאע"ג דאיהי בגלותא, אשה דיליה איהי ודאי. ואיהי אשת חיל עטרת בעלה (משלי יב ד). ואתמר בה כבד את אביך וכו' (שמות כ"ב). ומאן דמכבד לה אתמר ביה כי מכבדי אכבד (שמואל א בל). דהא הכא מתדבקן אינון דלתתא ודאי, דמהכא נפקין. ומאן דלא מכבד לה אתמר ביה ובזוי יקלו, לאתמשכא זינא בתר זיניה.

כדין יגמר נא רע רשעים (תהלים ז') ואתרחיין לבר לגבי סטר מסאבותא. והן כל אלה יפעל אל פעמים שלוש עם גבר (איוב לגכט). דשכינתא איהי גלגל, ואתהדרת לכל סטר לימינא שמאלא ואמצעיתא, דאינן תלת אבהיא. ובזמנא קדמאה דב"נ אתי בעלמא, בדרגיה קאים. ואי לא אתתקן אהדר ליה בחסד. ואי לא אתתקן אהדר בגבורה. ורזא דא פעמים. ואי בתרין אלין לא סליק, תו שתולן? ליה בתליתאה דאיהי יעקב בחיר שבאבות דערסיה שלים, ודא שלש. כיון דלא אשתלים, כדין ובזוי יקלו. ועל ארבעה לא אשיבנו (עמוס א ג) דהא כיון דלא בעא לאתדבקא בה בשכינתא בשום סטרא אתרחי לבר לסטר מסאבא.

ועוד שכינתא איהי כבוד אלקים, דכתיב בה כבוד אלקים הסתר דבר (משלי כה). וכבוד איהו ל"ב. כבוד אלקים אלין ל"ב אלקים דמעשה בראשית, דאתמר ביה (חגיגה יא:): אין דורשין במעשה בראשית בשנים, בזמנא דגלותא, דאתמר ביה ונרגן מפריד אלוף (שם טזכח) כדין אצטריך להסתיר דבר. דאתמר בה אל תראוני (שירא ו). ודא מאן דאשתדל באוריתא שלא לשמה. אבל מאן דאשתדל לשמה, גרים למלכא לאסתרא לה בגרפאה, כדין הסתר דבר ודאי. אבל מרכבה יתיר איהו. דמרכבה לעילא, ואתמר בה ולא במרכבה ביחיד אלא א"כ הוא חכם ומבין מדעתו (חגיגה שם). ומעשה בראשית לתתא איהו, דביה אתברי עלמא. ואת כלא אתיהיב לך לגלאה לכלהו ישראל לאתתקנא תיקונא שלים.

פתח ואמר, ר' ודאי כמה תיקונין עלאין מתתקנין בהאי זוהר קדישא דילך. דכתיב והמשכילים יזהירו כוהר הרקיע. דהא בזמנא דגלותא כתיב (איכה א ג). גלתה יהודה מעוני וכר'. הכא רזא, דדוד איהו ד' מיהודה. דבקדמיתא תמן הות טמירא^כ. וכיון דאתתקנת בדרגהא כדקא יאות, נפקת ונטלת שלטנו. כיון דחבו בזמנא דרחבעם אתמר אין לנו חלק בדוד (מלכים א יב טז). כדין אתהדרת ד' לאחורא ביי"ד דרגין כחושבן דוד. כדין תבת וקיימת טמירא ברשא ודא יהודה, כדין גלתה יהודה. ועכ"ד לא יסור שבט מיהודה, דא ד' דאטמרת תמן. ומחוקק מבין רגליו, דאע"ג דבטמירו קיימת, הא תדיר אודמן חר דיכיל למיהוי מב"ד ודאי.

ת"ח גלתה יהודה מעוני, מגרעונא דנהירו. ומרוב עבודה, דהא כמה שעבידו לה ישראל בחוביהון לשכינתא כביכול תחות ס"א, עד דלא אצטריך למסבל. ורזא דא נלאיתי נשוא (ישעיה א יד). ומרוב עבודה ודאי. היא ישבה בגוים, היא בטמירו,

א. ע"ע פירוש סבא דמשפטים (גנוז רמח"ל עמ' ער"ב).
ב. עי' לעיל עמ' ל"א.

תיקונים   תיקונא ס"ט   חרשים   קנא

דכתיב אל תראוני שאני שחרחרות (שירא ו). כל רודפיה וכו', בזמנא דנפקת לבר ואולת בין מצרים הכא והכא גו רברבי עמין. דהא בזמנא דאולת תחות שרא חד, אתתקף עלה, והכי כלהו. אבל לזמנא דאתי (ישעיה יא א) ויצא חוטר מגזע ישי, מגזע דוד לא כתיב, אלא ישי. ורזא דא יהודה, ד' נפקת מתמן לאתגלאה כבקדמיתא. ונצר משרשיו, דא מחוקק מבין רגליו. יפרה ודאי, לאסתלקא בדרגו, דכתיב ביה ירום ונשא וכו' (שם נב ג). והשתא בהאי זוהר דילך אנת נהיר ליה למב"ד דקאים בחשוכא, איהו וכמה אחרנין, דאתמר בהו העם ההולכים בחושך וכו' (יחזקאל לז ז). והשתא מתנהיר להו זעיר זעיר. לבתר תנהיר ליה בכלא. וכדין יקומון תרין משיחין בחיבורא חד, דכתיב והיו לאחדים בידיך (יחזקאל לז ז) יד החזקה. דהא כהאי צדיק דנהיר לנוקביה, הכי איהו ודאי. לאשתכחא כלא נטיל מיניה ושכינתא עבדת כלא. ואיהי יתבת לימינא דכתיב נצבה שגל לימינך (תהלים מה י). ואולת בקדמיתא, דכתיב אשת חיל עטרת בעלה (משלי יב ד) דהא יקרא דבעלה איהי. ואתמר מי בראש בן ישי בראש (סנהדרין קב.). דבגין דפירודא גרים ירבעם אמר לא בעינא. אבל לזמנא דאתי וסרה קנאת אפרים וכו' (ישעיה יא ג). דהא ברחימותא וכחיבורתא יתקשרון ושכינתא מרזא דת"ת ובג"כ אוקיר לה צדיק סגי. דהכי אצטריך לאוקרא תדיר לאתתיה. ועוד בזוהר דא כמה תיקונין מתתקנן בכלהו עלמין. דהא בזמנין דמילין דיליה נחתין לתתא כלהו אתנהירו ביה. וכמה חשוכא דאתתקף בהו מסטרא דגלותא נתר ואזיל. ועכ"ד לא אתפרש לגמרי ונחית לתתא אלא זעיר לזמנין. אבל כלא קאים ריחות כלא לזמנא דאתי. ועד חשוכא דא לא נחית, הכי תיקונא דא עלאה לא אתגליא לתתא, אלא כלא בזמנא דא, דכתיב כי הנה החושך יכסה ארץ וכו' ועליך וכו' (שם ס ב). וכמה תיקונין אחרנין דמתתקנן, כלא בהאי זוהר יתתקן ודאי. וביה ומשתי את עון הארץ ההיא ביום אחד (שם יד ט). יום דכתיב ביה יהיה ה' אחד ושמו אחד (זכריה יד ט) מסטרא דההוא מזלא עלאה. ומקורא דכלא ח"ס דבה יתרכון כלהו עלמין. ובה כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים (ישעיה יא ט). ומשית מציאה ועקרב באים בהיסח הדעת (סנהדרין צו.). משיח דא מלכא משיחא. מציאה דא שכינתא. עקרב דא גוג רשיעא. דנחש אתמר ביה אפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק (ברכות ל:). ודא ס"מ דמתלבש בההוא חייבא. אבל עקרב פוסק. דעקרב איהו עקר בית (ת"ת כ"א מב:) דאתמר ביה על ה' ועל משיחו (תהלים ב ב). כלהו אלין אתיין בהיסח הדעת, דא דעת עלאה, דאיהו רם על כל דרגין ולא אשתמודע לתתא. דדעת אחרא קאים לתתא בגילויא. אבל דעת עלאה דא מזלא, לא אתגליא ולא אתדבק. בג"כ היסח הדעת איהו ודאי.

והא אליהו נביאה מהימנא אתי פתח ואמר ר' ר' ויעש אלקים את שני המאורות הגדולים (בראשיתא טז) אלין קמץ ופתח. את המאור הגדול לממשלת היום דא חולם. ואת המאור הקטן לממשלת הלילה דא חירק. ואת הכוכבים שאר כל ניקודין. ת"ח כתיב כי גבוה מעל גבוה שומר וכו' (קהלת ה.ז). דהכי ודאי מילין תליין דא מן דא, לאתחזאה דכלא יחודא דלא אתפרש בה [אצ"ל: ב"ה] לעלם ולעלמי עלמין. ת"ח ניקודין כמה רזין עלאין אחזיין באתון, דאינון מתנהגין אבתייהו. וקמץ ופתח אלין תרין נהורין רברבן, ימינא ושמאלא שקילין כחדא. דתמן שירותא דכל מילין ברישא דעתיקא מתתקנן בחדסד וגבורה ודאי ואתמר. וקמץ סתים. פתח, פתיח לאנהרא לעלמא. קמץ בשבע אתתקן, דאינון שבע תיקוני רישא. דאע"ג דתיקונין אלין במוחא נמי אשתכחן, אבל עיקרא בגין דאיהי ברישא מתחברא כחדא, ודא שירותא דכלא, דכלא תליא בשבע ודאי והא אתמרי. פתח, מיניה תליסר מכילין תיקונין עלאין דקיימין לדברא עלמין בימינא שמאלא ואמצעיתא. כלא אינון עשרים, דבהו בנא שלמה תרין בתין לתתא. בית המקדש בשבע, דאינון כללא דמקורין עלאין. ביתיה ב"ג דאיהו קאים לדברא עמא כגונא דלעילא. ודא ברזא דשני המאורות הגדולים דאלין אינון שקילין כחד. אבל לתתא המאור הגדול דא חולם, דאחזי לעילא שירותא דכל מילין. ואת המאור הקטן דא חירק, דאחזי לתתא סופא דכלא והכא איהו קטון. דימינא שליט לעילא, ושמאלא קאים לתתא לדברא עלמין תתאין. ובכללא דתריין נקודין אלין בנא שלמה מקדשא ברזא דלתתא, את המאור הגדול ואת המאור הקטון. ואינון תרין יודיין כ' ודאי. ובכללא אחזי שלמה רזין עלאין לעילא ולתתא.

ועוד, בית המקדש דא המאור הגדול, ואתבני בשבע דאיהו כללא דשבע דרגין דסלקין מתתא לעילא. בית דוד, המאור הקטון דאתבני בארביסר ברזא דדוד ודאי, דכליל שבע מתתא לעילא שבע מעילא לתתא. אי תימא הא כתיב שלש עשרה ולא ארבע עשרה (מלכים א.ז.א). אבל ת"ח דהא כי מקדשא בפלגות שתא אשתלים, ובפלגות אחרינא שרי ביתיה, אשתכח דשתא חדא לתרין אשלימת. ורזא דא מלכות ודאי. הכא אתקשרו בדרגא חדא ודאי. ומתמן סלקת בדרגהא י"ג כלא איהו י"ד. הכא כתיב בית דוד דינו לבקר וכו' (ירמיה כא יב) ולא בני דוד. דהא ביתא דא קאים לדיינא ברזא ד"ד, דאינון כ"ח עתים, י"ד לימינא י"ד לשמאלא. וכלא איהו עשרים ודאי. בג"כ כמה רזין אחזי שלמה בכל מלה. וכלא אצטריך ודאי, לאתתקנא תיקונא שלים כדקא חזי. והא מטט' שרא רבא אתי פתח ואמר, ר' ר' (תהלים סט יד) ואני תפילתי לך

תיקונים   תיקונא ס"ט ע'   חדשים   קנג

ה' עת רצון וכו'. ת"ח שכינתא איהי עת (זוהר ח"א קטז): דאתמר בה לכל זמן ועת לכל חפץ וכו' (קהלת ג א). וכ"ח עתים אינון, י"ד לימינא וי"ד לשמאלא. בגינייהו אמר דוד ואני תפילתי לך ה' עת רצון, לאתקנא לה בימינא. וכלא לאשתובא ישראל מחבלין דמשיחא. ורזא דא אלקים ברוב חסוך ענגי באמת ישעך, בזמנא דפורקנא. דכדין יתער ההוא אמת עלאה מסטרא דא", דאתמר בה חותמו של הקב"ה אמת (שכתכה). ומינה תיובתא תתער בלבא דכל ישראל. וכדין ישתיזבון מחבלין אלין. ודא יד החזקה, בתיובתא דישראל, ביי"ד דימינא דשכינתא אתקשרת בהו. ורזא דמלה אי איהי מארי דדינא ככלא, בגי"כ דינא אתבסם מקמה. ובשעתא דאיהי תתער על ישראל, ישתזבון מחבלין אלין. ורזא דא (תהלים פה יב) אמת מארץ תצמת, דא שכינתא, דמינה תתער אתערותא דא מנהירו דא". כדין וצדק משמים נשקף, לאתבסמא באינון שמים, ולא יהון חבלין תקיפין. דהא מסטרא דשכינתא אינון חבלין אלין. וכד איהי אתבסמת ביה בקב"ה כלא אתבסם ודאי. כדין (מלאכי ג ב) כאש מצרף איהו ודאי לאוקדא זוהמא. וכבורית מכבסים לאתקנא ולדכאה נשמתא. כל דא מאן גרים, אלא רזין דאורייתא בהאי זוהר קדישא דילך ודאי. דהלכה לשמאלא איהי, ודא הלכה, דאזלת בגלותא. אבל קבלה לימינא דאתקבילת ממלכא. ודא ימין מקרבת עת רצון ודאי.

והא אליהו נביאה מהימנא אתי פתח ואמר, ר' ר' כי אתה תאיר נרי וכו' (תהלים יח כט). דבשעתא דשכינתא אתנהירת ממלכא, איהי נמי נהרת ודאי. ורזא דא שכינתא איהי חשך. ובזמנא דאתנהירת בחיבורא חד בהדיה, איהי נמי אתעבידת מאור גדול. ורזא דא שני המאורות הגדולים. אבל ת"ח פשטא דאורייתא איהי אור וחשך, מסטרא דיליה חבלי משיח ודאי. אבל רזא דלגו איהו כלא אור. ביה ה' אלקי יגייה חשכי (שם). וכיה זכון ישראל לתיובתא ודאי, וישתיזבון מאלין חבלין, בזוהר קדישא דילך ובההוא דרשב"י בוצינא קדישא. זכאה חולקהון דישראל בהדייכו בעלמא דין ובעלמא דאתי. והא קלא סליק ואמר וכו'.

תיקונא שבעין

ולכל היד החזקה דא שכינתא. ולכל המורא הגדול דא קב"ה. הכא קיימין מילין לאתקנא בתיקונא שלים, ברזא דנשמתינ מלגו, מלאכיא מלבר. בגי"כ ולכל היד מסטרא דמלאכיא מלבר. החזקה מסטרא דנשמתינ מלגו. ולכל המורא מסטרא דמלאכיא

קנר   תיקונים   תיקונא ע'   חדשים

מלבר. הגדול מסטרא דנשמתינ מלגו. כלא כליל בכללא חדא לאתחקנא בתיקונא שלים.

והא אליהו נביאה מהדימנא אתי פתח ואמר, כתיב ברוך אתה בבוואך וברוך אתה בצאתך (דברים כחו) דא כללא דמהימנותא

תוקפא דישראל. ת"ח כתיב (ירמיה ככא) ואנכי נטעתין שורק, דא שורק מסטרא דצדיק (ת"ז:). כלה זרע אמת, מסטרא דיובילא, דביה (מיכה ל כ) תתן אמת ליעקב חסד לאברהם. דאמת ליעקב אתיהיב ודאי, דליה תוקפא דנהירו אתיהיב, בגין דמטתו שלימה, מה דלאו הכי לאחריני. דהא לאברהם וליצחק לא אתיהיב כ"כ, בגין עשו וישמעאל. אבל עכ"ד תתן אמת ליעקב חסד לאברהם. ורזא דא יעקב אשר פדה את אברהם (ישעיה כטכ). דהא בזמנין דמילין קיימין לנפקא לבר, כדין נהירו דא אתהדר דלאו לאתפשטא. אבל בזמנא דנהירו אתהדר לאתר דיליה ודא יעקב, כדין כלא אתברך בניניה. בגין כן תתן אמת ליעקב בקדמיתא, כדין חסד לאברהם. ודא חסד מקורא קדישא דישראל.

אבל ת"ח יצחק נמי הכא אתכליל, דכתיב אשר נשבעת לאבותינו. דהא בזמנא דאברהם ויעקב מתתקנן כדקא יאות, אתתקן יצחק בהדיהו, בג"כ אשר נשבעת לאבותינו. מימי קדם, אלין יומין קדמאין דתמן מסתלקן אלין אבהן ודאי. ועוד, מימי קדם אלין יומין קדמאין עלאין, רזא דתלת רישין דעתיקא קדישא, דתמן קיימין בכללא חדא חג"ת, והא אתמרא.

ובזמנא דנשמתא חדא מישראל נפקת למיתי לעלמא בחיבורא דדוין נפקת ודאי. כגונא דא בשעתא דתבת לאסתלקא מעלמא, תבת לאתקשרא במקורא עלאה דילה. כדין תבין דוין לאתחברא בנינה, לכנשא לה לגבייהו. בג"כ ברוך אתה בבוואך, למיתי לעלמא. וברוך אתה בצאתך, לנפקא מעלמא לאתהדרא לאתרה. ואומין דעלמא אתמר בהו ילדי (זנונים) [פשע] זרע שקר (שם נוד) דהא מס"מ ובת זוגיה נפקין, ואלין עמלקים ערב רב.

דהא קו"ש מתחברן כחדא בכמה חיבורין עלאין. ורזא דא חופה וקידושין. מאי אינון. אלא ת"ח קדושין עזקא באצבעא, דא עטרה בראש צדיק, ודא ד' ואתמר (ת"ח ת"י כה:). ואי תימא שכינתא ודאי איהי עזקא, אצבעא דא צדיק, אי הכי אתחזי דנוק' אצטריך לה למיהב קדושין לדכורא עזקא באצבעא. אבל ת"ח כלא רזא עלאה, דאוקמוה הרי את מקודשת לי בטבעת זו כדת משה וישראל. משה דא מקורא סתים. וישראל דא ישראל זוטא. שכינתא דת דלהון איהי ודאי. ורזא דא ה' בחכמה יסד ארץ (משלי ג'ט) דמסטרא

א. לעיל עמ' קל"ד.

ב. ע"י תיקו"ז ת"י ה' דף י"ט ע"ב, ובאור ישראל שם.

תיקונים   תיקונא ע'   חדשים   קנה

דיליה איהי עזקא. ומינה אתיהיבת ליה לישראל, דכתיב וגם אמנה אחותי בת אבי וכו' ותהי לי לאשה (בראשית כ"ב) והא אוקמוה (וזהו ח"ג ק:). חיבורא לא אשתכח אלא בסטרא דחכמה. אבל כלא בגין דקו"ש אינון מין במינו, דהכי הוה מחוברין לעילא מן קדמת דנא. ורזא דא בחכמה יו"ד, וי"ד דא קו"ש בחיבורא חדא, וכלא איהי י" סתימא. ודא טבעת עזקא. דהא בגין חיבורא דא דאתחברו הכי לעילא, הכי מתחברן לתתא. ודא אתיהיב לה לשכינתא, לסימנא דחיבורא קרמאה, דמיניה מתחברן השתא תגינות. ודא קרושין, קדש ודאי מסטרא דחכמה (תו"ת י"ב כז.). וחופה מסטרא דאי, דאיהי חופה על רישייהו ואוקמוה. כדן מתחברן קו"ש בחיבורא חדא ברזא דיחודא ודאי, למהוי כלא חד ביחודא חד. וישראל מתמן נפקן, מגו יחודא קדישא עלאה. אבל סטרין אחרנין אתמר בהו אין אישות לגוי (ע"י סנהדרין פב.). דלא קיימין ברזא דחיבורא, אלא ברזא דפירודא. ואומין דעלמא, בגין דלהון ילדי זנונים אינון, זרע שקר לקבל זרע אמת.

ואוריתא כגונא דא ברזא דא נפקת ודאי. בג"כ אוריתא וישראל כלהו ברזא דא אינון, ודא אתחזי לדא דוקא. ואוריתא אתקריאת ראשית, וישראל כגונא דא אקרון ראשית, האי אתחזי להאי ודאי, וחכמות אחרנין קיימין לכר. דאתמר בהו ובילדי נכרים ישפיקו (ישעיה ב'). דהא מילין דאוריתא כגונא דנשמתין הכי אינון מההוא מקורא עלאה נפקין ודאי. ומילין דלבר כגונא דא מגו חיבורא דס"מ ונוק' נפקין. דהא אלין מילין אתיהיבו להו לאתפרנסא בהון, ולאוי לישראל. דישאל אתמר בהו כי היא חכמתכם ובינתכם לעיני העמים (דברים ד'). דהא אוריתא כללא דכלא איהי מסטרא דלגו. ואומין אחרנין לא נטלין אלא מילין דלבר ומינייהו אתזנון. ובגין דישראל אתמשכו אבתרייהו, כמה ביש גרמו לגרמייהו. דהא כדן אתמשכו לבר ואוריתא אתגשיאת מינייהו. ורזא דא ועתה פן ישלח ידו ולקח גם מעץ החיים וכו' (בראשית ג' כב.). דאוריתא איהי עץ החיים, ומילין דלבר עץ הדעת טוב ורע. ומאן דאתמשך אבתרייהו אתפתי בחר ההוא רע ואשתקע ביה, ושביק ליה לאוריתא. ואוריתא אתגטילת מיניה, דלא אתחזיאת ליה יתיר. וכמה מלאכיא קיימין לשמשא לכל את ואת מאוריתא וכלהו נשמתין עלאין דאתמרו, דכלהו תלין באינון אתון דאוריתא. בזמנא דשבקו ישראל אוריתא בגין אינון חכמות דלבר, כלהו אתקלקלו מסידורייהו ונפקו לבר בגלותא, וכלהו אתחלשו בלא חילא ודאי. ואית מאן דאשתדל בהו דאתמר ביה לא תלמד לעשות (דברים י"ח ט) אבל אתה למד וכו' (שבת ע"ה.). דדא מאן דאשתדל בהו לתפסא בהו ס"מ ונוק' ככלבין דמתפסן בשלשלאה דעל צואריהון. ודא מאן דלא נטיל רגלוי מאוריתא, אלא קביע בה ודאי, ותב ותפס באלין כלבין. אבל מאן דאתפתי אבתרייהו ושביק אוריתא, אשתביק מסטר קדישא לגמרי. ולזמנא דאתי כלא לאתתקנא אצטריך. במאי. אלא בנהירו דאוריתא דאתגליא

בעלמא, דאתמר ביה (בראשית א ג—ה) ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור, דא זוהר נהירו דאורייתא ודאי. כדין ויבדל אלקים בין האור ובין החשך, לאשתכחא כל חד בסטריה. דער דחשוכא שליט ואתמר ביה ושפחה כי תירש גבירתה. (משליל כג) דא גרים לנהירו דאורייתא דלא יתגלי, דחשוכא אחשיך עליה. בההוא זמנא ויבדל אלקים בין האור ובין החשך, ותהדר אורייתא לישראל בנהירו שלים. אימתי. אלא בזמנא דכתיב ויקרא אלקים לאור יום, למאיר ובא (פסחים ב.) דא זוהר נהירו דאורייתא מסטרא דימינא. דאתמר ביה הולך ואור עד נכון היום (שם דית.). כדין ולכל היד החזקה ולכל המורא הגדול, בזמנא דיתהדרון ענפין לאתקשרא במקוריהון בקב"ה ושכינתיה, דלאו כדקדמייתא. אלא כלא באתריה יתתקן כדקא יאות בתיקונא שלים. זכאה חולקהון.

והא מטט' שרא אתי פתח ואמר, ר' ר' כמה אינון עלאין רוין דאורייתא. דהא כלא אתכליל בה' ספרין קדישין. ורזא דא שכנינתא איהי ה', בה אתפרשן מילין לה' ודאי. דכתיב וזרח השמש ובא השמש ואל מקומו שואף זורח וכו' (קהלת א) לאחזאה דכלא בשכינתא אתכלל ודאי. פתח ואמר רבון עלמין אנת איהו חד דלית אחדין כיחודא דילך ואפיקת עלמין וכו'. ושכינתא קדישתא עבדת מאנא דכלא קישורא דכלא יחודא דכלא כללא דכלא. וכל דיוקנין עלאין ותתאין וכלהו ציורין דעלמין אתחזיין בה, דכתיב וביד הנביאים אדמה (הושע יבא). יהא רעוא קרמך דאימא השתא מילין קדישין, מילין דסלקין קמך ליקרא דילך וליקרא דשכינתך. בריך אנת בריך שמך לעלם ולעלמי עלמין. פתח ואמר, זה ספר תולדות אדם (בראשית הא). רזא דא אורייתא [בה'] (ב)ספרין אתפרשת מרזא דשכינתא ודאי. ואדם כגונא דא בדיוקנא עלאה אתברי ברזא דה'. ואלין ה' אתוון דז"ה ספ"ר. ובהו בהבראם (שם ב ד) בה"א בראם, דכלא בהא אתברי ותליא. ודא זה ספר תולדות אדם, זרהפ"סג אלין ה' אתוון כללא דה' ספרין דאורייתא דמצטרפן בצירופייהו. זה ספר ברזא דצדיק וצדק. כדין אפקין תולדין תולדות אדם. כלא ברזא דה' ספרין ודאי.

ספרא קדמאה דא ספרא נהירו עלאה דאתפשט בדרגוי לאקמא מילין דעלמא כלהו על תיקוניהון. והכא קיימין ה' זמנין אור דאינון כללא דה' ספרין. והכא תליין כלהו מילין דעלמא למהוי באתריהון, ונשמתין דישראל כגונא דא. רזא דכלהו אבהן קדישין ושבטין קדישין, כלא תליא הכא. וחד ממנא שמשא קאים לשמשא ליה ודא מיכאל. ותחותיה מתפרשאן תתקי"ג ממנן עלאין תליין

ג. עי' זוהר יתרו דף ע"א ודף ע"ז ע"א.

ד. תתקי"ג בגי' בראשי"ת. וכן להלן תשמ"ו — שמות וכו'.

תיקונים   תיקונא ע'   חדשים   קנז

מהאי ספרא ומשמשיין לגבה כדקא יאות. לבתר מתפרשאן מילין ברזא דפרשיין קראי תיבין ואתוון.

ספרא תנינא דא ספרא דקאים ביה שיזכותא דדרגין קדישיין, לשיזבא להו מאינון סטרין בישין דבעיין לאתקפא לקבלייהו. והכא תליא רזא דאורייתא דאתפשטת בדרגהא ואתקפת למשרי על ישראל ודאי. שמשא דיליה גבריאל ותשמ"ו ממנן אחרנין קיימין תחותיה. מתמן מתפרשאן מילין ברזא דפרשיין קראי תיבין ואתוון.

ספרא תליתאה ביה תליין תיקונין דתתאי ופולחנא דלהון ברזא דקרבנין ודאי. שמשא דיליה רפאל ותחותיה שי"ז ממנן אחרנין. וקרא קדמאה ביה קיימין רזין דמראות אלקים ודא רמאל דעום וכו', סדרין דמסתדרן לפולחנא דתתאי ודאי. לבתר מתפרשאן מילין ברזא דפרשיין קראין תיבין ואתוון.

ספרא רביעאה דא חומש הפקודים, ביה קיימין במנינא כל בריין דעלמא, כלהו נשמתין קדישיין וכלהו מלאכיא. שמשא דיליה אוריאל ותחותיה רמ"ח ממנן שמשין. מתמן מתפרשאן מילין לפרשיין קראי תיבין ואתוון.

ספרא חמישאה ביה תליא רזא דתורה שבכתב ושבע"פ דמתחברן כחדא. ורזא דא משנה תורה דא מקרא ומשנה, תורה שבכתב ותושבע"פ. שמשא דיליה נוריאל ותחותיה רנ"ו ממנן אחרנין דמשמשיין ליה. לבתר מתפרשאן מילין לפרשיין קראי תיבין ואתוון ודאי.

ת"ח אלין ה' ספרין דקיימין ברזא דזה ספר זרהפ"ס ודאי, ואינון תולדות אדם. ודיוקנא דאדם הכי כגונא דא מתפרש בה' אתרין לאשתמודעא בהו. ואלין שערי מצחא עיינין אודנין חוטמא ברזא דזה ספר אחתימו בד' אתוון עלאין, דבהו ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל יראי אלקים אנשי אמת שנאי בצע (שמות יח כא). וכלא אשתמודע בדרגוי ודאי. ובאורייתא כלא אתחבר ענפיין במקוריהון בחיבורא חדא. כדן ולכל היד החזקה וכו'. זכאה חולקהון דישראל בדו"ד.

קם אברהם סבא חסידא פתח ואמר, ודאי דיוקנא עלאה דא אדם, דאתמר ביה חביב אדם שנברא בצלם (אבות ג'ד) דכיה וירדו

בדגת הים ובעוף השמים (בראשית א כו) אלין מלאכיא עלאין דאתמר בהו ועוף 'עופף וכו' (שם שם כ) (זוהר ח"ג ל"ט:). דאדם איהו שלימו דדיוקנא דכליל כלא, ואיהו לנשמתין אתיהיב ולא למלאכיא. ובג"כ אורייתא נמי לישראל אתיהיבת ולא למלאכיא. הה"ד ונעלמה מעיני כל חי ומעוף השמים נסתרה (איוב כ כא). אבל ישראל אתמר בהו לקחת מתנות באדם (תהלים סח יט) באדם ודאי דיוקנא דכליל כל דיוקנין שלימו דכלא. ודא ישתלים לזמנא דאתי דכתיב ירום ונשא וגבה

מאד (ישעיה נביג) דא אדם שלימו עלאה. ובאתוון אשתמודען בכמה רזין עלאין אד"ם א'דם ד'וד מ'שיח. אדם דא תיקונא קדמאה דביה תליין כלהו רזין עלאין דתליין בשלימו דדיוקנא דא, בתלת דרגין אתפרש נפש רוח נשמה. נפש בכבוד, בה ומלכותו בכל משלה (תהלים קו"ט). דאיהי קיימת לאזנא ליה לגופא בכמה ערקין דדמא. וכרירו דדמא למאן אתיהיב. אלא ללכא אלין ישראל. ושאר דמא אתפרש לע' ערקין דאינון ע' אומין דמשתעבדן תחותיהו. ולזמנין טחול ומרה קיימין מתתקפן, בהו ככד כועס. כדין כתיב וחרה אפי בו (דברים לא"ז). ודמא סליק ונחית. ודא ימא דכתיב בה כל משכריך וגליך עלי עברו (תהלים מב ח). למאן סלקת מלה. אלא ללכא. ורזא דא רק אתכם ידעתי וכו' (עמוס ג"ב). ודא אך בי ישוב יהפוך ידו כל היום (איכה ג"ג). וכל גופא קאים בצערא. וכד אשתכח דינא אתמר וחמת המלך שככה (אסתר ז"י). אבל בזמנא דרוגזא אשתכח, ללכא מטי, ומיניה לאנפיין. ביה ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא (דברים לא"ח) עד דדינא אתעביד ורוגזא שכיך.

רוח קאים בלכא ומתמן סליק ונחית לכל סטר. ורזא דא שכינתא קיימת לאזנא עלמין, וקב"ה אסחר לכל סטר לאתקפא לה דכתיב תמיד עיני ה' אלקיך בה וכו' (שם י"ב) ודא רוח חיים, דנפש בלא רוח לאו איהי חיה. ואתמר בה נפשי בתוך לבאים (תהלים נו"ה) אלין ע' ערקין דכבדא, נפש קיימת בגוייהו ודאי. ואיהו דפיק בכמה דפיקין דבהו קול דודי דופק (שירה ב"ב). ודפיקו דפיק ולית מאן דאשתמודע ביה, עד דייתי ההוא דאתמר ביה אני לדודי וכו' (שם י"ג) דכדין איהו אשתמודע בדפיקו כמה דאצטריך, ואקריב חד תפוח דאתחזי לההיא חולה, מיד אתפתחת לגביה, דכתיב בה פתחי לי אחותי רעיתי וכו' (שם ב"ב). ודא מסטרא דמשה רעיא מהימנא. ואיהו אות דאתגליא בעלמא, דביה יזכון ישראל לפורקנא שלימ. ולישנא דילך איהי מטה האלקים דבקע ימא דאורייתא ואתגליין מיניה כמה רזין דהוו סתימין לעילא. ודא מטה דביה נחש אתהפיך למטה. דהכי אשתעבדון כלהו סטרין אחרנין לסטר קדישא. וכלא בדפיקו דההוא רוחא אשתמודע לגביה ודאי וכו'.

נשמה קיימת במוחא לעיינא על כל מילין, לאסתכלא בכל סטר, לדינא כלא מסטרא דאי, דבה כי אלקים שופט (תהלים לו). אשתכחת נפש לאזנא עלמין דאינון גופא. רוח לאתקפא לנפש לכל סטר. נשמה דא בינה דקיימת לאמשכא מילין מכל סטר לאכללא כלא כדקא יאות והא אתמר. אלין תלת דרגין קדישין

ה. עי' זהר ח"ג ע"ד ע"א — תפוח הוא אסתוחתא לכל. וע"ע תיקו"ז סוף תי' כ"ה — חדרה אודמנת לגבי שכינתא דאיהי חולה.

תיקונים   תיקונא ע'   חדשים   קנט

תחותייהו נפש הבהמית, בה ואני בער וכו' (שם מגכב). אבל דא צלם עלאה דביה וירדו בדגת הים (בראשית א כו). עד הכא תיקונא קדמאה דאדם.

תיקונא תנינא ד', דא דוד דאגח קרבין משניין תדיר, לאשכחא אתר לשכינתא, דאתמר בה עד אמצא מקום לה' וכו' (תהלים קלב).

דעד דס"א אשתכח מתפשטא בעלמא, סטר קדישא לא יכיל לאתפשטא. ורזא דא כי קצר המצע מהשתרע (ישעיה כחא) מהשתרר שני רעים. דס"א צריכה למהוי משתעבדא תחות סטר קדישא, ודא עבד. אבל לזמנין דס"א אתגאת בגרמה לאתתקפא ולאחזאה כריע לסטר קדישא, וסטר קדישא איהו מחניף לרשיעיא. בההוא זמנא אסתלק סטר קדישא מעלמא, ושביק אתר לס"א. ורזא דא אין אדם דר עם נחש בכפיפה (יבמות קיב:). וכפיפה דא נ' כפופה. ודא דוחק רגלי השכינה (ברכות מג:). דבזמנא אחרא ואתה על במותימו תדרוך (דברים לג כט) באינן רגלין עלאין דבהון דרכת על צוארין דמסאבין. אבל בההיא שעתא רגלין אלין מסתלקן לעילא. וכל קרבין אלין אגח דוד מלכא בגין דיכול מקדשא לאשכחא בעלמא. וכד אייתי שלמה ארונא לבי מקדשא דבקר שערים, בגין דלא יכיל תיקונא דא לאודמנא לתתא, עד דאמר זכרה לחסדי דוד עבדך (י"ה בומ"ב). דהא חילא דדוד עבד תיקונא כדקא יאות. וכל ב"נ אצטריך ליה לאתקנא תיקונא דא כדקא חזי. דאתמר לעולם ירגיז אדם יצ"ט על יצ"ר (ברכות ה). ודא קרבא דאצטריך לאגחא קרבא בהדי חויא, עד דיתבני בי מקדשא לקו"ש, דאתמר ביה זה אלי ואנוהו (שמות טו ב) אבנה לו דירה נאה.

תיקונא תליתאה דא מ' משיח דביה יתחקן עלמא ברזא שלים. דהשתא מה יתרון לאדם בכל עמלו שיעמול תחת השמש (קהלת א ג).

דהשתא לא אשתכח יתרונא לעילא לעלמא כלל, אלא מה שהיה הוא שיהיה, עד דשמשא נהיר לעלמא, ודא שמש דלתתא. אבל לזמנא דאתי והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים וכו' (ישעיה לכו). אלין שבע יומין דלעילא דאינן דרגין עלאין קדישין דיתתקן במשיח, דאתמר ביה ונחה עליו רוח ה' וכו' (שם יא ב) דא ח"ס דמתמן יתתקנון מילין בתיקונא שלים לאשתלמא דיוקנא דא כדקא חזי.

והא אליהו נביאה מהימנא אתי פתח ואמר, ר' ר' ודאי שבעין ורברבין מתברין בע' תיקונין אלין דילך. בההוא זמנא

כתיב אין כמוך באלקים ה' וכו' (תהלים פו ח). דהא ע' אלין מע' ניצוצין דאלקים נפקין ודאי. ושכינתא איהי כו"ס ודא אלקי"ם דביה י"ן דאיהו ע' ניצוצין דיליה. ודא כוס של ברכה. דהא בשעתא דקיימת בתיקונא, כדן אמתליאת כמה ברכאן

מלעילא. אבל בזמנא דאלין רברבן מתתקפין לאתאחדא בה, כדין אתקרי כוס פגום, ודא לא אתחזי לברכא עלה. וכוס של ברכה כמה תיקונין צריכינ ליה ואתמרו דאינון עשרה דברים, ואתוקמו באתריהון. אבל ד' אינון כללא דכלא. ואלין חמשה (ת"זתי' מ"זפה:): דתליין בד' אתוון דאדנ' ואתפרשו. אבל הכא אצטריך לפרשא לון ברזא דפורקנא, לגלאה נהירו דפורקנא לישראל. ד' תיקונין אינון ואינון חמשה. ורזא דמלה שכינתא איהי ה' ואיהי את רביעאה ליקו"ק. בג"כ חמשה אינון ואינון ד'.

תיקונא קדמאה חי. מסטרא דצדיק דאיהו חי העולמים. דהא בזמנא אחרא כד רברבין מתתקפן ביה, אתמר ביה הושיבני במחשכים כמתי עולם (שם קמגג). אבל מסטרא דא איהו חי. ועוד, חי מסטרא דא' ודא אלקים חיים, ואי' מסטרא דחיים נטלת ואיהו אלקים חיים ודא אקי"ק יקו"ק אקי"ק. ועוד, חיים מסטרא דחכמה, דבה החכמה תחיה בעליה (קהלת ז"ב). וכד נחית לאי' איהי חיים כגוונא דא יו"ד ק"י וא"ו ק"י וה' אתוון דאלקים. לבתר מתפרשן דרגין ומ"י אשתאר לעילא ואלין נש"ב. י"ח נחתין לתתא בנוק'. כדין איהו יין חי כדקא יאות.

אבל בשעתא דאינון רברבין מתדבקן, כדין יינא דא אתהדר דמא סומקא, דאתמר ביה ולא תשים דמים בביתך (דברים כ"ח). וכדין אינון בהאי דמא מתתקפן, דאתמר בהו אנשי דמים ומרמה לא יחצו ימיהם (תהלים נה כד). וס"מ אתמר ביה שופך דם האדם באדם דמו ישפך (בראשית טו). דאיהו שפיך דמא דאדם קדמאה וגרים ליה מותא. ודא דם דחיה דפירסת נדה, ומיניה אתמשכת מותא לכל עלמא. ובג"כ באדם דמו ישפך, דא מלכא משיחא אדם דוד משיח.

ודא סקילה דעברין ביה בא' דאדנ'. מסטרא דחכמה תקיעה, והוקענום לה' (שמואל ב כאו). דכמה אבנין אזורקן ביה. ושכינתא איהי י' [?] אבן מסטרא דחכמה. ודוד כתיב ויבחר לו חמשה חלוקי אבנים מן הנחל (שם א יז). ובהו ותטבע האבן במצחו (שם שם מט) לאפלא ליה מכל דרגין דבעי לאתאחדא בהו. וכל דא בינא דא דאתמר ביה כי כוס ביד ה' ויין חמר מלא מסך ויגר וכו' (תהלים עה ט). ויין חי אתחזי לברכא עליה. ואצטריך למרמי ביה מיא ודא ימינא, דהכי אתחזי לברכה ודאי. ואימתי יהבין ביה מיא. אלא בשעתא דמטאן לוכרכת את ה' אלקיך (זוהר ח"ג קפט:). ודא ברכה' ודאי לבסמא ליה בימינא. אבל יינא אחרינא, יין המשכר דלא קביל מיא, ולא מברכין עליה. אבל דא ויין ישמח חיים (קהלת י"ט) בחיים דאלקים חיים כמה דאתמר.

תיקונים   תיקונא ע'   חדשים   קסא

תנינא מלאי. ודא מלא ברכת ה' (דכריס לגכג). דבגלותא אתמר בעירום ובחוסר כל (שסכחמח). דהא שכינתא בזמנא דקיימת באתרה, אתקשטת בכמה קישוטין ואתמליאת מכמה ברכאן. אבל בשעתא דנפקת לבר, פשטת מעלה כל אינון קישוטין, וכל אינון נהורין עלאיך אתגריעו מינה, כלא בגין ס"א דלא תתהני מיניהו. אבל בזמנא דאתקנת בתיקונא כדקא יאות, כדין אתמליאת בכלא. כדין לא תחסר כל בה (שסחט) ולית בה פגימו. ועוד, שכינתא בגלותא איהי אלם, דאתמר בה נאלמתי דומיה (תהלים לטג). אמאי. אלא בגין דקול אתפרש מינה, וכדין דבור אתאלם. אבל בזמנא דקלא אתחבר בה, כדין אתמליאת איהי מכמה סגולאן ואתקריאת סגולת מלכים (קהלת בח). ודא פום ממלל וברבן (דניאל זח) דאתמר בה אחת דבר אליקים שתים זו שמעתי (תהלים סביב) בג"כ מלא.

בההוא זמנא אתרוקינת לקבלה ס"א מסאבא. ודא שברים מסטרא דד' דארנ', דביה שבר תשבר מצבותיהם (שמות כג כד). דכמה טעוון וצולמין קיימין בדרגין, מתחברן אלין באלין, צולמין דפרזלא תקיפין לחדא. דבזמנא דההוא אשא עלאה יתאחד בהו, כלהו יתברון ויפלון איבריך איבריך. ודא אבנ די מחאת לצלמא, לכתר אתתקף אש דא. וביה להבה תלהט רשעים (תהלים קיח) דאתמר ביה והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש (עובדיה א יח). בההוא זמנא והוכד גשמה ויהבת ליקדת אשא (דניאל זיא). ודא שריפה לאתעברא בה מעלמא, בלהבה דא דאיהו מב"י [אצ"ל: מ"ב ח"י], דינא תקיפא לאתוקרא ביה ודאי.

תיקונא תליתאה שטיפה. רביעאה הדחה. בני"י דארנ' ואוקמוה. ודא מבפנים ומבחוץ לאתקנא לה לשכינתא כדקא יאות. ודא הרג וחנוק. וכל דא במיא, דאתמר בהו וורקתי עליכם מים טהורים (יחזקאל לוכה) מסטרא דח"ס, מים טהורים דלית מטאבותא מטי תמן כלל. ובזמנא דאלין יתפשטון לתתא כלהו דרגין יתדכון בהו. ושכינתא תתרכי בהו מלגו, דכתיב וטהרו הארץ (שם לטז). אימתי. אלא בשעתא דיתעביד קטלא דא הרג באומין דעלמא. דהא כדין יתרכי כסא דא כדקא יאות. ודא תרועה, תרועת מלחמה, בחרב דאיהו רי"ו ותר"ב פיפיות בידם (תהלים קמטו) דנפיק מהאי ח"ס. ובהאי חרבא תקיפא יתקטלון כלהו ודאי. ודא מבפנים. לכתר חנק יתעביד בהו, לשקעא ליה בזבלט. ורזא דמלה ויצאו וראו בפגרי האנשים וכו' (ישעיה סוכד). דהא כדין

ח. ע"ע תקט"ו תפלות ס"י שכ"ח.

ח*. ע"ע לעיל עמ' מ'.

ט. ע"י סנהדרין דף נ"ב ע"ב.

שתקעון כלהו אומין חייבין דעלמא בסטר בישא דלהון, ויתכפיין בנוק דתהומא רבא, עד דיתעברון מעלמא לגמרי.

עד הכא תיקוני כסא לאתברכא כדקא יאות, בחיים דאתמשכן מלעילא. ורזא דא לפני שמש ינון שמו (תהלים עב"ז). דהכי אתקין ליה קב"ה למלכא משיחא בשמהן דיליה לפום דרגין עלאין. וביה עד כי יבא שילה (בראשית מט"ו). כדין יזכון ישראל לחיין עלאין בנייחא דכלא. זכאה חולקהון דישראל בדו"ד.

פתח ואמר ר' ר' בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ וכו'. ולכל היד החזקה וכו' (דברים ל"ד). הכא תליין מילין אלין לקבל אלין ברזין עלאין ודאי. דיוקנא עלאה דכליל (כלא) כל דיוקנין דא אדם, בדי' חיון אתפרש, דאינון ראייה שמיעה ריח דבור. מלבר אינון ד' אתוון דאדנ', ודא היכל מסטרא דגופא. אבל מלגו אינון יקו"ק מסטרא דנשמתא. ועוד, אדם איהו עלמא, דאיהו שלישי ים שלישי מדבר שלישי ישוב. דלבא איהו ימא, דתמן דמא קאים, ומיניה נפיק לכל סטר. וביה כל הנחלים הולכים אל הים וכו' אל מקום שהנחלים הולכים (קהלת א' ז). שלישי מדבר, אלין בני מעים דתמן קיימת זוהמא לנפקא לבר. ישוב דא מוחא וריאה דתמן נשמתא מתישבא למלכא [נאצ"ל: למלאה] כדקא יאות. ועוד, דגופא תמן קיימן שרטוטין ואתחזיין עלאין ותתאין. עלאין מסטרא דנשמתא. תתאין מסטרא דגופא. וכל עובדין דאתעבדו בכל שיתא יומין, כלהו ברזא דאדם קיימין. בג"כ בסופא כתיב נעשה אדם (בראשית א' כו). דהא כל מאי דאתברי כלא ברזא דאדם הוה, דהוה נפיק חולקא ליומא. לבתר כלא אתחבר כחדא, ואפיקו אדם שלים בכלא.

יומא קדמאה בראשית ברא אלקים את השמים וכו'. בההוא יומא אתברי אור וחשך ודא גופא ונשמתא. אבל ת"ח דכדין הוה כלא מיט במים ודא גופא ונשמתא כלא מיא דלא אקרישו. ורוח אלקים מרחפת על פני המים, דא נהירו עלאה דאפיק עובדין לאתרייהו. כדין ויברל אלקים בין האור ובין החשך. ומסטרא דחשך תליין ומתאחדן כלהו דאתמר בהו היתה תהו ובהו. והכא יצה"ר דתליא בגופא. וכלא אתפרש לסטריה, דא לגו ודא לבר.

יומא תנינא ויאמר אלקים יהי רקיע. ודא צלם דקאים בין גופא ובין נשמתא. ועוד, יהי רקיע וכו' ויהי מבדיל, דא חצר הכבד דאפטיק בגו גופא בין מיין עלאין מסטרא דה' עלאה, דתמן איברין דחיותא מסטרא דבינה חיי המלך מיין תתאין בני מעים מסטרא דשכינתא. תמן איברין דמזונא מסטרא דשכינתא שלחן דמלכא.

יומא תליתאה ויאמר אלקים יקוו המים מתחת השמים וכו', אלין מיין תתאין.

תיקונים   תיקונא ע'   חדשים   קסג

ודא גופא דסליק עליה ? לאתקשרא בההוא את ברית לאפקא מתמן תולדין. ת"ח בשעתא דגופא אתבני, כלא אתבני הכי ברזא דא לאתקשרא לההוא אתר לאפקא תולדין לבתר כדקא חזי. בג"כ יקוו וכו' ותראה היבשה בכללא חדא. לבתר תדשא הארץ, ואלין כמה איבריין דמתפרשאן לזינייהו לפום רזין עלאין.

יומא רביעאה יהי מארת ברקיע השמים וכו'. אלין תרין עיינין. ברזא דשמשא וסיהרא ודאי קיימין לבקעא בחשכא לכו. ואת הכוכבים אלין שאר שרטוטין דמתחזיין בכל סטריין בגופא.

יומא חמישאה ישרצו המים. דא נשמתא, דכמה עובדין תליין מינה. וכמה ממנן עלאין אתמניאו לשמשא לכל עובדא כדקא חזי לקבלייהו.

יומא שתיתאה תוצא הארץ וכו'. דהא עובדין קיימין בגופא ובנשמתא. וכלהו ממנן הכי מתפקדן על כלהו עובדין דהאי ודהאי כדקא יאות. בתר כלא נעשה אדם, בכללא דכל אלין בריין דתליין מיניה. כל דא בראשית ברא אלקים וכו' דא בריאה בקדמיתא. לבתר ולכל היד החזקה, דא סיומא, לאתקפא כלהו בריין באתריהון מלגו ומלבר כדקא חזי.

ועוד, נשמתא איהי אדם. גופא בשר אדם. ביה איש איש אל כל שאר בשרו לא תקרבו לגלות ערוה (ויקרא יח ו'). דחיבורא דאתעביד בקדושא אתמר ביה על כן יעזוב איש וכו' ודבק באשתו, דביקותא מסטרא דנשמתא. כדן והיו לבשר אחד בגופא. אבל חיבורא דלאו כדקא יאות, חיבורא לא אשתכח בנשמתא אלא בגופא לחוד. בג"כ לית איהו חיבורא כלל. וממזר דא דנפיק מחייבי כריתות דלית תמן חיבורא כלל, ואלין אומין דעלמא, דנחש בא על חוה ומתמן נפקו אומין אלין. אבל בגין דלא אשתכח חיבורא אלא בגופא, בג"כ גופא אמשיכו מסטרא דאדם ולא נשמתא. ובהו לא יבא ממזר בקהל ה' (דברים כג). ויתיר מכלא ההוא חייבא מסאבא. ונחש איהו מעות שלא יוכל לתקון, שבא על הערוה והוליד ממנה ממזר (יבמות כב:). דבג"כ אצטריך איהו לאשתיצאה מעלמא. והכי ההוא ממזר אצטריך לאשתיצאה, ואלין אומין דיליה. כדן בלע המות לנצח וכו' וחרפת עמו יסיר (ישעיה כה ח) אלין אומין עע"ז, חרפת עמו ודאי. ומאן דעריב זרעיה באתתא נוכראה, אתמר ביה ובעל בת אל נכר (מלאכי ב יא) דא לילית חייבתא. דהא איהי אודמנת לגבי ההיא מסאבתא, ואיהו בה אתקשר ודאי. כגונא דא מאן דמשמש באתתיה בקדושה כדקא יאות, שכינתא פרשת גדפהא על ההיא אתתא, וקב"ה פריש גדפוי עליה. ואתמר בהו ומספר את רבע ישראל (במדבר כג י). כדן מתקדשן כלהו בקדושה כדקא יאות. אבל אי לא אודהו בקדושתא כדקא יאות, ס"א אודמנת תמן, ומשיכו מינה אתמשך בההוא

ולדא. עליה כתיב אבות אכלו בוסר ושיני בנים תקהינה (ירמיה לא כח). אבל אי בקדושה דמאריה אתקדש כדקא יאות, כדן אתמר ביה זרע קדש מצבתה (ישעיה ויג) מההוא קדש עלאה ודאי.

והא אברהם סבא חסידא אתי פתח ואמר, ר' ר' ודאי כמה רזין עלאין כלילין אינון בדיוקנא דאדם. ואדם הוה כליל כלא בכללא חדא. ושכינתא מתקשרא עליה לקשרא כלא בקישורא חדא. בג"כ ויבא אל האדם לראות מה יקרא לו (בראשית ביט) לאשתכחא כלא בישוכא חדא. אבל בזמנא דחב אדם כלא אתקלקל, ואשתמודע באינון דרין דיליה. ת"ח בזמנא דחב שראת שכינתא לאסתלקא, וכלא אתקלקל. מאי אסתלק. אלא רזא דא יום הששי ויכלו השמים והארץ (שם אלא). הכא כליל שמא קדישא יקו"ק ב"ה. אבל בתרין קראי איהו. אמאי. אלא דהכא אתעביד פירודא. ורזא דמלה לעלם כתיב, ודא ו"ה דאטמרו, בגין ס"א ערוה דקיימת לאתאחדא בהו, דכתיב בהו וידעו כי עירומים הם (בראשית גז). ובג"כ אשתאר שמא י"ה. ורזא דמלה וישמעו את קול ה' אלקים מתהלך בגן (בראשית גיא) אלין ו"ה דהוו מסתלקן ואזלין. ו"ה בגינייהו אתמר ליה איכה, א"י כ"ה. דו"ה איהו א"י. ולקבל דאינון אטמרו, אתתקפו י"א ארורים, דאתיהיבו לבתר באוריתא לאכפיא לון. וכלא אסתלק לההוא כ"ה, למהוי מנדדא בגלותא. אבל ת"ח עשר דרין אינון דכיון דחב אדם ואתקלקל, כלהו אתקלקלו אבתריה. עד דאתא נח לאתתקנא ביה עלמא. ורזא דא עשר אמירן עשרה מאמרות דבהו אתברי עלמא, כלא ברזא דאדם.

קדמאה בראשית (בראשית א א) עליה אמרו רבנן בראשית נמי מאמר הוא (ר"ה לב). ודא כתר עלאה דאיהו כללא דכלא, בוצינא דכל בוצינין דכלא תליא מיניה ודאי. ודא בראשית ברא שית, שית תתאין. ברא תלת עלאין כתר כללא דכלא. אבל בזמנא דאיהו לחודיה הוה נהיר לתתא נהירו דקיק קאים דלא אתתקף, ומילין לא קיימין באתרייהו. בג"כ והארץ היתה תהו ובהו וכו' דהא אינון אחרנין הוו קיימין לאתתקפא על ארעא, בגין נהירו דאסתים מינה. ורזא דא קמץ. לבתר

ויאמר אלקים יהי אור מסטרא דחכמה. והכא אתפתחו מילין לאתתקנא. ובזמנא דחב אדם, ההוא קשרא קדמאה אשתרי.

לבתר בקין אתתקף חשוכא על נהורא. ודא גרים לבתר חשוכא דאוריתא.

תליתאה ויאמר אלקים יהי רקיע מסטרא דבינה. רקיע דע"ג חיון. ודא אתקלקל בדרא דאנוש, דכתיב ביה אז הוחל לקרוא בשם ה' (שם ד כו). ורזא דא הכא תליא ע"א, לאפרדא א"י מע"ג בנין. ורזא דמלה אלה אלהיך

תיקונים תיקונא ע' חדשים קסה

(שמות לבד). ודא אז הוחל לקרוא, א"ז א' ז', אי' על בנין. ודא הוחל לקרוא בשם ה', למיהב אתר לס"א בפולחנא דפלחו לה.

רביעאה ויאמר אלקים יקונו המים מסטרא דחסד. דקאים לרהטא לאתר דאתחזי ליה.

חמישאה ויאמר אלקים תדשא הארץ מסטרא דגבורה. לאתחנא לקבל דכורא כדקא חזי. לאתחברא בחיבורא חד ימינא ושמאלא.

שתיטאה ויאמר אלקים יהי מאורות מסטרא דעמודא דאמצעיטא.

שביעאה ויאמר אלקים ישרצו המים מסטרא דנצח לימינא.

תמינאה ויאמר אלקים תוצא הארץ מסטרא דהוד לשמאלא.

תשיעאה ויאמר אלקים נעשה אדם מסטרא דצדיק.

עשיראה ויאמר להם פרו ורבו מסטרא דמלכות. והכא כליל ויאמר אלקים הנה נתתי וכו' מסטרא דמלכות ודאי דאיהי כללא דכלא, ובה קיימת

פולחנא לאתחנא כלא. בכלהו עשרה דרין אלין אתקלקלו מילין דאתבריוא בקדמיטא. עד דאתא נח, דביה קאים עלמא לאתחנא באורח אחרינא.

קם מטט' שרא רבא ואמר, בריך את אברהם דאנת איהו דבך אתחנן עלמא כדקא יאות. דאתמר בך שכל הדורות היו מכעיסים ובאים

עד שבא א"א וקבל עליו שכר כלם (אבות ה ב). ת"ח מזמנא דחב אדם שרי עלמא

לאתחשכא בגין חשך דאתחנף על אור. עד דמטי לנח, וביה נפק אור לעלמא, דביה זה ינחמנו וכו'. אבל ת"ח דודאי כדין אעבר קב"ה כלהו בריין קדמאין. ורזא

דא תהו ובהו דאתחנף על עלמא וחריב ליה. אבל נח נפק בקדמיטא עד לא יתחרב, ואתקיף בנהורא. בג"כ אתחנף יתיר. ואבתריה כתיב לא אוסיף עוד לקלל

וכו' (שם ח כא) בגין קרבנא דאתקריב בההוא זמנא. וכלא בנהורא דא דנפיק מצדיק לשכינתא. ורזא דא את האלקים התהלך נח (שם ט).

אבל ת"ח נח אתקיף ביה באדם לאתקנא ליה אבל אדם לא אתקיף ביה, בג"כ איש צדיק תמים היה בדורותיו. איש, ולא אדם. בדורותיו. בדרין דיליה, דקאים לאתקנא בהו דרין

קדמאין דאדם. אבל אנת אתקיפת ביה באדם, ואיהו אתקיף בך, בג"כ אתמר בך האדם הגדול וכו' (יהושע יד טו). ואתמר וקבל עליו שכר כלם, מה דלא אתמר בנח.

דכמה דאתקיפת בהו, אתקיפו בך, ונטלת כלא בכללא חדא. כדין זכת לאתקברא בהדיה מה דלאו הכי נח. והכי בנין קדישין דילך בהדך זכו לאתקברא, לאתקיימא

עלמא בקיומא שלים. ואדם אתחנן בתלת אבהן בימינא שמאלא ואמצעיטא. כדין אשתרשו שרשין כדקא יאות. מתמן נפקו תריסר שבטין קדישין, ואינן תלת

הוייין. תליסר מאן איהו. אלא דא מלכא, ודא לא אתחנן בקדמיטא אלא

לכתר. ומשה רעיא מהימנא זכה ליה בקדמיתא, דכתיב ויהי בישראל מלך בהתאסף ראשי עם יחד שבטי ישראל (דברים לגה). דהא כללא דתריסר שבטין עביד תליסר, ודא מלכא. לכתר דוד ירית ליה ירותא דלעלם. ואלין תלת פיקודין דאתפקדו ישראל. למנות להם מלך. למחות זרעו של עמלק. ולבנות להם בית הבחירה. דהא עד מלכא לא אשתכח בישראל, לא יכלו זרעא דא חייבא לאתעקרא. וכלא רזא עלאה. דמלכא איהו תליסר ודאי, דתליא בההוא מזלא עלאה, דביה ונקיתי דמם לא נקיתי (יואל דכא). ובזמנא דהאי אתער אתמר ביה ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד (זכריה יד ט). דכדין מתעברן אלין מסאבין מעלמא, דאתמר בהו ונרגן מפריד אלוקף (משלי טז כח). וכלא בהאי מזלא תליא ודאי.

ולזמנא דאתי דיתער, כדין כתיב והאלילים כליל יחלוף (ישעיה ב' יח). ורזא דא יהיה יקו"ק אחד, דו' אתהדר י', לאשתכחא קו"ש בחיבורא חד דתירי"א. ורזא דא כי אעשה כלה בכל הגוים וכו' ונקה לא אנקף (ירמיה ל"א) הא לאחרנין ינקה. וכלה, כי לה' המלוכה, דכדין אודמנת שכינתא לאתחברא דתיר במלכא. בג"כ והאלילים כליל יחלוף. דהשתא לזמנין אתתרכת ס"א דאיהו עשו, עד דייתי יעקב ויטול ברכאן. לכתר ויהי אך יצוא יצא יעקב ועשו אחיו בא מצידו (בראשית כו ל). בגין צידא דיליה דנטיל מגו סטר קדישא. דהא בגין דא אית ליה טענה לגבי סטר קדישא. אבל בזמנא דכלא יפוק מתחות ידיה, כדין כליל יחלוף, לכל זמנין לעלמין. ומתמן אתבני בית הבחירה. ודוד בעא למכני לבית הבחירה כיון דירית מלכו ברזא דתליסר ודא בית המקדש נמי, ביה ששם עלו שבטים שבטי יה עדות לישראל (תהלים קכבד). ולזמנא דאתי והיו לאחדים בדין (יחזקאל ל"ז) ברזא דאח"ד דא אתמר, מסטרא דמזלא דא דאתמר. ואתפרש לימינא ולשמאלא בתרין משיחין. יהיה ה' אחד ושמו אחד ודאי. זכאה חולקהון דישראל בדו"ד. והא קלא חדא סליק ואמר נייחא לאינון דמצפאן וכו'.

הא מארי מתיבתא מזדמנן אליהו נביאה מהימנא אד"ק סבא דסבין אברהם סבא חסידא משה רעיא מהימנא רב המנונא סבא מטט' שרא רבא.

קם אברהם סבא חסידא ואמר, ואני תפילתי לך ה' עת רצון וכו' (תהלים סט יד). כתיב ועת צרה היא ליעקב (ירמיה ל"ז) אלין חבלין דמשיחא. מאי חבלין. אלא חבל דא בתלת אתקשר דאינון חגי"ת, דבהו

כפתין ליה למשיחא למיהוי בגלותא, ולא יפוק בתוקפיה עד זמנא דיתחזי. כדין ועת צרה היא ליעקב מסטרא דשמאלא מנצפ"ך צרה ודאי. אבל ת"ח בזמנא דאתבסמת שמאלא ואתכפיא ליימינא, אתהדר צרה לרצה. ואתמר ביה רצה ה' אליקינו בעמך ישראל ובתפילתם. ורזא דא ואל אישך תשוקתך והוא ימשל בך (בראשית ג טו). דהא בזמנא דשמאלא אתתקן בתיקונא לגבי ימינא, ימינא בתיאובתא תקיפא אתער לגביה, ודא רצה. ואילה רחמה צר וחביבה על בעלה וכו' (עירובין נד:). דהא תוקפא דתיאובתא בגין שמאלא דא איהו. וכדין והוא ימשל בך, דהכי שליט ימינא בשמאלא. אבל בזמנא דשמאלא בעי לאתתקא על ימינא, ולא אתכפיא לגביה, כדין עת צרה היא ודאי. ובחילא דזוהר דא, אתהדר שמאלא לאתבסמא בימינא ודאי. כדין עת צרה אתהדר עת רצון, לאתרעא ביה בתיאובתא תקיפא.

והמשכילים יזהירו כוזהר הרקיע (דניאליבג). דשמאלא איהו חשך, וכד אתתקף ימינא אתהדר איהו נמי לאור. בג"כ יזהירו בחילא דזוהר דא, לאהדרא שמאלא לימינא ודאי. ועל רזא דא כתיב שמחנו כימות עניתנו וכו' (תהלים צ טו). דהא כלהו דרגין דשמאלא דגרמו חשוכא לישראל בגלותא, כלהו נמי מתבסמן יתהדרון בימינא. ואינון גרמייהו יגרמון חדוותא לישראל.

פתח ואמר זרקא מקף שופר הולך סגולתא. זרקא בזמנא דאזדריקת אבנא קדישא עד א"ס, כדין הדרת עטרה ליושנה"י. אבל רזא דא השיבנו ה' אליך ונשובה (איכה ה כא). דהא בקדמיתא בטליקו חרא תסתלק שכינתא לגבי ההוא עלאה דכלא, ומתמן יתער תיובתא בלבא דכלהו ישראל, ודא השיבנו. לבתר מקף שופר הולך, דהשתא תבין ישראל לאסתלקא אינון דרגא בתר דרגא, ודא ונשובה. ע"י דמאן. אלא שופר הולך. ודא שופר עלאה ותתאה, עלאה דאי, תתאה מכ"י צדיק. עד דאתתקם כלא באתריה, שכינתא בתלת עלאין ודא סגולתא, עטרה דהדרת ליושנה ודאי, בחילא דזוהר דא ותיקונין אלין דילך.

קם אדם קדמאה סבא דסבין פתח ואמר, ר' ר' והמשכילים יזהירו כוזהר הרקיע. בחילא דזוהר דא קדישא, דביה והיה אור הלבנה כאור החמה (ישעיה לכו). ורזא דמלה השתא סיהרא לא נהרא וצריכה לקבלא מן שמשא. אמאי. אלא בגין דאור כד נפק אשתאר גניז לעילא. כדין אשתאר לעילא אור, לתתא חשך. בהו ויבדל אלקים בין האור ובין החשך (בראשית א ד). אבל בחילא דזוהר דא, אתפשט נהורא ונטיל כלא בתוקפיה. כדין כלא

איהו אור. והיה לעת ערב יהיה אור (זכריה יד ז). בג"כ והיה אור הלבנה וכו'.
כדין יזהירו לאחריני, יזהירו לסיהרא כזוהר הרקיע דא שמשא.

ועוד, סיהרא אית בה חשוכין באנפהא. וכלא רזא איהו. דהא לעילא אשתכחו
תרין מאורות עלאין. ושמשא אספקלריא דנהרא. סיהרא דלא נהרא ונטלת מן
שמשא. ובגין דצריכה לנטלא מיניה, אשתארו אתרין מרזא דילה חשיכין ודאי.
והכא מתתקפן אינון דלבר, דהכי אצטריך. לזמנא דאתי יתעברון חשוכין אלין,
וכלא בנהורא אשתאר. יזהירו כזוהר הרקיע ודאי. ורזא דא וחרפת עמו יסיר
מעל כל הארץ (ישעיה כה ח). דהשתא בגין דס"א משתמשן נמי תמן, בג"כ אית
אתרין אלין דלא אתגהירו ואשתארו חשוכין. דכתיב וחוטא אחד יאבד טובה
הרבה (קהלת טיח). בכל אתר דס"א בעיין לאתתקפא תמן, נהירו אסתלק
ואתגרע. אבל בההוא זמנא והיה אור הלבנה כאור החמה.

פתח ואמר זרקא מקף שופר הולך סגולתא. זרקא דא אבן דאזדריקת
לצלמא להרסא ליה. ודא אבן די לא בדין (דניאל ב לד). בזמנא דנטלת
מח"ס הכי איהי אבן, ומחאת לההוא צלמא. לבתר מקף שופר הולך, דא מב"י
דאתמר ביה וירד מיעקב (כמדבר כד יט). וייחות חד מדבית יעקב, דאיהו אסחר
ואזיל מאתר לאתר בגו ס"א לאכפיא לה ואתמר. ואי תימא דאיהו לחודיה
אזיל. לאו הכי. אלא סגולתא, אלין תלת אבהן דמתחברן ביה לאשלמא
לישראל פורקנא שלימ. וכלא בחילא דהאי זוהר קדישא ותיקונין אלין דילך.
דבהו כתיב פקח עיניך וראה שוממותינו (דניאל ט יח). אלין תרין עיינין. חד
אתפקח בע' תיקונין דרשב"י בוצינא קדישא. ודא עינא ימינא לשיזבא לישראל
בגלותא. עינא תנינא בע' אלין דילך. ודא עינא שמאלא דאתפקח על אומין
דעלמא לנטלא מנהון נוקמין. כדין פקח עיניך וראה שוממותינו. זכאה
חולקהון דישראל בהדיכו בדו"ד.

קם משה רעיא מהימנא פתח ואמר ר' ר' והושעתי לצאני ולא תהיינה עוד
לבו (יחזקאל לד כב). זמין קב"ה לאתגלאה בגו
קליפין לכנשא להו לישראל. כדין יתגלי איהו תמן בחד [נ"א: כחד] נהורא
תקיפא, ואבתריה יתאחדון ויתמשכון כל אינון דתליין מסטריה. כדין אתמר בהו
העם ההולכים בחשך ראו אור גדול (ישעיה ט א). כדין והושעתי צאני וכו'. הה"ד
כי הולך לפניכם ה' ומאסיפכם אלקי ישראל (שם נב יב). אבל ת"ח דהא לבתר
דיפקון מתמן יבעון אינון מסאבין לאתתקפא לקבליהו, כמה דאתתקפו מצראי
על ישראל בזמנא דנפקו ממצרים. אבל קב"ה יתקיף בהו, דכיון דאתדבקו זמנא
חדא תו לא יתפרשוון. בג"כ ולא יהיו עוד לבו. כדין והמשכילים יזהירו כזוהר
הרקיע. דהא בנהירו דזוהר דא דאתגליא ייקום קב"ה לאתגלאה לאלין דקיימין
לבר לכנשא להו. בג"כ יזהירו כזוהר הרקיע. ומצדיקי הרבים ככוכבים, אלין

קסט   חדשים   תיקונא ע'   תיקונים

יהון מצדיקי הרבים, כל אלין אחרנין דמתתקפן בנהורא דא, ככוכביא סגיאי
לאתמשכא אבתריה לסלקא לעילא. כרין

זרקא מקף שופר הולך סגולתא זרקא ביה (יחזקאל לוכה) וזרקתי עליכם מים
טהורים וכו'. דהא אלין דנפקין מגו חשוכא,

חשיכיין אינון ודאי ואצטריך לאפרשא מינייהו חשוכא דא. במאי. אלא באלין
מיין עלאיין דנגרין מח"ס. בה וטהרתם מכל טומאותיכם וכו'. כרין מקף שופר
הולך, כלהו סחון להווא שופר דא מב"י צדיק ודאי, לסלקא ביה לאתריהון
לעילא. על רזא דא ויעבור מלכם לפניהם וה' בראשם (מכה ב'ג) וביה יסתלקון
לאתריהון. מאי אתר. אלא סגולתא, אלין תלת אבהן קדישין דאינון שרשין
עלאין דישאל. דכלהו צריכיין לאתקשרא בהו למיהוי כלא בתיקונא שלים בחילא
דהאי זוהר קדישא ותיקונין אלין קדישין דילך. זכאה חולקהון דישאל בדו"ד.

והא קלא חזא סליק ברומי רקיעין ויימא, רעותא חרותא וניחא לאיילתא
ולאורזלאין דילה ולכלהו עלמין, ולכלהו צפרין דמקנין
בענפין דאלנא דברבא. והא קלא אחרינא סליק ואמר וכו'. והא קלא אחרינא
סליק ויימא וכו'.

פתח איהו ואמר, שבחא עלאה לאלקא רבא ורחילא, דבעי בתיקונין דעבדיה
ואתרעי בהו. וברחמין עלאיין דילה יתער לאתקנא לכל עלמין
ולאסאה לכל כיבין דגלותא, דיתמר בהו רפאני ה' וארפא וכו' (ירמיה ז' יד). דמלכא
משיחא קאים וסביל מרעין בגלותא. ובהאי משח רבו דנגיד מח"ס, יתסון יתתקנון
יתרבו כדקא יאות לאתפרקא ישראל פורקנא שלים. ונחדי בחדותך וביקרך
וביחודא קדישא דילך. בריך הוא לעלם ולעלמי עלמין. מיד סליק קלא עלאה
ברומי רקיעין ויימא ז' זמנין חרותא וכו'.

קם אליהו נביאה מהימנא פתח ואמר, ר' ר' ודאי עלך כתיב (בראשית ב')
ונהר יוצא מעדן וכו'. מעדן דא ת"ס, דמתמן

נגדין רוין סתרין אלין דאורייתא. להשקות את הגן דא שכינתא. ומשם יפרד
והיה לר' ראשים, אלין ד' רישי נהרות, לקבל ד' מלכיות לאכפיא לון. דהא
השתא אלין נהרין נפקין, חד מסטר חד וחד מסטר חד, ולא אשתמודען דכלהו
נפקן מנקודה חדא. ודא בגין דאיהו זמנא דאינון שלטין. אבל בהווא זמנא
מלה דא תשתמודע ודאי, דכלהו מנקודה דא נפקין. ונקודה דא מאן נטיל לה.
אלא מב"י נטיל לה, למיהוי כלהו עבדין כפיתין תחותיה. כרין ועמדו זרים
ורעו צאנכם וכו' (ישעיה סא ה). זכאה חולקהון דישאל בדו"ד.

קם מטט' שרא רבא פתח ואמר, ר' ר' בזמנא דקיימו ישראל על טורא דסיני
ושמעו מפומא דקב"ה אנכי ה' אלקיך (שמות כב) מיניה

אתתקפו לאתקשרא ביה במלכא בקשרא חד. ובזמנא דשמעו לא יהיה לך (שם שם ג) כדין אתפרשו מינייהו כל סטרין מסאבין. ת"ח תרין אלין מפי הגבורה שמעו להו. אמאי. אלא בגין דאלין תרין צריכין לאתתקפא בהו בכל זמנא תדיר, ויתיר מכלא בגלותא. בג"כ איהו בפומיא אמר להו לאתקפא להו בהון. ובגינייהו (תהלים מדכא) אם שכחנו שם אלקינו, דא אנכי ה' אלקיך. ונפרוש כפינו לאל זר, דא לא יהיה לך. עלייהו כתיב צמתתני קנאתי כי שכחו דבריך צרי (שם קיט קלט). דהא בגלותא אתחזי דאיהו הכי, דכבר אתפרשו ישראל מקב"ה, ואתתקפו עלייהו סטרין אחרנין. אבל מאן דמסתכל לגו ידע דלאו אינון מופרשין כלל. והכי אצטריך למהוי ודאי, כיון דקב"ה בפומיה אמר להו. בג"כ כי שכחו דבריך צרי, דבריך ממש, דא אנכי ולא יהיה לך. אבל לזמנא דאתי תתגלי מלה דא בעלמא, לאשתמודעא קב"ה ושכינתא וישראל דכלהו מלה חדא וקיטורא חדא דלא אתפרש דא מן דא.

וברכת כהנים ברזא דא אתפרשת ודאי (במדברו כד — נו). יברכך ה' וישמרך מסטרא דז"א. אבל וישמרך מסטרא דשכינתא למישרי עלייהו. כגונא דא יאר ה' פניו וכו' מסטרא דז"א למישרי עלייהו. ישא ה' וכו' תיקונא דישראל לאתקשרא בהו. מהו וישם לך שלום, ויתן לך מבעי ליה. אלא וישם לך, דישראל אינון שלום דעבדין שלמא בין פמליא של מעלה לפמליא של מטה, ורזא דא קו"ש. ות"ח יתיר מכלא דאתמר בהו מרבים שלום בעולם. ובהאי שלמא נמי מתברכן, דכתיב ה' עוז לעזמו יתן ה' יברך את עמו בשלום (תהלים כטיא). ורזא דא במדה שאדם מודד בה מודדין לו (מגילה יג): כמדה לא אתמר אלא במדה. ורזא דא כי פועל אדם ישלם לו (איוב לדיא). דהא עובדא גופיה איהו דסליק לעילא ואייתי תיקונא לתתא. בג"כ בשלום, דדא תיקונא ובה יזכון לנייחא שלים. זכאה חולקהון דישראל בהדך בדו"ד.

קם רב המנונא סבא פתח ואמר, ר' ר' ודאי תיקונא עלאה אתתקן וכו'. והכא אצטריך לסדרא תיקונא דחדותא כדקא יאות. בז' תיקונין אתתקן ודאי.

תיקונא קדמאה אתתקנת שכינתא לתתא בכמה תיקונין עלאין, בכמה דרגין בכמה עיטורין. דכל קלקולין אתתקנו, וכל פגמין אתעברו וכל כיבין אתסיואו. וכדין בתיקונא דא סלקת לעילא לאתחברא במלכא. ואתמר בה (תהלים קיח נו) ברוך הבא בשם ה'. דא מאן דסליק בתיקונא דשכינתא כדקא יאות. כדין קיימת שכינתא בביתה, מאי דהות עד השתא בכמה ארחין רחיקין עקימין. והא השתא אתית כלה לבי חתן. ודא תיקונא תגינא ברכנוכם מבית ה'. השתא קיימת בביתא ודאי.

תיקונים תיקונא ע' חדשים קעא

תיקונא תליתאה אל ה' ויאר לנו. דכרין מלכא אנהיר אנפין לגבה, ואתבסמת בבסימו דחדותא כדקא יאות.

תיקונא רביעאה חופה. דא א"י דקיימת וסחרת על בנהא לחברא לון לבתר פרישו אתפרש טלית על רישא דחתן וכלה. וחופה איהו מרוז דא"י ודאי. וטלית איהו דאסחר על רישא ואתמר.

תיקונא חמישאה קידושין. וכל דא אסרו חג בעבותים עד קרנות המזבח, אלין תלת סהדין נה"י, דבהו אתקשרת שכינתא במלכא בתלת כריכות דרצועה דיד, ודא קידושין ודאי. דאע"ג דאיהי לעילא קיימת, קישורא דילה הכא אתקשר. דאיהי עשיראה למלכא ואתקשרת ביה בתלת אלין, בהו אסרו חג וכו'.

תיקונא שתיתאה אלי אתה ואודך. דא כתובה דבה אתחזיאת שכינתא דאיהי ספרא דחכמתא דמלכא, ואודמנת ליה כדקא יאות.

תיקונא שביעאה אלקי ארוממך. אלין שבע ברכאן, דסלקין בדרגיהון לקיימא כל מילין כדקא יאות. מתמן ולהלאה הודו לה' כי טוב כל"ח דא חיבורא שלים. וחסר נפיק ושלט בדרגוי כדקא חזי.

כלהו תיקונין אלין סלקין קמי מלכא לאתתקנא השתא, בזמנא דיסתיימון תיקונין אלין דילך. ויומא דהלולא חדותא עלאה איהו לעילא ותתא. ומחר נמי כגונא דא, דהאי יומא הזמנה איהו למחר. זכאה חולקהון דישראל בדו"ד.

קם אליהו נביאה מהימנא פתח ואמר, ר' ר' כך כתיב יהי כבוד ה' לעולם ישמח ה' במעשיו (שם קד לא). יהי כבוד אלין ל"ב נתיבות חכמה. ישמח ה' במעשיו אלין נש"ב יין המשמח. דהכי אתעטר מלכא בעטרוי בימינא ובשמאלא כדקא יאות. ישמח ה' במעשיו, ביי"ן דא דאיהו ע' תיקונין אלין. בהו אתמר בשכינתא שמע שם ע'. בהו שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד (דברים וד) ביחודא עלאה קדישא וכו'.

קמו כלהו כחדא ואמרו בילאו"א. זכאה חולקהון דישראל בדו"ד. עד דנהירו אתנהיר, וסלקן מילין ברזין עלאין, אשתכיכו לקלא. קמו ואמרו יהי כבוד ה' לעולם ישמח ה' במעשיו. ישמח ישראל בעשיו בני ציון יגילו במלכם (תהלים קמט ב). מיד נהירו אתפשט וקלין סלקין לכל סטר חדותא בכלא. זכאה חולקהון דישראל בעלמא דין ובעלמא דאתי.

ביאור על קטע מהאיידרא מתוך אגרת של רבינו

והנה עתה ארשום לו איזה דבר קטון באדרא וממנו יראה כי כל מה שנאמר בה חידוש הוא, מה שאינו מתגלה בדברי הרשב"י ע"ה, הגם כי אפשר שיהיה רמוז בדבריו בהעלם, ז"ל האדרא:

תיקונא קדמא דא תלת אל קיימין תמן והא אתמר, דבהו משתרשן תלת עלמין כו'. הנה באומרו והא אתמר, יראה כי רומז למה שבא באדרא דרשב"י, ועל כן לא יאריך כאן. ולא אמר חילוקי ה"תלת עלמין" כמו שאמר רשב"י, רק מה שהוא מפרש הוא, מה ענין לג' אלה בכאן. כי גם שיאמר רשב"י ע"ה שהם סוד בלע יובב חושם דאתבסמו, אך עדיין נשאר להבין למה יהיו בכאן. ואם להכניע הס"א, כמו שנראה מדברי האר"י זלה"ה — הלא כבר יש התיקון לאלפים לזה. ועוד: למה יהיה זה תיקון ראשון.

אמנם סוד הענין הוא: הדיקנא היא דוקא סוד ההנהגה. וזה נזכר גם באדרא החילוק שיש בין השערות של הראש ובין שערות הדיקנא, כי לכל, פעולה בפ"ע. והנה סוד ההנהגה מתחלת בתלת רישין שהם סוד חג"ת דעתיק. כי הת"ת הוא בקרומא דאזירא שבין הכתר והחכמה, וסודם חד"ר. וכל זה הוא ענין המשפיע. אח"כ יש שרש המקבל, והוא ברישא דל"א. וכנגד זה יש בכל ראש ג' הויות וחד דכליל לון. וזה הענין מתפשט אח"כ לאו"א ודעת, ומשם לחב"ד דז"א, והתפשטותם בחג"ת נה"י. אח"כ יוצא המקבל הנשרש בהויה הכוללת והיא מלכות, וזה סדר ההנהגה באמת. והנה הדיקנא בעבור זה היא י"ג תיקונים, בסוד ג' הויות וחד דכליל לון, והוא סוד ההנהגה כ"ש. אך כל הי"ב הם סוד המשפיע, והם הג' הויות, ולכן נכללים כולם במזל נוצר. אח"כ יש מזל ונקה שהוא סוד המקבל יוצא מן ההויה הכוללת. ונמצא כללות הדיקנא בתרין מזלין. אך לכל תיקון נמצא פעולה בפ"ע בהנהגה, כמ"ש מפורש באדרא.

אמנם צ"ל, כי ענין המ"ק היה ההזמנה הראשונה שניתנה לכל ההנהגה, וכשבירתם נחלפה צורה הראשונה לאחרת. ואח"כ נרכבו הרכבות שונות מן המלכים האלה, עד שהכל יצא מהם, בין הספירות בהנהגה, בין המלאכים, בין הנשמות, בין הגשמים בנבראים. כי מהם לכד נרכב הכל. ושרש המ"ק ג' בלע יובב חושם, שהאחרים נכללים בס. וכל זה מתקבץ בקיבוץ א' בתיקון הא', שהוא הפעולה הראשונה בהנהגה. והיא כללות כל המציאות, שרש וענף, ונכלל

תיקונים

חדשים

קעג

באלה הג' א – ל והם מתחלקים לפי הסדר שנחלקים. אמנם בהיות שגם הס"א הולכת אחרי סדר המציאות, בסוד "גם את זה לעומת זה", על כן נשרש הכל שם, והיא נכנעת אחר השרש, שהשרש גורם לה להיותה משועבדת תחת הקדושה, בסוד סדר הבריאה. אך סדר הג' עולמות שאומר האר"י זלה"ה הם בסוד הדרגת שרש הקליפה, וכם היא נכנעת.

...הנה הראיתי לכ"ת מעט מזעיר מדרך האידרא, וכן יראה שבכל שאר התיקונים מפרש פעולתן לפי סדר ההנהגה.

לוח השואת הדפים בין דפוס ישן לדפוס החדש

דפוס	דפוס
קלא	קי
קלב	קיא
קלג	קיב
קלד	קיג
קלו	קיד
קלו	קסו
קלח	קסז
קלט	קיו
קמ	קיה
קמא	קיס
קמב	קיכ
קמג	קכא
קמה	קכב
קמו	קכג
קמו	קכד
קמח	קכה
קמט	קכו
קנא	קכח
קנב	קכט
קנג	קל
קנד	קלא
קנה	קלב
קנו	קלג
קנח	קלד
קנט	קלה
קס	קלו
קסא	קלו
קסב	קלח
קסג	קלט
קסה	קמ
קסז	קמא
קסח	קמב
קסט	קמג
קע	קמד

דפוס	דפוס
עד	צ
עה	צא
עז	צב
עז	צג
עח	צד
עט	צה
פ	צו
פא	צה
פב	צט
פג	ץ
פד	קא
פה	קב
פו	קג
פז	קד
פה	קה
פט	ץ
צ	קה
צא	קט
צב	קי
צג	קיא
צד	קיב
צה	קיג
צו	קסו
צז	קסז
צה	קיו
צט	קיה
ץ	קיס
קא	קכא
קב	קכב
קג	קכג
קד	קכד
קה	קכה
קי	קכו
קח	קכח
קט	קכט
קל	קל

דפוס	דפוס
לח	מח
לט	מט
מ	נ
מא	נא
מב	נב
מג	נד
מד	נה
מה	נו
מו	נז
מז	נח
מח	ס
מט	סא
נ	סב
נא	סג
נב	סה
נג	סז
נד	סח
נה	סט
נו	ע
נז	עא
נח	עב
נט	עג
ס	עד
סא	עז
סב	עז
סג	עז
סד	עח
סה	עט
סז	פ
סח	פא
סט	פג
ע	פד
עא	פה
עב	פו
עג	פט

דפוס	דפוס
ב	ו
ג	ז
ד	ח
ה	ט
ו	י
ז	יא
ח	יג
ט	יד
י	יז
יא	יח
יב	יט
יג	כ
יד	כא
טז	כב
טז	כג
יז	כד
יח	כה
יט	כו
כ	כז
כא	כח
כב	כח
כג	כח
כד	כח
כה	כח
כז	כח
כח	כח
כט	כח
ל	כח
לא	כח
לב	כח
לג	כח
לד	כח
לה	כח
לו	כח
לט	כח
מ	כח
מא	כח
מב	כח
מג	כח
מד	כח
מה	כח
מו	כח